

ИЗБРАНИ РОМАНЫ

ДЖУДИТ

бестселлер автор на „Ню Йорк таймс“

ДО КРАЯ НА ВРЕМЯТО

• КОМПАНИ

ДЖУДИТ ГУЛД ДО КРАЯ НА ВРЕМЕТО

Превод: Димитър Добрев

chitanka.info

Леони Коринт, съпруга на преуспяващ бизнесмен, може да издържи безмилостните игри на манхатънския елит, но не и безсърдечното предателство на съпруга си.

А едно предателство води и до друго. Сега, останала без средства и перспективи, тя има само свободата си и една мечта — малък имот в пущинаците край река Хъдзън, който иска да преустрои и продаде изгодно. И съдбата я среща с мъжа, за който е мечтала. Сам Никълсън е нейният втори шанс за щастие и тя го усеща при първата им случайна среща. Той е мъж, обвързан с тайно минало, мъж, преследван от една трагедия, но и копнеещ за обич, до която не може да стигне. Така между две изтерзани души накрай света крачка по крачка пламва една любов, която може да унищожи и двамата. Или да продължи до края на времето...

*На Сюзън Джървис девойката от Дарбишър, която
дава най-доброто лекарство: смеха.*

ЧАСТ ПЪРВА

ПРОЛЕТ

ЕДНО

Както никога, Леони Мари Коринт, която обикновено обръщаше поне малко внимание на знаците за ограничение на скоростта и на предупрежденията, решително не бе в нейното обичайно съсредоточено, организирано — дори, както биха казали някои, прагматично — състояние на духа. Но тя бе пуснала касетофона и слушаше интерпретацията на „Винаги“ от Албърта Хънтър. Леони поклати глава и се намръщи. Според песента любовта бе завинаги. Може би, помисли си тя. Може би за Албърта Хънтър и за автора на музиката, но не и за Леони Коринт. Ха! Какъв майтап бе цялата идея за любовта. Тя бе обичала, беше изгубила любовта си и никога повече не искаше да обича.

Беше разсеяна и от вдъхновяващото пролетно време тук, в долината на река Хъдзън. Небето бе постигнало небесносиньото си съвършенство, с огромни пухкави памучни топки от най-белите облаци, които се носеха по него. Дали небето в Манхатън някога е изглеждало толкова красиво — учуди се тя. Толкова чисто? Дали светлината — онази прочута светлина, която художниците обичаха толкова много — някога е била толкова красива в каньоните на Ню Йорк? Тя определено не вярваше в това. Манхатън си имаше свой собствен чар, със сигурност, но това! Е, това бе един цял нов свят на земни радости, пълен с божествени цветове, аромати и гледки.

След като излезе весело от паркинга на Таконик Стейт и продължи към изхода на Чатъм, тя трябва да е карала поне с осемдесет, ликувайки от красивия пролетен ден, от безукорната интонация на Албърта Хънтър, от изразителния ѝ и трогателен глас; и какъв необикновен късмет. Когато рейндж роувърът изскочи директно пред нея, а тъмнозелената му задница изпълни предното ѝ стъкло като непробиваема стена, тя бе напълно неподготвена.

Исусе!

С шумна въздишка и маневри, достойни за Ричард Пети^[1], скочи върху спирачките, гумите ѝ изсвириха и тя завъртя рязко волана към дясната част на пътя, скърцайки мъчително със зъби, когато задницата

на колата ѝ се завъртя наляво. Стисна волана с всички сили и сякаш само със силата на волята си успя да накара старото си волво комби да спре, преди да се удари.

Без никаква полза.

Чу се тъп удар, когато волвото стигна до рейндж роувъра докато тя гледаше с ужас как джипът подскочи напред, а после рязко спря. След един дълъг момент на парализа Леони най-накрая пусна волана и издиша продължително.

О, Боже, не, помисли си тя. А сега какво? Ще закъснея! Ще закъснея!

Шофьорската врата на рейндж роувъра се отвори бързо и очите на Леони се изцъклиха тревожно, когато видя как един мъж изскочи рязко и тръгна бързо и решително към задницата на колата си, намръщен много неприятно.

Той спря между двете коли с ръце на бедрата, оглеждайки внимателно повредата в поза, която безспорно излъчваше ярост.

Е, поне не прилича на въоръжен неандерталец, който ще ми пръсне мозъка, помисли си Леони. Въпреки това тя си пое дълбоко дъх, повдигна разтрепераните си рамене и с безпокойство отвори вратата на колата си. *Ето ме,* помисли си. *Като агне на заколение.* Разкопча колана си, измъкна се от колата и застана на паважа, после тръсна глава настрани, за да отметне разкошната си кестенява коса от очите.

Сега мъжът беше клекнал с гръб към нея и прокараваше пръст по калната броня на рейндж роувъра си. Не вдигна поглед. Всъщност той по никакъв начин не показваше, че е усетил присъствието ѝ. Леони се изкашля и пристъпи напред, нетърпелива и изпълнена с отрицателна енергия.

— Аз... аз ужасно съжалявам — промълви тя. — Надявам се, че сте наред?

Посрещна я мъчително мълчание.

Исусе! Какво му става на този?

— Ужасно бързам — обясни тя. — За много важна среща. Аз... Аз дори не ви видях.

Непознатият се завъртя на крака и огледа предницата на колата ѝ. Все още не ѝ обръщаше внимание, не благоволявайки нито да вдигне

поглед, нито да проговори — нещо толкова чуждо за очарователно чувствената и властна като дребна шарка Леони Коринт.

Висока почти метър и осемдесет, с дългите си крака в красиви чорапогащи, с елегантно и загоряло тяло и разкошна кестенява коса, подчертана с кичури от най-тъмния рубин и пурпур, Леони Коринт не беше свикнала да я игнорират. Никак даже.

Всички я смятаха за поразително, макар и не традиционно красива — дори другите жени, които трябваше да признаят, че Майката Природа ги е отминала, за да надари Леони с такива физически качества, които не можеха да бъдат игнорирани.

Малко бяха мъжете, които не се хипнотизираха, когато погледнеха в бездънните дълбини на смолисточерните ѝ очи, разположени като обсидиани в една толкова порцеланово чиста кожа, без петна, без бръчки и свежа като на новородено. Чувствените ѝ устни сякаш живееха свой собствен живот, но винаги даряваха обещания, а правият ѝ орлов нос говореше за благородна изтънченост. Изключително фината ѝ костна структура приличаше на творба на Микеланджело, дарила лицето ѝ с високи, издадени скули, а крайниците и тялото ѝ — с издължена елегантност.

Красотата ѝ, тялото ѝ не бяха сладни, но елегантните ѝ пропорции приканваха и интригуваха.

И преди всичко Леони излъчваше присъствие. Около нея се носеше атмосфера на напрежение, на безспорния факт, че е там и тя обикновено привличаше вниманието, независимо дали го искаше или не.

И се смая от това, че сега не е така.

Точно, сега не му е времето да се правя на срамежлива, помисли си Леони. Трябва да се разкарам от тук, по дяволите.

И така, тя подскочи напред и се наведе над непознатия, за да огледа сама повредата. Боже! И двете коли бяха толкова смачкани, толкова разбити, толкова покрити с мръсотия от пролетните пътища, че тя не можа да разбере дали инцидентът е причинил някакви щети. Нещо повече, точно сега изобщо не ѝ пукаше. Определено не за старото ѝ волво, за тази таратайка. Колкото до рейндж роувъра! Той Изглеждаше така, сякаш бе преминал няколко пъти през Пустинята Калахари.

— Вижте — помоли го тя с нотка на раздразнение в гласа си и потропа нервно с крак, — не можем ли просто да си разменим имената и адресите, и всичко нужно за застрахователните компании? — тя погледна към скъпия часовник Картие на китката си. — По дяволите! Наистина трябва да тръг...

Мъжът внезапно вдигна поглед и закова очи в нея, сякаш я поглъщаше с един всеобхващащ, всезнаещ замах към тялото ѝ. После чертите му се отпуснаха, бръчките от загриженост — или от гняв! — изчезнаха и тя зърна как белите му зъби проблеснаха, когато на лицето му се появи усмивка. Изглежда, че след краткото изучаване на нейните атрибути бе стигнат до някакво решение, сякаш бе съдия на състезание по красота — или на кучешко шоу, помисли си тя.

Той се изправи бавно в цял ръст — какво високо парче — наблюдавайки я все още с очевидна наслада и пъхна ръце в задните си джобове. След време, което се стори цяла вечност на Леони, той сви рамене.

— Няма нищо — обяви с весел глас. — Не мисля, че на колите им е станало нещо.

Леони усети как през нея премина вълна на облекчение. „Слава богу, помисли си тя. Няма да се прави на гадняр.“

— О, страхотно! — гласът ѝ преливаше от благодарност. — Точно сега не ми трябва такова главоболие. Знаете какво имам предвид.

— Няма нищо — отвърна той. — Не мисля дори, че нашите застрахователи трябва да разбират за това.

Леони вдигна шепа към очите си, за да ги предпази от слънцето и за пръв път отвърна на погледа му. И беше изумена. Да, тя, Леони Коринт, преситената и толкова опитна светска дама, беше изумена от дяволито пронизващото зелено-синьо на очите му. Усети силата на този неспокоен поглед и извърна очи, странно объркана.

Обикновено тя не губеше дар слово при никакви обстоятелства, но изведнъж остана без думи и усети, че се изчервява от смущение. Но накрая спешната задача, която ѝ предстоеше, развърза езика ѝ.

— Наистина съм ви благодарна — промълви тя. — Благодаря отново. Аз... Май че е най-добре да тръгвам.

Той се усмихна отново.

— И двамата можем да тръгваме — но остана там, без да помръдва към колата си, а очите му я пронизваха.

След миг колебание Леони си наложи да се завърти на пети и да тръгне към отворената врата на волвото. Махна му с пръсти през рамо, а несериозността на действието ѝ бе прозрачно прикритие за нейното объркване.

Тя се вмъкна на шофьорската седалка, затвори вратата, закопча колана си и запали мотора. Когато гласът на Албърта Хънтър гръмна от касетофона, тя бързо намали звука. *Сигурно ме е помислил за пълна глупачка.* После включи на задна, върна няколко метра, включи на първа и потегли.

През предното си стъкло Леони видя непознатия със скръстени на гърдите ръце, закотвил плътно крака по паважа — той я наблюдаваше с усмивка или с насмешка? — на лицето. После се обърна и тръгна мързеливо към рейндж роувъра си.

Тя мина покрай него и спря на знака: „Дай предимство“.

После зави надясно и продължи по пътя си на запад.

Боже, помисли си тя. Надявам се това да не е някаква поличба.

Но като се замисли за инцидента, Леони много практично реши, че ако това наистина е поличба, то е било добра поличба. В крайна сметка човекът ѝ каза, че не е станало нищо, нали? А пък можеше да се държи и като истинско копеле, нали така? Така. Няма съмнение. Е! Е, просто извади късмет.

Да, тя извади късмет, получи глътка въздух. И макар да се чувстваше малко изнервена от инцидента и от мистериозния мъж, нямаше да позволи на нищо, определено не и на такава дреболия, да развали великолепния ѝ пролетен ден. Не! Щеше да прогони от съзнанието си всичко неприятно. И мъжа. Особено мъжа. И хищните му очи.

Няма да позволя на това да засенчи деня ми! — каза си тя.

Пресегна се и усили звука на касетофона, после започна да си припява щастливо с фалшиво чуруликане. Трябваше да си го признае. Ускори, но сега бе малко по-предпазлива.

Когато се огледа, пейзажът бързо погълна вниманието ѝ; наблюдаваше как тази девствена земя оживява след дългия си и дълбок зимен сън. От двете страни на пътя се издигаха величествени борове в тъмен и красив контраст с приглушените пастелни тонове на току-що

раззеленилите се широколистни дървета — кленове и брези, букове и дъбове, ясени и диви череша, трепетлики и тополи — и всичките разлистили пролетната си шума във всеки възможен нюанс на зеленото, благодарни за пленителната слънчева светлина над долината на река Хъдзън.

Това бе светлина с такава красота и изключителност, с такъв златно розов блясък, помисли си Леони — не е чудно, че е вдъхновила цяла школа в живописа със свой неподражаем стил.

Това бе тази специална светлина, която къпеше градините на добре поддържаните ферми, пръснали се като точки из пейзажа докъдето ѝ стигаше погледът. Тя се наслаждаваше на яркочервените лалета, на жълтите нарциси и на зюмбюлите и бе възхитена от избуялия девствен булчински воал на спиреята. И от люляците! Нямаше търпение да напълни до горе вазите си с тези пурпурни чудеса. Можеше да ги смеси с любимите си бледорозови божури. Да, люляци и божури, любимите ѝ, абсолютно. И дори във вярното си старо волво Леони си помисли, че може да си представи въздуха, изпълнен с аромат на парфюм, толкова сладко ефирен, но и толкова чувствен и сладострастен, че това почти я замая.

Тя смъкна прозореца до долу и вдиша дълбоко от опияняващия хладен пролетен въздух. „А, блаженство, помисли си тя. Чисто, неподправено блаженство!“

Продължи да кара с постоянен ритъм, мислейки си за тази вълшебна долина, която откри почти случайно и в която толкова се влюби. Беше чувала за Бъркшиърс на изток и за Катскилс през реката на запад, но не знаеше почти нищо за самата долина. И както откри, това бе една земя, която изглеждаше наистина изгубена във времето. И тя си мислеше за нея като за божия страна.

Обичаше нежно развълнуваните хълмове, обичаше и старите къщи, пръснати по тях — остатъци от една по-приятна, не толкова трескава епоха. Имаше прости, народни селски къщи, величествени замъци от епохата на крал Джордж и на Федералистите, колониални домове с издадени арки и имитации на архитектура от гръцкото възраждане, от времето на кралица Ана и викториански сгради, готически и битови какво ли не. Всичко от американската архитектурна история бе представено тук. И именно архитектурата, поне отчасти, я бе довела на това място.

„Странно, помисли си Леони. Странно, че поради страстта си към старите сгради и тяхната архитектура се бе озовала на място, което почти не познаваше.“

Тя притежаваше магазин за архитектурни находки в Сохо в Ню Йорк. „Архитектурни елементи“, както го нарече, процъфтя в способните ѝ ръце. За да го зарежда, тя редовно кръстосваше провинцията около Ню Йорк, обикновено в Нова Англия и щата Ню Йорк, за стоки, които ѝ допадаха, а както доказва бизнесът ѝ, изборът ѝ допаднаше и на голямата ѝ и богата клиентела. Бизнесът беше феноменален. Ето как за пръв път се озова в долината на река Хъдзън — на толкова близко разстояние до града, но и със светлинни години надалеч във всяко друго отношение. Открила бе огромен склад с архитектурни артефакти и се ровеше успешно в него в продължение на няколко години.

През тези години на пазаруване никога не си представяше, че би могла да живее тук. Всъщност не си представяше, че би могла да напусне Ню Йорк. Но тогава не знаеше до какви необикновени промени може да доведе един провал в брака.

Тя и Хенри Уилсън Рейнълдс, съпругът ѝ от петнайсет години, се разведоха след брак, за който тя си мислеше, че е сключен в небесата, и се превърна — в какво? В ад? Не, не е това. Поне не е точно това, освен ако адът не е нещо пусто. Защото точно това стана: бракът им просто се превърна в нищо. Докато живееха заедно, те се отнесоха толкова надалеч един от друг, че се превърнаха буквално в непознати и колкото и усилия да полагаше, Леони не можа да запълни тази бездна. Ханк Рейнълдс не искаше това да стане.

Ако отдалечаването им я направи нещастна, то все по-нарастващата студенина и жестокост на Ханк бе капката, от която чашата преля. Тя бавно започна да се чувства като жертва на някое от корпоративните му поглъщания и най-накрая като орнамент на ръката му за онези прояви, където той смяташе, че е важно и прилично тя да присъства.

Това не беше приятелски развод и Ханк Рейнълдс не липсваше на Леони. По дяволите, не! Но понякога се тревожеше, че може да ѝ липсват градът и магазинът. Тя бе една такава рядка птица: родена и израснала в Ню Йорк и винаги се чувстваше там като у дома си. Градът бе пропил мозъка ѝ и целият този бетон и паваж бяха нещо като

предпазно одеяло — поне тя така си мислеше. Но след битката при развода усещаше, че се нуждае от промяна и от нови предизвикателства.

Понякога не беше напълно сигурна какво иска и дори се съмняваше в инстинктите си, същите онези инстинкти, на които някога се доверяваше безрезервно. Но кой не би се чувствал така, мислеше си тя, след като разбере, че е женен за някакво чудовище?

Имаше обаче няколко неща, за които Леони Коринт не таеше никакви съмнения. Тя се наслаждаваше на новооткритата си независимост и макар да знаеше, че я чакат самотни нощи, тя също така знаеше, че не би жертвала независимостта си само за да е в компанията на някого. От години насам искаше да стъпи здраво на краката си и да не бъде подкрепяна от никого. Определено не и от някой мъж.

Чувстваше се изгорена, употребена, измамена и унижена — в частност от Ханк Рейнълдс и от мъжете като цяло и не знаеше дали някога би могла да повярва на друг мъж.

Знаеше и още нещо — че няма да бъде жертва. *Не, госпожо, благодаря, госпожо.* Щеше да продължи живота си — един нов живот, на ново място. Щеше да си създаде дом и щеше да загърби миналото. Миналото може би беше част от нея, това не можеше да се отрече, но не беше самата тя. Не. Тя бе решила да живее в настоящето, тук и сега, поглеждайки към миналото и към бъдещето.

Въздъхна подигравателно, когато намали заради знака стоп отпред. Клубовете на бившите съпруги не бяха за Леони Коринт! *Няма начин, помисли си тя. Никакъв шибан начин!* Нека другите жени продължават да се идентифицират чрез мъжете, с които са споделяли живота и леглото си, но тя нямаше такива намерения. Това бе клопка, в която бе много лесно да попаднеш в Ню Йорк, както и навсякъде другаде, представи си тя. Беше виждала как става с много от приятелките ѝ.

Бързо ѝ писна да бъде излишната жена на разни вечери — сякаш нямаше достатъчно представителни разведени жени, носещи се по нюйоркската обществена сцена като изгладнели пирани. Тя нямаше намерение да се присъединява към техните алчни, често нещастни, отмъстителни и развратни орди! И наистина мразеше да се обръщат към нея като бившата мисис Хенри Рейнълдс. Всъщност толкова

ненавиждаше това, че отиде в съда и си върна моминското име. Коринт. „Това съм аз, мислеше си тя. Добрата стара Леони Коринт.“

Тя се разсмя на глас и удари с ръка по волана. „Какво направих?“ — запита се за хиляден път. Скоро ще удари четиридесетте, а моят биологичен часовник тиктака като бомба с часовников механизъм, без съпруг, без деца и, както биха казали някои, без перспективи. Преместих се в тази наистина красива, но абсолютно чужда долина, добрата стара Леони Коринт, гордата собственичка на една порутена къща, която никой друг не искаше — поне никой с всичкия си, — и само с един приятел в цялата страна. Един.

Да не съм си изгубила ума? Определено не. Дали не съм малко уплашена? По дяволите, така е!

И това наистина бе една плашеща перспектива, това ново приключение, особено след развода, от който още се чувстваше нестабилна. Страхът от самотата, от финансовия крах, от това да си напълно непознат в града, да живееш на място, което си посещавала от дъжд на вятър — тези страхове надигаха грозните си глави с тревожно постоянство. Но тя постоянно си напомняше, че иска този нов живот, ново начало на ново място. Искаше да захвърли миналото си като стара, толкова позната змийска кожа и да се впусне напред в непознатото, макар и плашещо.

Ню Йорк, макар и познат, бе започнал да воня на провал, а спомените за отминалото ѝ брачно щастие бяха толкова чести — като удари в лицето. Раните ѝ все още бяха отворени, твърде пресни, за да понесат постоянните удари, които градът ѝ поднасяше толкова свободно.

Сега тя получи известно успокоение от пленителните розови, оранжеви, пурпурни и златни цветове в късното следобедно небе, намали скоростта и стигна до живописното селце Киндърхук. Играта на светлината и цветовете някак си я успокои.

Да, тя бе взела правилното решение. Добро решение. Разумно решение. Преди всичко практично решение. А на този етап от живота си наистина трябваше да бъде практична.

Въпреки че оцеля след развода като дух, тя едва се бе измъкнала финансово. С властта и парите на Ханк и с влиятелните му приятели на всички високи места — плюс една много сериозна заплаха да съсипе най-добрия приятел на Леони, Боби Чандлър, — той успя да

вземе буквално всичко, което двамата бяха създали през петнайсетте години на брака си.

Мезонетът на Парк авеню, картините и антиките му — негови. Огромната къща, облицована с дърво в Саутхемптън с цялата ѝ изобилна покъщнина негова. Блестящо печелившият им портфейл от акции и облигации — негов. Бентли Турбо и кабриолетът Ягуар — точно така! — негови.

Това не бе обичаен сценарий, макар да се срещаше все по-често. Тя познаваше разведени жени като нея, които постигаха споразумения за десетки милиони долари, че и за повече. Но Ханк Рейнълдс успя там, където по-нищожни — или по-благородни — мъже се провалиха.

Леони си остана с магазина си в Сохо, Архитектурни елементи, който обяви за продан. Сега той беше продаден, за прилична сума, оставаха само някои документи, които тя и Ханк трябваше да подпишат за финализиране на сделката. За нея остана и тлъстата банкова сметка на магазина, както и старото волво, което сега караше. За щастие тя си имаше на склад богат избор от мебели и различни декоративни предмети — неща, които тя и Ханк през годините постепенно замениха с по-фини и по-скъпи предмети. Планираше да изпрати всичко на търг в Кристи^[2], но сега беше благодарна, че си има всички тези трофеи, защото някои от тях със сигурност щяха да ѝ свършат работа при декорирането на новата ѝ къща в провинцията.

Леони си пое дълбоко дъх, за да се стабилизира. Сега, след като купи къщата с банковата сметка на магазина, тя вероятно можеше да издържи финансово още една година, най-много две, ако харчеше изключително внимателно. Тъкмо за това ставаше дума. Приходите от продажбата на магазина щяха да стигнат за ремонта на къщата и щяха да ѝ останат малко пари за преживяване.

Разбирайки, че скоро ще остане с малко пари, тя разработи план. Нейният план за възстановяване. Част от възстановителните ѝ усилия бе да купи този имот, да го ремонтира, да го обзаведе и да го продаде със стабилна печалба, която да инвестира в друг имот. И да повтаря този процес. Докога? Е, точно сега не знаеше това. Знаеше само, че с вродения си вкус, със способностите си за обзавеждане и оформяне на паркове, както и с познанията си за това как трябва да изглежда един имот, тя не можеше да сгреша. Щеше да направи онова, от което другите се страхуваха — и щеше да ги накара да си платят за това.

Имаше списък с богати клиенти от бившия си магазин и се чувстваше уверена, че много от тях веднага биха се възползвали от възможността да купят имот, който тя е ремонтирала и обзавела, толкова запленени бяха от стила ѝ.

Също така обмисляше идеята да отвори друг магазин тук, в долината — у дома, може би, или в Хъдзън. Малко градче край реката, Хъдзън бе подслонил над шейсет антикварни магазина и през уикендите гъмжеше от търсачи на любопитни вещи и купувачи от целия Североизток. Това, плюс безценният списък с бившите ѝ клиенти, можеше да направи магазина не само осъществим като проект, но и доста печелившо начинание.

Във всеки случай тя щеше да се придвижва стъпка по стъпка, ден след ден, и да опипва почвата за възможности.

Сега тя настъпи газта, нетърпелива да стигне до новия си сладък дом, макар и развалина, и до дългогодишната си приятелка Фиона Мос. Моси, скъпата Моси. Моси с хапливото си остроумие, с опустошителната си ирония и с безпогрешното си око за всякакви мъже — заедно със сърце и душа от чиста платина. Именно Моси, местната брокерка, ѝ продаде имота — Съборетината на хълма, както с любов я нарекоха — и тя си знаеше, че именно Моси я чакаше край къщата с местния архитект, специалист по реставрирането на исторически сгради.

Леони се чувстваше уверена за голяма част от работата, която трябваше да се свърши. Особено за вътрешната декорация. Бог знае, помисли си тя, че имам достатъчно опит. Но когато реставрираше една стара къща в Саутхемптън, тя откри, че наистина се нуждае от помощта на архитект, за да направи някои неща точно както трябва.

Дразнеше я фактът, че се нуждае от помощ, но това бе полезно и ѝ позволи да открие силните и слабите си страни. Научи също, че архитектът вероятно ѝ е спестил и време, и пари в дългосрочен план, защото тя не правеше грешки, които изискваха скъпи подобрения.

Сега, приближавайки до последното си предизвикателство, тя бе решена да разчита възможно най-малко на външна помощ. Най-после измъкването ѝ изпод много мощната и задушаваша гробница на Ханк Рейнълдс и цялата му тесногръда пасмина от „Уолстрийт“ и „Парк авеню“ ѝ позволи да подхрани стремежа си към независимост и да засили инстинктите ѝ и да си трае.

Сега не искаше нищо друго, освен това, да си докаже, че е способна да се справи сама.

Сама у дома, помисли си тя. Това не е представата за добро прекарване на повечето бивши съпруги, със сигурност. Но в моя случай точно това ми предписа докторът.

Тя изобщо не се досещаше, че съдбата ѝ е отредила съвсем различно бъдеще.

[1] Ричард Пети — известен автомобилен състезател от близкото минало. — Б.пр. ↑

[2] Christie's — една от най-известните аукционни къщи в света, открита през 1766 г. — Б.пр. ↑

ДВЕ

Вълнението на Леони нарасна с очакването да види новия си дом и тя си наложи да не дава повече газ на старото волво, когато стигна завоя на магистралата, знаейки, че осмоъгълната къща е точно зад него.

Пристигна и изключи касетофона, после вдигна поглед във внезапно настъпилата тишина. И ето я, от западната страна на магистралата, издигнала се в цялата си избледняла слава върху хълмче с гледка към река Хъдзън и към планината Катскилс отвъд.

Сега тя намали и запълзя като охлюв, оценявайки къщата и разположението ѝ, позволявайки на магията, която тя ѝ предаде първия път, когато я видя, да я завладее отново. На лицето ѝ бавно пропълзя усмивка. Не прилича на нищо друго, замисли се тя, а на красива някога дебютантка, превърнала се в застаряваща прецъфтяла дама. Но какво величествено прецъфтяване!

Къщата, както и постройките в двора бяха построени от дърво — някога боядисани в бяло, а сега с обелена боя, с тежки, вдъхновени от класицизма корнизи. Прозорците ѝ бяха дълги и тесни, много от тях с липсващи или счупени стъкла, а на първия етаж имаше френски прозорци, водещи навън към обраслите с бурени варовикови тераси. Кепенците ѝ, повечето развинтени и увиснали, някога са били зелени. Това бе едно осмоъгълно чудо, на два етажа, с мансарда на третия етаж, водеща към кула с фенер, също осмоъгълна, в центъра на покрива.

Кулата, помисли си тя, някак си успяваше да бъде тържествена и величествена, но и ексцентрична едновременно. Красивото ѝ релефно старо стъкло бе напукано на места и някои от прозорците липсваха. На около трийсет метра на юг се виждаше старият дъсчен хамбар с кулите му близнаци. Те бяха идентични, но по-малки версии на кулата върху къщата. Дори конюшната бе коронясана с копие на кулата, макар и в по-малък размер, увенчано с ветропоказател. Той представляваше зеленият меден кон, препуснал в галоп.

Сградите и градините бяха създадени педантично през четиридесетте години на деветнадесети век. Всъщност целият имот бе проектиран с тържествени, класически характеристики, но излъчваше фантазия, нещо неземно и не съвсем практично. Това бе къща, пропита с романтика. Елегантен дом, помисли си тя, построен на благородна земя. Някой някога го е обсипвал с любов, беше сигурна в това. Както ще направя и аз, каза си тя.

Отби от магистралата и подкара бавно по набраздената чакълеста алея, която се виеше на около трийсет метра през неподдържана, но избуяла зелена ливада. Знаеше, че цветът идва от плевелите и другите агресивни треви, превзели цялото пространство, но това не прогони собственическите ѝ чувства за всяко едно стръкче от тях. Величествени, но отдавна занемарени дървета и храсти бяха осяяли ливадата, разцъфнали върху плодородната почва край реката.

Заобикаляйки северната страна на къщата, тя влезе в изоставения двор между самата къща и конюшната, която сега се използваше за гараж. Старичката, но елегантна бяла акура^[1] на Моси бе паркирана там и още преди Леони да успее да спре колата си, самата Моси излезе през задната врата на къщата с вечната си цигара в ръка и с уверената си походка, контрастираща с дребния ѝ ръст.

— По дяволите, Леони — извика тя с отривистия си, аристократичен британски акцент, докато приближаваше към колата. — Не бързаме, нали?

Леони бързо разкопча колана си, грабна огромната си чанта и се измъкна от колата с широка усмивка на поразително красивото си лице.

— Моси! — изписка тя и пое приятелката си в обятията си. — Каква приятна гледка си ми ти.

Целунаха се по бузите, като и двете не внимаваха за грима или за прическата на другата.

Моси отстъпи назад и огледа Леони от главата до петите.

— Не изглеждаме ли шик днес — промълви гърлено тя. — Предполагам вече си чула, че архитектът е абсолютен красавец.

Леони долови палавия блясък в очите на Моси и бързо отвърна:

— Колкото до архитекта, не знам нищо за него, освен онова, което ти си ми казала, Моси — тя посочи с пръст към приятелката си сякаш я обвиняваше. — А колкото до дрехите, да...

Тя метна чантата си през рамо и се завъртя на място, после спря и се обърна към Моси.

— Харесваш ли ги?

— Много ги харесвам — кимна Моси, опипвайки с пръст грубия вълнен плат в бежово и шоколадово. — Мога ли да попитам кой го направи?

— Йоджи Ямамото^[2]. Не е ли чудесно? — грейна Леони.

— Божествено — отвърна Моси. — Направо съм влюбена в голямото сако и в ширитите. Ох, ами този супер широк панталон — тя издиша огромна струйка дим. — Но ми се струва, че старият Йоджи си е направил добра шега с Коко Шанел.

— Отдал ѝ е почит, Моси. Отдал ѝ е почит — повтори Леони в защита на Ямамото.

— Както и да е — подхвърли колебливо Моси и присви вежди. Изтръска събралата се пепел на земята. — Но много ти отива на косата.

Леони прокара ръка през разкошната си кестенява коса с нюанси на рубинено червено и пурпурно.

— Благодаря ти. Да не си станала професионална фризьорка? — извика напевно тя с искрици в черните си очи.

Моси се разсмя, после наведе глава настрани, оглеждайки критично краката на Леони.

— Най-добре внимавай за ботушите си, скъпа — предупреди я тя. — Не искаш да съсипеш няколко хиляди долара в тази селска кал, нали?

Леони сведе поглед към шоколадовите си кожени ботуши.

— Няколко бона! — възкликна тя. — Може и да са от Крисчън Лубутинс^[3], но изобщо не струват толкова — опита да се защити тя.

— Дразня те, скъпа — усмихна се Моси. — Хайде да влизаме вътре. Имам нещо за теб.

— О, Моси — изхленчи Леони, докато двете влизаха хванати за ръце през задната врата, — какво?

Моси не обърна внимание на въпроса, задържа вратата отворена и посочи на Леони да влезе.

— Възрастта има предимство пред красотата, скъпа.

Леони се разсмя и пристъпи в коридора.

— А сега в гостната с теб — нареди Моси. — Настани се удобно. Ще се върна след миг.

— Мили боже, Моси — въздъхна изтощено Леони. — Каква е тази тайнственост?

Но Моси вече бе изчезнала в кухнята.

Токчетата на Леони издрънчаха шумно върху голия паркет докато тя се насочваше към широкото, елегантно преддверие на гостната с красивия му класически корниз. Забави се на прага, застанала с ръце на хълбоците, докато орловите ѝ очи огледаха изпитателно всеки дребен детайл от тази голяма стая с висок таван. Питаше за милионен път дати е била с ума си, когато реши да купи тази съборетина и да я ремонтира.

— Дом, сладък дом, не! — промърмори си тя.

Тапетите висяха на парцали от напукания гипс, а боядисаната дървесина бе очукана и боята се белеше. Полицата над камината бе от някога бял, но сега изпоцапан и напукан мрамор. А подът! Леони се ужаси. Красивият някога паркет бе в такова отчаяно състояние, че тя се учуди дати изобщо може да бъде спасен.

И най-лошото, тя вече не виждаше никаква магия в мръсотията, покрила всичко. Виждаше само скъп и продължителен робски труд. Поне за момента.

Не мога да повярвам, че ще живея тук докато продължава цялата тази работа, помисли си тя. Но искаше да бъде наблизо до проекта, да наглежда работата, а имаше и финансови причини, разбира се. Не ѝ се щеше да прахосва безценните си долари, за да си наеме квартира през следващите няколко месеца, тъй като беше сигурна, че все някак ще се оправи тук, дори и по време на ремонта.

Е, няма да мисля за това точно сега, реши тя. Не. Днес ще бъде Скарлет О'Хара.

Погледна към огромната кушетка в стил Наполеон, сега покрита с няколко пласта найлон. Тя беше сред мебелите, които взе от склада си в Ню Йорк и изпрати тук. Можеше да ѝ свърши чудесна работа като легло, а като се сгъне — и като диван.

Тя тръгна бавно към нея, пусна чантата си на пода и с неохота приседна върху негостоприемния найлон. Направи гримаса заради ужасното шумолене, което се чу под теглото ѝ, и заради лепкавата повърхност. После си свали ботушите и протегна крака. На почти

метър и осемдесет до петите ѝ тя бе преправила кушетката така, че да събере цялото ѝ тяло и да даде възможност на някой друг да седне в края. Може би с нейните крака в скута? Хубава мисъл — на времето.

Размърда пръсти и започна да масажира прасците си. Ето. Така е по-добре. Но едва бе успяла да се протегне, когато чу Мози да идва по коридора.

— Ето ни — обяви Мози, влизайки в гостната. Носеше сребърен поднос, върху който бяха кацнали две високи кристални чаши и бутилка шампанско в изпотена сребърна кофичка.

— О, Мози — изписка Леони и изправи гръб. — Не трябваше — после се усмихна. — Но толкова се радвам, че си го направила.

Тя скочи да помогне, но Мози вече бе оставила подноса върху един обърнат кашон и наливаше шампанското в двете чаши. После ги вдигна и подаде едната на Леони, която я пое с благодарност.

— Ето — Мози вдигна чашата си за тост. — Хайде да минем без обичайния ритуал с хляб и сол, нали? Трябва ни малко шампанско. Да отпразнуваме пристигането ти в тези свещени земи.

— Мози, наистина си много добра — отвърна Леони, вдигна чашата си и се чукна звънко с Мози. В очите ѝ блесна синкава светлина. После през тялото ѝ премина трескаво усещане за топлина, за благодарност, за признателност към тази най-добра от всички възможни приятелки и изведнъж, съвсем неочаквано, се наложи да се пребори със сълзите, които заплашваха да потекат всеки момент.

Леони отпи малка глътка. Шампанското беше меко и сухо и тя обичаше да усеща мехурчетата по езика си. Изкашля се и успя да изрече с хрипкав глас:

— Ммммм, ммммм. Мози, това е направо райско. Каква изненада...

— Само едно евтино Перне Жус — обясни тя. — Изобщо не прилича на онова, с което си свикнала, сигурна съм.

— О, я стига. Мос! Добре ме познаваш. Дори и да съм била сноб по отношение на виното, сега не мога да си го позволя — погледна многозначително към Мози. — Не и при настоящите обстоятелства, които ме притискат отвсякъде — допълни глухо и въздъхна.

Леони се стовари на кушетката, а Мози скрита настрани обувките си с високи токчета, присви крака и седна върху тях.

— Е, не се притеснявай — успокой я Мози. — Сигурна съм, че всичко това ще се промени за добро в недалечното бъдеще.

— Знам, че е така. Само... само че понякога ми се струва дяволски трудно да се нагодя към всички тези промени — промълви нервно Леони.

— Знаеш какво казват сега психолозите в групите за повдигане на духа: Това е само един момент във времето.

Леони изпъшка.

— Да, Мози. Знам и една друга изтъркана поговорка: Това също ще мине.

— Скапани задници — процеди през зъби Мози. Млъкна и отпи от шампанското си, после изведнъж се усмихна. — Но знаеш ли какво, Леони? Те са прави.

Леони се беше втренчила в чашата си. Потопи пръст в шампанското си, после го облиза и вдигна поглед.

— Предполагам — отговори.

— Аз пък съм сигурна — настоя Мози, — макар че това не те успокоява много сега, нали?

Леони поклати глава. Мози я погледна замислено.

— И знаеш ли какво още, Леони? — продължи тя. — Мисля, че купуването на това място — тя замахна драматично с ръка, сякаш искаше да обхване цялата къща — беше едно от най-добрите неща, които си сторила за себе си. Ще бъдеш толкова заета, че няма да ти остане време да тъжиш.

Леони сбърчи чело и огледа стаята.

— Добре го каза — после се разсмя и отпи голяма глътка шампанско.

— Само не забравяй какво казвам винаги — Мози спря за малко, за да отпие още една глътка. — Ако човек има твърде много в чинията си, той просто яде по-бързо. И дъвче по-силно.

Леони се разсмя отново.

— Ще го имам предвид като затъна до гуша в боклуци от ремонта.

— Да, добре, това наистина ще бъде едно предизвикателство, скъпа — призна Мози. — Но аз съм сигурна, че ти ще се справиш.

— Да, ще успея — потвърди Леони с уверен глас. — Докато върви работата ще се местя от стая в стая. Трябва ми само една стая, в

която да живея. Да се надяваме, че ще успеем да уредим нещата така, че да се настаня за малко тук, в гостната, после да се прехвърля в спалнята горе или обратното. Ще се местя в зависимост от това къде работят.

— Няма да е лесно — отбеляза Моси.

— Не — Леони поклати глава. — Но не се безпокой, Моси, аз си имам газов котлон.

— Газов котлон! — изписка Моси.

— Да — кимна Леони. — Защо си толкова скандализирана? В някои дни няма да мога да ползвам кухнята докато работят там. Така че си имам газов котлон и всякакви други неща, които мога да струпам и някоя стая.

— Трябва да ти призная, че имаш силен дух — отбеляза Моси.

— Каквото и да ми струва — заяви твърдо Леони. — Ако трябва за известно време да се къпя само с мокра гъба, така да бъде! Ако трябва да се храня с пица и сандвичи отвън това е добре! Ако не ме видиш облечена с нищо друго, освен с чифт стари дънки, така да бъде!

— Това се казва дух — възкликна Моси.

— Дяволски правилно — натърти Леони и удари с юмрук по кушетката.

— О, по дяволите — Моси бърникаше по джобовете на самото си. — Оставих си цигарите и запалката в кухнята. А и трябва да се изпишкам. Връщам се след миг — тя скочи и прекоси стаята по чорапи.

Леони я наблюдаваше с доволна усмивка. Няма друга като Моси, помисли си тя. Няма.

Тя си спомни за първата им среща. Боже, не беше ли случайност! Моси дойде в „Архитектурни елементи“ да погледне едно цветно стъкло от витрината. Пазари се за цената, всъщност се пазари за цените по всички етикети, давайки на Леони да разбере ясно, че може да намери подобни стоки в своя район, и то на половин цена. Тя обясни, че постоянно е виждала такива стоки при обиколките си из провинцията, показвайки имоти на клиентите си. Нали разбираш, порутени къщи, хамбари, запуснати градини. Понякога хората се радват да се отърват от подобни неща. Понякога изобщо си нямат представа какво притежават. Нещо повече, не им пука. С радост ще ти вземат парите.

Още същата вечер вечеряха заедно, а Моси стана един от колекционерите на Леони — получаваше комисионна за предметите, които изравяше, а Леони купуваше за магазина си. От самото начало това бе един много успешен бизнес и прекрасно приятелство.

През последните няколко години Леони направи безброй пътешествия, за да види Моси и нейните находки, всъщност пътуваше по-често отколкото пазаруваше. Откри, че Моси има набито око за тези неща.

И кураж. Със своя дружелюбен, но агресивен подход тя често просто отиваше при непознати и ги питаше за възможността да купи това-онова, онази колона, порта, прозорец, градинска саксия или каквото и да е. Често ѝ се налагаше да използва всичките си запаси от чар и да разчита на ловко убеждаване, за да накара тези хора да се разделят със съкровищата си. И това се оказа доходоносно и за двете.

Онова, което започна като силно уважение към бизнес уменията на другата, бързо прерасна във висока оценка за остроумието и интелигентността на другата и накрая узря до една непринудена близост, до едно безкритично приемане на слабостите на другата.

Въпреки факта, че двете живеяха в напълно различни светове — поне на пръв поглед, — те сякаш бяха моделирани от един и същ материал.

Леони бе омъжена за безумно богат и преуспяващ играч от Уолстрийт и се движеше в елитните социални кръгове от Горен Ийстсайд в Манхатън и от Саутхемптън. Един живот на огромните привилегии.

Точно обратното, Моси бе разведена отдавна и живееше удобно, макар и скромно по необходимост и се радваше на един не толкова бляскав и трескав живот в провинцията. Това бе един живот, изпълнен с ограничения.

Но под кожата си те се чувстваха като сестри.

Младежката жизненост на Моси, забавното ѝ, иронично чувство за хумор, вежливостта и щедростта ѝ, вечно оптимистичният ѝ, но и земен и разумен подход към живота, увенчан със силна и непоколебима лоялност, спечелиха Леони. И това не бе изненадващо, защото самата Леони притежаваше всички тези качества.

Близостта с Моси, поне отчасти, доведе Леони до решението да се установи тук.

Тя вдигна поглед щом чу как приятелката ѝ пристъпва обратно в стаята с детските си краченца. Наблюдаваше я как оставя шампанското над камината и пали цигара. Тя дръпна силно и издуха струйка дим към тавана, оглеждайки критично стаята.

И през всичките тези години на приятелството им Моси почти не се беше променила, помисли си Леони. Изобщо не изглеждаше на петдесет и няколко години, колкото сама си признаваше.

Все още беше дребничка, не по-висока от метър и петдесет, с красиво тяло, с мънички крака и ръце. Тя бе в отлично физическо състояние благодарение на трикратните си седмични тренировки по аеробика и на грижливо подбраната си диета и притежаваше безгранична енергия и ентусиазъм. И всичко това въпреки ненаситния ѝ апетит към цигарите.

Косата ѝ привличаше вниманието веднага. Тя бе боядисана в диво пламнало оранжево, което не претендираше да бъде естествения ѝ цвят или дори нещо близо до него. Както Леони винаги ѝ бе казвала с любов, това бе цвят, който дори не съществува в природата. И като глазура върху особено празнична торта, той винаги изглеждаше така, сякаш Моси бе пъхнала пръст със свършен маникюр в електрическия контакт.

Но този най-неестествен, дори скандален вид изглеждаше напълно естествен за Моси. Някак си, той подходеше свършено на характера ѝ и тя се носеше с него така, както не би могъл да направи никой друг от познатите ѝ.

Ако косата ѝ привличаше вниманието, то очите ѝ го задържаха. Те пленяваха, направо те заробваха. Топаз, почти кехлибар, осеяни с бляскави парченца злато, те бяха преценяващи, критични очи, които рядко пропускаха някой подъл номер. Те бяха знаещи очи, очи, които изглежда винаги можеха да прочетат най-съкровените ти мисли, най-съкровените ти тайни.

Тя винаги се издокарваше безукорно, с минимален, но майсторски положен грим. И въпреки факта, че можеше да си позволи да харчи много малко за дрехи, винаги се обличаше просто, елегантно и с най-добрия вкус. Както и сега, в добре ушит сив панталон и съчетана с него блуза, и със стилно, шокиращо розово сако.

Моси отпи последната глътка от шампанското си и тръгна към бутилката.

— Готова ли си за още мехурчета? — попита тя и я вдигна.

— Можеш да се обзаложиш — Леони протегна чашата си за повторно напълване. После размисли за момент. — Но само ако ми обещаеш, че няма да ми позволиш да се натряскам, преди да пристигне архитектът.

Моси си погледна часовника.

— Чудя се какво го задържа толкова дълго. Закъснява вече с трийсет минути.

— Е, сега виждам, че не е трябвало да бързам — отбеляза Леони. — Така бързах, че ударих отзад един тип, който излизаше от Таконик.

— Какао си направила? — Моси изведнъж опули очи.

— Блъснах този човек на знака, че съм без предимство — отговори Леони. — Нали знаеш. На онзи, където се отделяш от Таконик при Чалъм.

— Проклятие, Леони! — извика възбудено Моси. — Защо не ми каза? Добре ли си? Не си ранена, нали?

Леони извъртя очи.

— Моси, изглеждам ли ти ранена? Аз едва го докоснах. Дори на колите им няма нищо.

— Мили боже! — възкликна Моси. — Можеше да се пребиеш!

— Моси! — повиши тон Леони. — Нищо не е станало. Човекът ми каза да го забравя.

Моси започна да обикаля на кръгове по пода, пушейки бясно, стигнала до най-драматичното си състояние. Сега тя бе сопрано, може би Мария Калас, с пълно гърло. Изведнъж спря и се обърна към Леони.

— Кой беше? Кой беше този мъж? Боже мой. Трябва да си ударила някой местен дебелак. С пикап. С пушка! — тя прободе въздуха с цигарата си. — Можеха да те застрелят!

— О, Моси, престани с това театралничене. Нямахте нищо такова — увери я Леони. — Човекът караше един от онези безумно скъпи рейндж роувъри. Беше безопасен.

— Безопасен? Откъде знаеш? Как изглеждаше?

— Моси стреляше с картечен огън, без дори да спре, за да си поеме дъх.

— Кой беше?

— Откъде да знам?

— Не му ли взе името? — Моси смачка цигарата си. — Местен ли беше?

— Нямам представа Моси! — кресна отчаяно Леони. — Той огледа колите и си тръгна по пътя. Дори не си разменихме имената — тя спря и отпи още една глътка шампанско. — Нямам и представа как изглежда. Бях толкова шашардисана, че дори не си спомням. Видях само очите и зъбите му.

— Какво имаш предвид — очите и зъбите? — настоя Моси и запали още една цигара.

— Точно каквото казах. Видях много големи бели зъби, а очите му бяха... бяха... — Леони се мъчеше да намери подходящите думи. — О, не знам какви бяха. Сини. Не, зелени. Може би. Наистина не знам.

Моси дръпна дълбоко дима от цигарата си и издиша синкавосив облак дим.

— Добре — заяви властно тя, продължавайки да крачи насам-натам, — трябва да си много внимателна, когато шофираш тук, в провинцията. Ами пияниците, фазаните, елените...

— О, за бога, Моси — прекъсна я Леони. — Именно ти блъскаш всичките елени — тя насочи обвинително пръста си към Моси. — Ти трябва да си вземеш позволение за убийство с колата си. Или да я регистрираш като смъртоносно оръжие. Ще се изненадам ако в района е останал някой елен за мен.

Моси избухна в шумен смях, бълвайки цигарен дим.

— Много си права, разбира се. Абсолютно. Мисля, че скапаните елени надуват колата ми и лягат да я чакат.

— Несъмнено — отвърна Леони. — Може би точно това се е случило и с нашия архитект. Може да е ударил елен по пътя насам.

Моси смачка цигарата си в пепелника.

— Не и той — заяви тя, отиде до кушетката, отпусна се и се настани удобно. — Чувала съм, че върши всичко както трябва. Наистина имам предвид всичко.

— Какво трябва да означава това? — попита Леони.

— О, както казах и преди. Той е абсолютен красавец. Нали разбираш. Изглежда добре. Ходил е в подходящите училища. Оженил се е в подходящото семейство, постъпил е в подходящата архитектурна фирма. Движи се в подходящите социални кръгове — изведнъж на

лицето ѝ се изписа презрение. — Притежава коне, ходи на лов и всичките тези глупости. Гадост! Живее в подходящата къща, кара подходящите коли — тя спря замислено и отпи от шампанското си. — И вероятно чука дяволски добре.

Леони се разсмя и я плесна по ръката.

— Моси, толкова си лоша!

Моси се усмихна дяволито и продължи:

— Но трябва да кажа, че той е с много добри препоръки. Всички уважават работата му. Поне в това отношение не съм чула нито една лоша дума.

— Само се надявам да мога да общувам с него — подхвърли Леони. — Нали знаеш. Да го накарам да разбере какво точно искам тук. Не ми се ще някой да ме учи какво да правя.

— Ха! Той е мъж, нали? — отвърна надменно Моси. — Така че поне можеш да се подготвиш за малко поучения.

— О, надявам се да не стане така — промърмори Леони с искрена тревога.

— Не искам да те плаша, Леони — продължи набързо Моси. — Никога не бих го препоръчала ако не мислех, че именно той е подходящият човек за тази работа. Виждала съм работата му и тя е блестяща. Трябва да кажа — направо първокласна. Не, мисля, че той със сигурност е най-добрият за тази работа.

Тя скочи, отиде до камината и запали още една цигара.

— Казват, че е надежден — продължи тя. — Няма да те оскубе. И това е изключението, скъпа, не правилото, с толкова много местни селяндури, които се занимават с ремонти.

Тя погледна многозначително към Леони и издиша огромен облак дим.

— Е, изглежда, че навсякъде е така — отбеляза Леони. — Със сигурност беше така в Саутхемптън и в Ню Йорк.

— Мисля, че тук ще ти се стори по-зле. Но Сам Никълсън е различен и си има добра бригада работници на разположение. Чувам, че са му много верни.

Моси изтръска дълго стълбче пепел от цигарата си в пепелника.

— Също като жена му.

Леони вдигна поглед.

— Какво имаш предвид, Моси? Тя му е много вярна въпреки...?
— Леони спря наред изречението, когато чула шум от кола в задния двор.

— Най-накрая! — възкликна Моси. — Това трябва да е нашият човек.

— Добре — отвърна Леони, пресегна се бързо за кожените си ботуши и започна да ги нахлува.

Моси изгаси цигарата си, изтича до кушетката и нахлузи обувките си.

— Не е нужно да ставаш, Леони. Аз ще отворя.

— Аз ще занеса тези неща в кухнята — предложи Леони, посочвайки към бутилката с шампанско и чашите.

Моси тръгна към вратата, докато Леони вземаше чашите и бутилката. Тя грабна и пепелника на Моси, за да го изпразни, сложи го върху сребърния поднос и тръгна към кухнята с препълнен поднос в ръка.

Чу стъргане на ботуши, скърцането на входната врата и дружелюбното бърбене на Моси. После видя Моси точно пред себе си; тя изглеждаше някак си по-нова от обикновено, защото ниският ѝ ръст се подчертаваше от много високия мъж застанал на прага.

— Леони — извика ѝ Моси, — твойт изгубен архитект най-после е тук — разсмя се тя.

— Съжалявам за закъснението — извини се един дълбок и разкошен мъжки баритон. — Имах малък спор с...

Той прекъсна внезапно, когато видя Леони застанала пред него, с подноса в ръка, втренчена в него с отворена уста сякаш бе видяла призрак.

— Леони Коринт, това е Сам Никълсън, архитектът, разбира се — представи ги Моси. — Сам Никълсън, запознай се с Леони Коринт, най-скъпата ми приятелка и гордата нова собственичка на Осмогълната къща.

След кратък миг на мълчание Моси погледна с любопитство от Сам към Леони и после обратно към Сам. Никога не бе виждала невъзмутимия Сам Никълсън изгубил ума и дума, но пък и тя не го познаваше чак толкова добре. Колкото до Леони, да, и нея не беше я виждала в тази светлина, а си мислеше, че я познава доста добре.

Накрая Сам Никълсън наруши неловкото мълчание.

— Мисля, че вече сме имали удоволствието.

На лицето му се появи широка усмивка, разкриваща блестящи бели зъби. Съвършени зъби. Зъбите, които Леони си спомняше. И очите му — очите, които не успя да опише добре, — те танцуваха палаво, дори дяволито. Сега видя, че са воднисто зелени със сини вълнички, което им придаваше нюанс на тюркоаз.

Изведнъж Леони усети как отслабва. Какво? Смущение? О, да. При това много силно. Не можеше да повярва на очите си! Да, въпреки че мъжът, когото удари, несъмнено стоеше тук, точно пред нея. Изненада? Определено. Никога не бе очаквала да го види отново.

Усети и още нещо, нещо много по-силно. Нещо смееше ли изобщо да си помисли за него? — нещо, което можеше да се опише единствено като химия.

Най-накрая тя успя да събере сили и да потвърди.

— Да, имахме удоволствието — и се разсмя свободно. — Ако може да се нарече така, при тези обстоятелства. Както и да е, радвам се да ви видя. Нека само да оставя това в кухнята. Вие двамата защо не се настаните удобно?

— Какво, по дяволите...? — започна Моси.

— Мисис Коринт и аз имахме малко спречкване на излизане от Таконик — обясни Сам.

— Ти ли си бил — изписка Моси. — Не го вярвам. Толкова е забавно.

— Заради това закъснях — обясни Сам. — После трябваше да мина през офиса и да взема някои неща.

— Добре, заповядай в гостната — покани го Моси. — Сигурна съм, че Леони ще иска да те разведе навсякъде.

Леони слушаше от кухнята, поемайки си дълбоко дъх, опитвайки се да си събере ума. Но той препускаше във всички посоки. Не, мислите и чувствата ѝ бяха в пълен безпорядък, в такава несигурност и летяха във всички посоки.

Колко глупаво, помисли си тя и се изсмя на себе си. Колко адски глупаво! Какво ми става? И защо Моси не ми каза, че той има такова въздействие върху хората? Че е толкова смайващо красив?

— Сега какво? — учуди се тя.

[1] Акура — модел на Хонда. — Б.пр. ↑

[2] Йоджи Ямамото — японски дизайнер, роден през 1943 г. —
Б.пр. ↑

[3] Крискън Лубутинс — известен дизайнер на дамски обувки. —
Б.пр. ↑

ТРИ

Леони стоеше като хипнотизирана.

Никой не я забеляза докато стоеше в сенките под арката на входа към гостната. Тя наблюдаваше Моси и Сам Никълсън — Моси пушеше докато двамата си говореха, поглеждайки през прозореца към ливадата.

Но сякаш Моси бе призрак, обвит в дим в неговото присъствие. Тя направо не съществуваше, не и когато бе застанала до него.

Почти против волята си Леони се фокусира напрегнато върху Сам Никълсън и разбра, че, въпреки нея самата, въпреки цялата решителност, която би могла да събере за обратното, тя бе потънала.

Потънала.

Имаше мъже, които излъчваха сила заради парите и поста си, а имаше и такива, които излъчваха сила само заради физиката си. За Леони Сам Никълсън бе и двете. Повече от двете. В неговия случай, две плюс две беше равно на много повече от четири.

Около него се носеше излъчване на такава сила — на такава мъжественост — че тя надминаваше очевидните му физически качества, макар и завладяващи. *Поставям го наравно с боговете от Олимп*, помисли си тя.

И като онези богове, тя подозираше, че той е много сложен, може би малко сбъркан и определено нелесен за общуване. Нелесен за опознаване. Може би и нелесен за харесване. Но въпреки това той я привличаше, притегляше я към себе си както никой друг досега.

Ето какво имат предвид като казват животински магнетизъм, помисли си тя.

Сам Никълсън със сигурност бе най-привлекателният мъж, когото бе виждала. Висок поне метър и деветдесет, някъде около четиридесетте, предположи тя, той беше слаб, много добре сложен, със силен врат върху широки, силни рамене. Можеше да си представи солидните му гърди под тъмнокафявото кожено пилотско яке и дългото тяло, спускащо се към тесния кръст и бедрата. Момчешки гъстата му коса бе малко по-дълга от средната прическа и бе леко чуплива. Беше светло кестенява, с руси и сребристи кичури.

Целунат от самия Аполон, помисли си изведнъж.

Видя белег върху красивия му нос, макар че беше доста загорял от слънцето. Дали е бил чупен? — учуди се. Или е имал някакво произшествие? Бой? А упоритите устни под него се мъдреха над силна, четвъртита челюст.

В сините джинси дългите му крака изглеждаха изненадващо солидни за толкова висок човек и изглеждаха здраво стъпили на земята в износените строителни ботуши.

Той излъчваше мъжественост, каквато Леони не бе свикнала да вижда дори в онези изключително мъжки коридори на властта на Уолстрийт в Манхатън. Това бе една солидна мъжественост, която ѝ се стори малко плашеща, докато той не се обърна и тя не видя оскърбения, някак си призрачен, поглед в тези поразителни синьо-зелени очи.

Какво, или кой, би могъл да нарани този върховен Адонис? — зачуди се тя. Какво бе направил животът с него — този мъж, към когото природата е била толкова щедра, — какво бе причинило това мрачно присветване на тъгата, която се четеше в погледа му?

Леони усети тръпнещо пулсиране в гърдите си. Не искаше да мисли какво се случва с нея, защо изобщо не ѝ пукаше, но изведнъж усети, че трябва да узнае всичко за този човек, да намери начин да го накара да се разкрие пред нея, макар че това бе една доста страшничка перспектива.

Веселата усмивка, която се появи на лицето му, като се обърна и я видя, не успя да прикрие добре този тъжен поглед.

— Ето ви и вас — изрече той с дълбокия си, разкошен глас, глас пълен с възможности, с опасности. Глас, който я разтърси като електричество.

О, Боже! Той се чувства толкова дяволски удобно в собствената си кожа. Толкова отпуснат, но и толкова бдителен. Какво не ми е наред?

— О, Леони — изчурулика Моси. — Сам знае доста много за историята на това място. Трябва да го накараш да ти разкаже.

— Наистина ли? — отвърна Леони, опитвайки се да звучи непринудено и весело. Тя бързо прекоси стаята към тях. — Нямам търпение. Аз самата не знам почти нищо.

— Е, аз знам доста малко точно за това място — импровизира Сам и я погледна. — Но наистина знам много повече за историята на осмоъгълните къщи наоколо.

Леони искаше да започнат да говорят за работа, и то бързо, защото усещаше, че трябва да се концентрира върху нещо, каквото и да е, а не върху Сам Никълсън.

— А сега защо не обиколим, а пък по-късно ще имате възможност да ми изнесете урока си по история? — попита тя. — Добре ли е така?

— Както кажете — отвърна Сам и си погледна часовника. — Най-добре да започваме, защото скоро ще трябва да тръгвам.

— Откъде искате да започнем? — попита Леони. — Горе или долу? — тя разпери ръце. — Вътре или вън?

— Защо не започнем с мазето, а после да продължим нагоре? — сега цялото му същество бе настроено за работа.

— Разумно — съгласи се Леони. — Стълбите към мазето са отзад в кухнята. Само ме следвайте. Аз ще ви заведа — тя се обърна към Моси. — Ти няма ли да дойдеш, Мос?

— Ако нямаш нищо против — отвърна Моси, — аз ще остана тук горе. Показвала съм това място толкова пъти, че познавам и мишките по име.

Сам и Леони се разсмяха и тръгнаха по коридора към кухнята.

Леони откри ключа за осветлението в горната част на стълбите и тръгна внимателно надолу по стръмните стъпала.

— Ужасно е зловещо — извини се тя. — Като във филм на ужасите.

Тя стигна долу и щракна друг ключ.

— Но пък доброто е, че е сухо. Моси е оглеждала къщата във всякакво време и не е видяла нито един теч.

— Всички уреди ли са тук? — попита Сам.

— Да. Поне така мисля — отговори тя и бръсна една паяжина от лицето си. — Пещ на мазут. Бойлер. Резервоар. Пералня със сушилня. Всички тези наистина ефектни неща.

Той се разсмя и се огледа в мистериозната непостоянна светлина от голите крушки.

— Имате ли копие от техническия доклад? — той се обърна към нея и се втренчи в лицето ѝ.

— Не — Леони сви рамене. — Не, не взех доклад, защото прецених, че при най-лошия сценарий всичко ще трябва да бъде сменено, така или иначе.

— Но защо да плащате на някого едно малко състояние, само за да ви каже това, а? — тя отново видя блясъка на свършените му перлени бели зъби.

— Точно така — съгласи се тя и отметна кичур кестенява коса от очите си. — Значи сега ще караме, с каквото имаме, предполагам.

— Напълно справедливо — той започна да обикаля насам-натам.

Спря пред огромната стара пещ и клекна, оглеждайки я внимателно, после стана и огледа тръбопровода. Скоро вниманието му бе привлечено от бойлера, резервоара и античните електрически табла. Накрая започнала оглежда каменните основи, а после и огромните подпорни греди на къщата.

Леони го наблюдаваше как се движи бавно из мазето, оглежда, докосва, почти гали тежките, дялани на ръка дървени греди.

— Те със сигурност вече не вършат работа като преди — отбеляза той.

— Тази работа добра ли е или лоша? — попита почти на шега Леони.

— Много, много добра — заключи сериозно той.

— Наистина са много красиви, нали? — попита тя, прокара леко ръка по една от гредите, после я потупа.

Той я погледна.

— Да, така мисля — подхвърли. — Това е една от причините, поради които обичам да преустройвам стари хамбари в къщи. Понякога работата по гредите е наистина много специална и от тях стават красиви стаи.

Леони бе доволна да чуе добрата оценка в гласа му, да чуе, че той е видял красотата, силата и възможностите в нещо толкова просто като тези стари греди. *Може би, помисли си тя, той е една истинска рядкост: мъж, с въображение. Да не споменаваме готиния задник.*

Той продължи да се оглежда из мазето, кимайки си, от време на време. Понякога й задаваше въпроси напълно погълнат от онова, което правеше. Накрая се обърна към нея.

— Готова ли сте да се качим горе? — попита я. — Мисля, че тук долу видях всичко, което ми е нужно. Леони не успя да проумее

изражението му. Беше ли доволен от това, което видя? Разочарован? Ужасен? Беше ли възможно да разбере какво мисли.

— Разбира се — избъбри тя и тръгна към стълбите.

— Аз ще угася тук долу — предложи той, — а вие можете да тръгвате — изчака я галантно да стигне до е горе, после я последва по стълбите, опитвайки се без, успех да извърне очи от добре оформеното ѝ тяло, което си представяше под скъпите ѝ дрехи.

Какво страхотно парче — помисли си с възхищение.

Възхищаваше се от подвижността и бързината, с които тя изкачи стълбите, дори с тези високи токчета на ботушите. Пламенната ѝ енергична походка сигурно подхождаше на духа ѝ. Той със сигурност оценяваше очевидното ѝ желание и безстрашие да се заеме с този проект и с всичко, което би могла да включва работата. Тя трябва да е една много смела дама, замисли се той. И въпреки изискания ѝ, богаташки вид, не прилича на онези жени, които се боят да си изцапат ръцете.

На него това му харесваше. Много му харесваше. Горе на стълбите Леони влезе в кухнята и се обърна към него.

— Следва кухнята? Съгласен ли си?

— Страхотно — кимна леко в отговор, изключи осветлението и затвори вратата на мазето.

— Нали разбираш — започна Леони скочи на барплота, където по-рано седеше и се мръщеше на нечий лош опит да модернизира мястото преди години, — ние наистина не сме говорили за цялостния подход, който искам да предприема за ремонта, и мисля, че това е идеалното място да започнем.

— Много добра идея — съгласи се той и се втренчи в нея. — Да го направим сега, преди да сме огледали останалата част от имота. Защото на този етап аз не знам колко далеч искаш да стигнеш — той я погледна право в очите. — Един ремонт може да означава много различни неща за различните хора. Всичко, от събарянето на къщата до нищо, освен една свежа боя.

Леони се разсмя.

— Е, това не е Саутхемптън или Бевърли Хилс, така че не смятам да събарям къщата, това е сигурно.

— Радвам се да го чуя — отвърна той. — Би направила много лоша услуга на архитектурната история.

— От друга страна — продължи Леони, — ще му трябва доста повече от една свежа боя. Като тук вътре — скочи от плота. — Този под. Този ужасен, отвратителен, мръсен линолеум.

— Предполагам, че под този боклук — той надигна едно скъсано парче от линолеума с върха на ботуша си — ще намериш борови подове от широки дъски.

— Надявах се да кажеш това — усмихна се Леони.

— Предполагам също, че като се почистят, те ще изглеждат превъзходно — *точно като теб*, помисли си. След миг допълни: — Това ли е твоят подход?

— Точно това имах наум — обясни тя. — Искам да й придам вид на селска кухня, но с всички модерни удобства. Нови уреди, разбира се. Но. И това е едно голямо *но* — тя го погледна директно в очите. — Където е възможно искам да използвам оригиналните материали. Като например тези стари шкафове. Направо съм влюбена във формата им и в старите кухненски принадлежности върху тях, в старите им врати с матирано стъкло. Мислиш ли, че си струва да опитаме да ги спасим? — тя го погледна изпитателно.

— Няма да е евтино — обясни той, — но можеш да се обзаложиш, че ще стане. Ще се заема с това. Те могат да се ошкурят, а после да се лакират или да се боядисат, както предпочиташ. А ако има части или парчета, които трябва да се сменят, можем да ги напаснем. Не е проблем — той отново направи пауза, поглеждайки я критично. — Сега мисля, че имам много добра представа за това що за човек си.

Леони се усмихна стеснително.

— Надявам се. Невинаги съм толкова страхотна, когато предавам идеите си за тези неща, хората невинаги ме разбират. Понякога... понякога се чувствам така, сякаш съм на вълната на извънземните.

— Мисля, че се справяш добре — похвали я той.

— Благодаря — Леони усети, че се изчервява и се обърна, почувствала се изведнъж глупава. — Както и да е, да продължим. Виждаш ли този ужасен таван? — тя посочи с ръка нагоре. — Искам да се свали. Нямам представа какво ще открием, но това трябва да се махне.

— Там горе вероятно има страхотни стари греди, скрити, когато някой е решил да модернизира къщата. Ако искаш да ги използваш.

— Точно така! — въодушеви се Леони.

Продължиха да обмислят идеи за кухнята, после минаха в трапезарията и библиотеката, Леони и Сам, и двамата развълнувани, си разменяха мисли за това какво трябва да се направи. Идеите им бяха почти и идентични. *Или, помисли си Леони с нотка на нетипичен за нея цинизъм, той е истински ласкател и със сигурност знае как да каже и да направи подходящото нещо.*

Но някак си тя не мислеше, че нещата стоят точно така. Той бе изпълнен със спонтанен, естествен ентузиазъм за къщата и за всичко, което обсъждаха, и даваше мненията си без колебание. Не би могъл да изиграе реакциите си толкова добре. И защо би искал, в крайна сметка? — запита се тя.

— Е — обади се накрая Леони, — мисля, че огледахме всичко тук долу, освен гостната. Какво ще кажеш да я видим и да се качим горе?

— Добре — съгласи се той и я последва в гостната, където намериха Мози, изтегната на кушетката, прелистваща италианското списание *Vogue*, обвита от облаци цигарен дим, които винаги създаваше, където и да отидеше.

— Не ми обръщайте внимание — подвикна напевно Мози. — Взех си едно от списанията и разглеждам всички тези разкошни неща, които никога не бих могла да си позволя — тя ги погледна над списанието. — Но като гледам и моделите не могат да си ги позволят — продължи провлечено тя. — Май че са похарчили всичките си трудно спечелени долари за хероин.

Леони и Сам се разсмяха.

— Не ни позволявай да ти се месим, Мози — предупреди я Леони. — Отдай се на удоволствието. Ние няма да се бавим много.

— Бавете се колкото си искате — отвърна тя. — Аз тъкмо започнах да планирам едно пълно преустройство за себе си.

Леони и Сам си размениха весели погледи. После Леони се захвана за работа.

— Тук вътре, както и за всички стаи на първия етаж, съм наистина разтревожена за паркета — тя посочи към мръсния и надраскан под, на който, като в огромна мозайка, липсваха много от красивите някога и сложно сглобени парчета. — Да забравя ли за него или мислиш, че може да бъде спасен?

— Сигурно е, че може да бъде спасен — увери я той. — И се надявам да го направиш — той клекна и вдигна едно парче от нащърбения паркет, после го огледа отблизо.

— Сега има няколко места, откъдето можем да вземем дървения материал, който да е същият като онова, което липсва — обясни ѝ, стана и ѝ подаде парченцата паркет, за да ги огледа. — Имам и няколко много талантиви занаятчий, които ще свършат работата. Наистина не е голям проблем. Само е малко досадно и отнема много време.

— Страшно го харесвам — възкликна Леони. — И искам да поема риска и да го спася — после се пресегна и прокара ръка по една пукнатина в гипса. — Какво мислиш? Това ще бъде ли голям проблем?

— Ако ти имаш парите, аз имам хората — усмихна се той.

— Обзалагам се, че ги имаш — засмя се и тя. Огледаха камините, полиците над тях, прозорците и корнизите, както направиха и в другите стаи на първия етаж, после надникнаха в мъничката тоалетна по коридора.

През цялото време обсъждаха безброй алтернативни подходи, за да спасят рушащата се стара къща. След това тръгнаха по елегантното, но износено от времето, и несигурно стълбище към спалните горе.

Леони се обърна към Сам.

— Както виждаш, всеки намек за величие е останал там долу. Горе всичко си е заминало напълно. През годините са зазидали камините, при това лошо, както можеш да видиш на местата, където са кърпили гипса. Дори някои корнизи са изтръгнати.

Сам тръгна от стая в стая оглеждайки ги набързо, почуквайки по някоя стена тук тропайки по пода там. Накрая се обърна към нея.

— Разбираш ли — поде той, — това изглежда много по-зле, отколкото е в действителност. Нищо работа е да отворим отново камините, те ще заработят, и да поправим мазилката, нали това искаш?

— Точно това искам. Да станат такива, каквито са били някога. Включително и корнизите, което означава доста работа, ясно ми е — кимна тя.

— Това също не е проблем — обясни Сам, — защото ми се струва, че всички тези корнизи могат да се намерят на пазара.

Леони направи пауза, закрачи отново от стая в стая, погълната от собствените си мисли, а Сам я следваше по петите.

Изведнъж тя спря на място.

— Мисля, че единственото предизвикателство, което искам да направя тук, горе, е добавянето на бани, без нарушаване на архитектурната чистота на сградата.

Тя се обърна към него и го погледна в очите.

— Ето тук наистина се нуждая от помощ — додаде. — Ще трябва да разчитам на архитектурния ти професионализъм и на идеите ти.

— Този проблем не е лесен за решаване — сви рамене той, — но съм сигурен, че ще можем да измислим нещо, което да свърши работа.

— Аз имам парите, ти имаш уменията, а? — усмихна се тя.

— Браво — той пак сви рамене и ѝ се усмихна. Това бе усмивка, която изобщо не стигна до онези негови тъжни и красиви синьо-сиви очи.

И тя отново, изведнъж, изпита силно неудобство, макар сега да се чувстваше по-спокойна с него. Не бе изгубила чувството си за хумор, но въпреки това се чувстваше доста изнервена.

Захвани се с нещо, каза си тя. Празните ръце, спомни си тя думите на майка си, са работилницата на дявола. И бързо се върна отново към работата.

— Докато сме тук горе, дали да не погледнем тавана и кулата? — попита.

— Определено — съгласи се той. — Трябва да погледна покрива от тази страна. Да видя в каква форма е.

Леони го поведе по малкото затворено стълбище към тавана, а Сам я последва отблизо, като отново му се стори невъзможно да свали очи от добре оформеното ѝ тяло, подскачащо по стълбите пред него.

Той изведнъж осъзна, че трябва да се разкара от тук, но също така осъзна, че в него се настанява едно много по-силно желание. *Не искам да си тръгвам*, помисли си разколебан.

Леони отвори вратата в горния край на стълбите и пристъпи на тавана. Включи бързо осветлението, когато Сам се измъкна до нея.

— Уха! — той подсвирна, поставил мускулестите си ръце на хълбоците, докато оглеждаше огромното пространство, в което се намираха.

— Дали си толкова впечатлен колкото мен първия път, когато го видях? — попита Леони, опитвайки се да го подразни, знаейки почти със сигурност, че е така.

— Мили боже — изрече той със страхопочитание. Тази къща е една осъществена мечта. Възможностите...!

Огледа огромното, открито осмоъгълно пространство с осемте му декоративни прозорци отвсякъде, по един за всяка секция на осмоъгълника. Точно в центъра на помещението имаше малко открито стълбище, водещо към кулата с фенера. Покривът бе скрепен от огромни дялани на ръка греди, като онези в мазето.

— Гледай сега — прошепна Леони. Тя изключи отново светлината и погледна към Сам, за да прецени реакцията му.

Светлината на късния следобед се пръсна от всички посоки — през отвора към кулата и през прозорците. Ефектът беше разсеян и неясен, но призрачно красив и окъпа стаята в почти неземна луминесценция.

— Не светвай отново — нареди Сам и започна да крачи бавно из помещението, от прозорец до прозорец, възхитен от гледките на 360 градуса, които те предлагаха. След като направи пълен кръг, той се качи в кулата, после слезе отново, застана до Леони и спря.

Тя го погледна изпитателно.

— Какво планираш да правиш тук горе? — попита той.

— Имам няколко идеи, но още не съм абсолютно сигурна. Предполагам, че повечето хора биха го превърнали в стаи за прислугата или в детски. Нали разбираш, да не им се пречат.

— Права си за това — разсмя се той.

— Но аз си мисля, че би станал един чудесен апартамент с голяма спалня. Голи греди. Наклонени тавани. Наистина гигантска, с две бани, за нея и за него, и с малко барче, за да не слизаш чак долу до кухнята за среднощна закуска — тя погледна замислено за момент, после продължи: — Ще бъде като райско светилище, далеч от останалата част на къщата, от останалата част от света. Страхотно място, където да медитираш, да останеш сам. Или с някой специален човек.

Тя го погледна в очите.

— Какво мислиш?

— Това е фантастична идея — отвърна той. — Тук горе е почти като някакъв изолиран свят. Един напълно различен свят. И ще се променя със светлината през целия ден и през нощта. Макар че ще си най-отгоре и къщата, по някакъв начин ще бъдеш близо до природата

— слънцето, луната, звездите и облаците. Изгревът и залезът и всичко останало между тях. Ще имаш фантастична гледка към реката и планините, ако искаш да се възползваш от нея — той я погледна. — Права си, ще бъде едно страхотно светилище, убежище, където можеш да бъде сама или... кой знае... — той ѝ се усмихна.

Тя отвърна на усмивката му.

— Кулата ще глътне доста работа — продължи той. — Има много напукани стъкла и някъде липсва дограма, има и теч. Вероятно от тук идват и повечето щети в спалните долу. Течът от тук стига до там.

— И аз така си помислих — отговори Леони, — но определено искам това да остане. Разбирам, че ще е по-лесно просто да я махнем и да покрием дупката на покрива, но не ми се ще. И направо ми се повдига от мисълта да заменя това релефно старо стъкло с ново, но предполагам, че точно това ще трябва да направя.

— Ще видим — замисли се Сам. — Може би... може би ще успеем да открием нещо, което да подхожда.

— Надявам се — въздъхна Леони.

— Това е като църковна камбанария — изрече замислено Сам. — Просто не ти се иска да я събаряш, макар да е като трън в задника. По някакъв начин тя е сърцето и душата на къщата.

Леони се разгорещи. Чувстваше искрена благодарност заради реакцията му. Тя ѝ даде идеи, мотивация, от която тя се почувства по-самоуверена, и нещо повече, ентусиазмът му беше заразен. Той я развълнува още повече за проекта, самият проект започна да изглежда някак си по-значим, знаейки, че няма да работи във вакуум, че има някой, който да споделя малките ѝ поражения и малките ѝ радости.

Изведнъж тя се отърси от бляновете си. Трябваше да прекрати с тези мисли, и то незабавно.

„Исусе! За какво си мисля? Да не съм се побъркала? Този човек дори още не е казал, че ще се захване с работата. Освен това цените му може да не са ми по джоба!“

Нещо повече, макар привидно да се съгласиха с много идеи, откъде можеше да знае как ще потръгне работата с него? Не знам! — напомни си тя. Може да се окаже един истински, абсолютен ад.

Всъщност тя не знаеше почти нищо за Сам Никълсън, макар все повече да имаше чувството, че винаги го е познавала, че срещата им

сега е нещо предопределено.

Сам си погледна часовника.

— Става късно — подхвърли делово той — и трябва да тръгвам скоро. Какво ще кажеш да хвърлим един бърз поглед отвън, преди да тръгна?

— Добре — отвърна бързо Леони, — но ако бързаш, можем да го оставим за друг път.

— Не — отклони предложението ѝ той. — Всичко е наред. Искам да придобия една цялостна представа, преди да тръгна.

— Ако си сигурен, да вървим — предложи Леони, обърна се и тръгна надолу по стълбите.

Той я наблюдаваше и му се искаше да поостанат тук горе. Само двамата. Но за какво? — учуди се изведнъж. После въздъхна и с неохота я последва надолу по стълбите.

— Мисля, че ми се иска тази стълба да е открита нагоре — обясни Леони.

— Лесно е — кимна Сам. — Не е проблем.

Слязоха в антрето и видяха Моси, все още изтегната на кушетката, погълната от италианското списание *Vogue*, с цигара; очевидно изобщо не ги забелязваше.

Леони го изведе навън.

— Ще се опитам да ти дам една набързо скицирана идея за това, което мисля — обърна се тя към Сам.

Преведе го набързо през старата конюшня.

— Гараж за две коли и апартамент за пазача или стаи за гости горе — предложи Леони.

После отидоха до хамбара.

— Може би едно ателие с няколко офиса. Може би.

Накрая огледаха набързо двора.

— Някога е бил подреден красиво. Бил е поддържан добре, също като къщата. Сега всичко има нужда от основно почистване, косене, повторно засаждане на някои неща. Всички стари каменни стени се нуждаят от ремонт — тя вдигна поглед към него. — Но това наистина не е в твоята област.

— Не и ако не искаш да включиш ремонта на беседката и на балкончето — отвърна той.

Леони погледна замислено за момент, после кимна.

— Да — съгласи се тя, — направи го. Но отделно, ако можеш, така че да знам колко точно ще струва.

— Разбира се — кимна той. Тя погледна зад него. — Милиони пъти съм минавал от тук — обясни той, — но изобщо не съм забелязал тези градини. Не се виждат от тях.

— Той отиде до беседката с дорийски колони, почти обвити от разцъфналата и извиваща се около тях глициния, а Леони го последва по петите.

— Това наистина може да стане красиво — изтъкна той.

— Да — съгласи се Леони. — Ще орежа безмилостно и пинията и се обзалагам, че догодина пак ще цъфне.

— Мислиш ли? — попита я.

— Вероятно — отвърна тя. — Имаше една такава стара в къщата на един приятел в Саутхемптън. Едва не ме уби като я подряхах основно преди няколко години, но сега ми е благодарен, защото цялата е покрита с цвят.

Тя посочи към бившата цветна градина, сектор, насечен от обрасли с бурени пясъчни пътеки. В центъра му се мъдреше полуразрушен фонтан с изцяло потрошен басейн.

— Лехите са засети най-вече с рози — обясни тя. — Ще трябва да ги изчакам да цъфнат, за да разбере точно какъв вид са, но подозирам, че са много издръжливи стари сортове. Какво друго би могло да оцелее в тези зими?

Той кимна.

— Предполагам, че си права. У дома имаме няколко, но те искат много грижи.

— Както и да е — продължи Леони. — Ще имат нужда и от много подрязване. Както и онези на балкона.

Те отидоха до остъкленото балконче, чудновата, някога бяла постройка с изглед към реката. Като беседката, то бе обрасло, тук с пълзящи розови храсти, които във всеки момент щяха да цъфнат.

— Това има нужда от много подкастриране — замисли се Леони, — за да боядисаме балкона. Но пък ще е добре за розите — тя се обърна към Сам. — Мислех да направим басейн между балкона и беседката — обясни тя. — Какво мислиш?

— Това е най-доброто място за целта — съгласи се той.

— Мислех, че бих могла да опитам да направя плувния басейн така, че да прилича повече на отразителен басейн^[1] — обясни Леони. — Широк около пет метра и половина и дълъг около единайсет. Да не е огромен. Без дъска за скачане и стълби. Само стъпала надолу в плиткия край. После ще сложа вътре черна облицовка.

— Черна? — изненада се Сам.

— Да — отвърна Леони. — Знам, че звучи малко призрачно, като някакво същество от черната лагуна. Но не е така. Виждала съм го готово и изглежда приказно. Виждаш дъното — не е страшно — и прилича на класически отразителен басейн. Но има и важното предимство, че можеш да плуваш в него.

— Ще ти се доверя за това — усмихна се Сам.

— Добре — отвърна на усмивката му Леони. — Защото, повярвай ми, изглежда наистина прекрасно — тя се огледа, после се обърна към Сам. — Цялата тази буйна растителност е ужасно романтична — отбеляза, — но мисля, че се нуждае от малко внимание, преди да е погълнала всичко.

Сам се усмихна.

— Да, много е живописно, но е заприличало на джунгла.

— Чудя се за хората, които са живели тук — замисли се Леони. — Какви хора са били, за да изоставят така всичко. Аз съм контактувала само с адвокати, тъй като това беше търг. Казаха, че няма наследници.

— Знаеш ли, била е собственост на сестрите Уайли, Грейс и Еленър Уайли — обясни Сам. — И двете са починали преди доста време. И двете не са се омъжвали.

— Чудя се защо — замисли се Леони.

— Наистина не знам — сви рамене Сам. — Говори се, че навремето и двете са били големи красавици, в ерата на суинга, през двадесетте години, онова бурно време. Едната рисувала, предимно пейзажи и няколко портрета. Била много добра. Другата се занимавала с градинарство.

— Предполагам, че това обяснява състоянието на нещата тук — кимна Леони.

— Вероятно — съгласи се Сам. — Баща им бил политик. Мисля, че дори е бил в правителството по онова време. Министър на

вътрешните работи или нещо такова. Бил много властен. Но това е било преди десетилетия.

— Той ли е построил къщата? — попита Леони.

— Не — поклати глава Сам. — Неговият баща — дядото на Грейс и Еленър — я построил през четиридесетте години на деветнадесети век. Той бил лекар и богат фермер любител. Притежават и някои от банките тук. Бил много богат, но след като починал, синът му постепенно разпродавал земята и земеделието му останало нещо като хоби.

— Ами дъщерите? — попита Леони. — Какво знаеш за тях?

— Грейс и Еленър били истински ексцентрички, меко казано — отговори Сам. — Не съм виждал човек, който да ги е познавал истински. По дяволите, дори не познавам никого, който да ги е виждал извън този имот. В продължение на години.

— Майтапиш се — сепна се Леони.

— Не, не е така — отвърна Сам.

— Чудя се как са живели... Две възрастни жени. Съвсем сами тук.

— С тях е бил един дребен старец. Мисля, че се казваше Пийт Бланчард — поясни Сам. — Той работил за семейството през целия си живот и живеел тук. Предполагам, че е бил връстник на сестрите. Както и да е, Пийт пазарувал, поддържал къщата, правел всичко необходимо. Когато някой се опитват да попита Пийт за сестрите, той веднага млъквал. Не обелвал и дума.

— Колко странно — възкликна Леони.

— Странно е било — съгласи се Сам. — Живеели са в тази къща като отшелнички, абсолютни отшелнички. Спомням си как минах от тук преди години — продължи той. — Беше през пролетта, на здрачаване и леко ръмеше. Видях — мисля, че беше Еленър, май че само тя бе останат жива — Както и да е, минавах от тук и я видях как си проправя път през всичките тези бурени — тогава беше много по-обрасло — в дъжда, около къщата. Сякаш бе тръгнала някъде насам, където сме сега, към балкона.

Леони потрепери. Толкова бе странно.

— Беше облечена с дълга нощница — продължи Сам. — Бяла и дантелена или поне някога е била такава, и се вееше зад нея от вятъра.

Имаше снежнобяла коса, вдигната на главата и не успях да видя дали е дълга, защото бе разрошена и се вееше от вятъра.

— Каква странна сцена трябва да е било — сепнато изрече Леони.

— Така беше — кимна Сам. — И най-вече защото това бе единствения път, когато я видях. Единственият. Предполагам, че точно заради това не го забравих никога. За малко да спра, за да видя дали не се нуждае от помощ, но съм чувал толкова истории за това как затръшват вратата под носа на хората, че реших да отмина.

— Чудя се какво ли е правила — Леони сви рамене. — Чудя се защо е излязла по нощница. Защо е била навън в дъжда.

— Не знам — отвърна Сам, — но за мен имаше нещо мистериозно — той сви рамене. — Предполагам, че никога няма да узная отговора.

— Ами работникът им? — попита Леони.

— Пийт Бланчард? — уточни Сам. — След смъртта на Еленър Пийт изчезна.

— Изчезна? — възкликна Леони.

— Да — потвърди Сам. — Изчезна. Никой не го е виждал след това — той се обърна към Леони. — Казваха, че Пийт е малко забавен в умственото си развитие и във всичко, но наистина не знам. Както и да е, той се изпари от лицето на земята.

— Мили боже — възкликна отново Леони. — Става все по-странно и по-странно.

Сам кимна.

— Накрая, когато Еленър почина, тя остави този имот и всичките пари — а те бяха много — на „Фонда за милосърдие“. И това е всичко, което знам за тях — завърши Сам.

Леони се разсмя.

— Мисля, че е много — каза тя. — Наистина ми изглеждат малко ексцентрични. Но ако са призраци, надявам се да са дружелюбни.

Сам се усмихна.

— Сигурен съм, че ще е така. За теб.

Леони усети как се изчервява.

— О, аз не бих била толкова сигурна — потрепери тя. — Може да ме приемат като узурпатор на тяхната територия.

— Мисля, че ще са доволни — настоя Сам — да видят една млада и жизнена жена като теб да възстановява дома им в бившето му величие. Дори ако не им пука, по каквито и да е причини, мисля, че ще оценят усилията ти.

— Може би е така — изрече замислено Леони. Близостта му, комбинирана с ласкателните му коментари, отново я накараха да изпита отчетливо неудобство. Тя погледна на запад, през реката, и видя, че слънцето прилича на огромна огнена топка, спускаща се над Катскилс. Беше изключително красиво, но ѝ напомняше, че на Сам Никълсън му е време да тръгва.

— Става късно — напомни му тя, — а знам, че ти бързаш. Достатъчно дълго те задържах.

Той я погледна.

— Права си. Най-добре да се сбогувам с Моси и да поемам.

Върнаха се в антрето и Моси се присъедини към тях.

— Е, какво мислиш? — Моси погледна критично към Сам. — Виждаш ли някакъв смисъл в спасяването на това порутено бедствие? Мислиш ли, че ще бъде предизвикателство? Заинтересован ли си да се захванеш с работата?

Сам се усмихна на картения огън от въпроси.

— Безспорно трябва да се спаси — отговори сериозно той. — Да. Определено ще бъде предизвикателство, но със сигурност си струва.

Замълча, после се обърна към Леони.

— Не знам дали ще работя по този проект или не, но определено е интересен.

— Радвам се, че мислиш така — подхвърли някак официално Леони. — Когато го обмисляш, има няколко неща, които искам да имаш предвид.

Сам се втренчи в нея.

— Тук искам да постигна много голям ефект с много малко средства. Разбираш ли какво имам предвид?

— Мисля, че да — кимна той.

— Страхотно ме бива по ефектите — продължи Леони, — но съм малко натясно с парите.

Той се разсмя.

— Това го разбирам чудесно — после я погледна замислено. — Мисля, че за тази работа ще трябва да избереш един от трите подхода.

Леони се заслуша внимателно.

— Първият — започна Сам — е перфекционизъм. Той обикновено е скъп, а тук ще бъде много, много скъп.

— Предполагам, че бих могла да преживея и без перфекционизъм — пошегува се Леони.

— Вторият — продължи той — е приемливия. Много по-евтино и изглежда добре — погледна я многозначително. — Третият е неприемливия. И аз лично никога не бих си помислил да свърша работата по този начин; не мисля, че и ти би го искала.

— Нямам никакво намерение да оправя това място така — изрече разгорещено Леони. — Може и да ремонтирам тази къща, за да я пусна на пазара, но искам да я направя така, сякаш аз самата ще живея в нея. Така че искам да се направи с възможно най-много любов. Искан да върна на къщата предишното ѝ величие, да ѝ придам малко достойнство и да ѝ отдам малко уважение. Тя го заслужава.

— Не исках да те обидя — погледна я загрижено той. — Само че има много архитекти и предприемачи, които ще се хванат на нещо супер евтино. И то обикновено е супер погрешно — продължи бавно. — Понякога може да изглежда добре, но това обикновено трае докато всичко започне да се разпада.

— Не искам да използвам долнокачествени материали — заяви Леони. — Но наистина мисля, че ще бъде принудена да направя някои компромиси и да избира приемливото, а не съвършеното — тя го погледна. — Мислиш ли, че ще го преживееш?

— Да — отвърна той. — Ще го преживея.

— По дяволите — внезапно се намеси Моси. — Отвън почти се стъмни!

Леони се обърна към Сам.

— О, съжалявам. Задържам те. Отново! Защо не тръгваш? Обади ми се, когато обмислиш всичко. Нали?

— Имаш думата ми — увери я Сам.

— Имаш номера, нали? — попита Леони.

— Моси ми го даде — отговори Сам.

— Добре — кимна Леони. — Ще те изпратя.

— Моси — каза Сам и протегна ръка към Моси, — беше ми приятно да те видя, както винаги. И благодаря, че ме препоръча за работата.

— Удоволствие е да те видя, Сам — отговори Моси и стисна ръката му. — Пази се от неприятности.

— Ще опитам — той се усмихна.

Обърна се и тръгна към коридора, а Леони го последва. Когато стигна до задната врата, спря и се обърна към нея.

— За мен беше удоволствие да се запозная с теб, Леони — призна. — Може би тук ще стане нещо.

Леони кимна.

— Надявам се.

Той ѝ подаде ръка и тя я пое. Ръкостискането му беше твърдо, сърдечно и продължително, сякаш не му се искаше да я пусне.

Когато вдигна поглед към него, тя видя, че очите му търсеха нейните, а синьо-сивият напрегнат блясък в тях бе почти непреодолим. Този поглед я накара да се почувства гола и безпомощна. Уязвима и погубена.

Усети как през нея преминава гореща тръпка, как я изгаря и изведнъж се чувства слаба.

Положи всички усилия да се овладее. *Това е нелепо*, помисли си тя. *Направо глупаво. Той вероятно си играе с мен.*

Но палавите пламъчета, които видя по-рано в тези очи, бяха изчезнали, сменени с нещо не толкова игриво, нещо много по-сериозно. И тя отново разбра, без сянка ма съмнение, че е изгубена. Усети го с цялото си тяло, в дълбините на собственото си същество.

Накрая Сам наруши мълчанието.

— Лека нощ — пожела ѝ с едва чул плътен баритон. После се обърна и излезе бързо, без да изрече и дума, без да погледне назад.

Леони затвори вратата след него, обърна се и се облегна на нея. Бавно и дълбоко си пое дъх докато слушаше как той пали рейндж роувъра; успокои се чак когато чу трополенето на чакъла при заминаването му. Когато вече не чуваше колата му, изчака един момент, прокара дългите си пръсти през косата си, после се върна в гостната.

Моси бе кацнала права на кушетката с всемогъщ и всезнаещ поглед. След миг тя изтръска пепелта от цигарата си в пепелника, като през цялото време изучаваше внимателно Леони, после заговори.

— Най-накрая! — издекламира театрално тя. — Защо не дойдеш да седнеш до бедната, тъпа, стара Моси — потупа кушетката до себе си. — Трябва да си изтощена.

Леони я погледна, затътри се бавно до кушетката и седна.

— Изтощена? — повтори тя с подозрение. — Не. Изобщо. Защо говориш така, Моси?

— По дяволите, Леони! Не можеш да измамиш стара бойна кобила като мен. Атмосферата в тази къща бе толкова натоварена със сексуално напрежение откак проклетият Сам Никълсън прекрачи прага, че аз съм направо съсипана от шантавите вибрации между вас двамата!

— Това са абсолютни глупости, Моси — възрази и сърдито Леони с повече убеденост, отколкото чувстваше, и с повече враждебност, отколкото възнамеряваше да вложи в думите си.

Моси бе неприятно изненадана от агресивната защита на Леони. Тя я погледна и присви изразително вежди.

— Оооох — въздъхна. — Улучихме право в раната, нали? Съжалявам, скъпа. Не съм искала да те обидя.

— Не съм обидена — смръщи се Леони. Седна спокойно с нехарактерно прикрито изражение на лицето си, предизвиквайки Моси да пробие недостъпната ѝ защита.

Моси погледна към приятелката си с изражение едновременно изпитателно и нежно. След миг тя се пресегна и погали Леони по ръката.

— Слушай, скъпа — прошепна ѝ нежно и продължи да я гази. — Наистина не исках да те разстройвам, нали знаеш? Предполагам, че понякога се поувличам, знаеш каква съм кралица на драмата?

Леони не можа да сдържи смеха си.

— Кралица на драмата! — тя прегърна Моси през раменете и я притисна силно. — Това си ти, Моси. Точно това.

Моси се дръпна и се наведе да извади цигара от пакета, паднал на пода до нея.

— Но той е божествено секси образец, трябва да го признаеш — подхвърли небрежно тя, завъртайки неумолимо разговора обратно към Сам Никълсън.

— Да — отстъпи Леони, — така е. И освен това изглежда много приятен човек.

— Хммм — измърка Моси докато палеше цигарата си. Издиша облак дим, насочен направо към лицето на Леони. — Приятен. О, да. Това също.

— И знаеш ли какво? — продължи Леони. — Май че разбра всичко, което му казах. Всичко, което искам да направя тук.

— Наистина — провлече гърления си глас Моси.

— И не само това — погледна я Леони, — но изглежда сме точно на една и съща вълна.

— Разбира се.

— И...

Леони изведнъж спря, долавяйки язвителните нотки в гласа на Моси. Изгледа я и видя, че усмивката ѝ е едновременно разбираща и иронична.

— Ти... ти, негодничка такава... ти... подла душице... Вещица... ти... — Леони започна да бълва огън и жупел.

— Кучка, драга. К-у-ч-к-а — Моси изрече думата, буква по буква. — Това е достатъчно. Знам, че съм такава и винаги можеш да ме наричаш така. Определено няма да си първата — Моси спря за малко, дръпна от цигарата си и продължи: — Но мисля, че искаш да ми кажеш нещо — мистър Сам Никълсън е по-подходящ за работата — и нещо много повече. Мисля, че тук се сблъскваме с един сериозен случай на разгонване, а?

— О, направо, си ужасна! — Леони се разсмя напук на себе си.

— Да. И съм права! — изписука Моси. — Всъщност два случая. Ти и мистър Никълсън. На него направо не му се тръгваше от тук, в това състояние.

— Наистина ли мислиш така? — попита през смях Леони. — Не мисля, че ми обърна особено внимание.

— Проклятие! Не бъди толкова наивна, скъпа — възкликна Моси. — Бедното копеле едва го удържаше в гащите си.

— Охxxx! — изстена Леони и шляпна Моси по китката. — Престани! Веднага!

— Това е самата истина — настоя Моси. — Той беше като разгонен самец. И, ако моите любопитни очи не са ме подвели, ти самата беше леко възбудена. Не че не беше съвършената дама, разбира се.

Възбудена! — замисли се Леони. *Колко глупава дума — Моси, само ако знаеше! Възбудена едва започва да описва онова, което чувствах в действителност. Но тя не беше сигурна, че би могла да*

опише себе си. Много просто, никога преди не бе се чувствала по този начин.

— Е — обади се най-накрая Леони. — Просто се надявам, че на този етап той ще поиска да свърши работата и че ще ми даде добра оферта. Наистина изглежда напълно подходящ за това.

— Сигурна съм, че е — потвърди Моси. — Съвършеният мъж — тя се замисли. — А сега бедното копеле си тръгна към къщи — продължи тя — и ще налети на обичайните кавги.

— На обичайния студ — коригира я Леони.

— Не, скъпа — настоя Моси. — На обичайните кавги.

— Какво имаш предвид? — попита Леони.

— Не питай — отговори мрачно Моси. — Не ти трябва да знаеш.

[1] Отразителен басейн (reflecting pool)-съоръжение, което често се използва в мемориалите. Състои се от плитък басейн с вода, обикновено доста спокойна. Предназначено е да придаде тържественост и както показва името му, да отразява. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ

— Какво по... — Сам Никълсън удари с ръка по волана на рейндж роувъра, а после бавно излезе на банкета отстрани на пътя. Запълзя, натисна спирачки и спря колата. Едва избегна челния удар с една сърна, която скачаше по магистралата.

Красива самка с бяла опашка. А можех да я убия.

Не знаеше защо, но почти винаги по тези пътища, негови мишени ставаха женските, а не мъжките. През всичките си години тук той бе видял само няколко елена по пътищата и безброй кошути. Добре знаеше, че това не е нещо необичайно в този район, но едва и избегнатият удар бе нещо напълно нехарактерно за него. Той се гордееше, че е един от малцината наоколо, който никога не е удрял елен или каквото и да е друго животно.

Всъщност той винаги усещаше как през цялото му тяло преминава пристъп на отвращение, когато видеше табелите по пътя, рекламиращи продажбата на еленско месо. Въпреки че като момче ловуваше с баща си и все още хапваше месо от време на време, той някак си намираше самата идея за отвратителна и нелогична. Колкото до убиването на животни, не би могъл да го направи, със сигурност не и като спорт. Може би животът — всеки един живот — бе започнал да му се струва нещо много ценно и крехко, за да бъде унищожено, умишлено или не.

Сега трябваше да се успокои, да се отпусне, да остави адреналина си да спадне до нормалното състояние. Да се овладее.

Какво, по дяволите, не ми е наред? — учуди се той. Но знаеше отговора на този въпрос без сянка на съмнение. Знаеше точно какво не му е наред. Просто не внимавам, това е всичко, опита се да бъде разумен той. Толкова просто. Дали?

Защо тогава? — запита се. Защо съм толкова дяволски невнимателен? Защо губя контрол? Защото... защото...

Въздъхна шумно и ядосано. Не искаше повече да си задава тези въпроси. При никакви обстоятелства. По никакъв начин.

Пресегна се и изключи радиото. Харесваше Синатра, но реши, че певецът или притежава радио WABY, или има много акции в него, защото понякога му се струваше, че не пускат никой друг. Точно сега не беше в настроение за „Стари сини очи“ и неговото монотонно тананикане. Не. Абсолютно не. Любовните балади бяха последното нещо, което искаше да слуша, а и не се нуждаеше да се разсейва с музика — с каквато и да е музика. Това поне бе очевидно.

Освен това искаше да остане насаме с мислите си. Същите онези мисли, каква ирония, които изобщо не трябваше да му идват до главата.

А, проклятие, реши той. Седенето тук няма да ме доведе доникъде.

Включи рязко на скорост, огледа се и завъртя голямата кола обратно на магистралата. През реката на запад слънцето вече изпълняваше своя финален, блестящ, пиротехнически спектакъл и потъваше в пазвите на планините Катскилс. Продължавайки на север в бързо топящата се светлина, Сам отново бе погълнат от мисли за старата осмоъгълна къща и от идеята да я спаси.

Каква вълнуваща перспектива беше. И какъв необикновен стар имот. Само историческото му значение го превръщаше в скъпоценен камък. Всеки архитект, който струваше и пукната пара, би скочил с радост на шанса да работи по проекта и би се смятал за най-щастливия ако само обмисляха кандидатурата му за работата.

И за Бога, помисли си той, аз със сигурност бих искал да участвам. Това беше точно в неговата област. Точно такъв проект, в какъвто би могъл да впие зъби и нокти.

Но, никога не бих могъл да работя с тази жена. Леони Коринт.

Не че си мислеше, че тя няма да е страхотна като партньор. Не, изобщо не беше това. Всъщност бе точно обратното. Той отчаяно искаше да работи с нея. Всички инстинкти му подсказваха, че ще бъдат идеалните партньори, че работата с нея ще бъде едно огромно удовлетворение, невероятно творческо предизвикателство — и, вероятно, нещо много повече. И точно там се криеше проблемът. Объркването, което изпита, когато я видя за пръв път, го обзе отново. Леони Коринт. Това високо, стройно, желано тяло. Тази разкошна тъмна коса и бледа, млечнобяла кожа. А онези очи! Черни като смола, блестящи като обсидиан, способни да бъдат палави като същински ад.

Ако не бе видял съкровенната бдителност и болката, които тежаха под бляскавата им, блага повърхност, той би я помислил за нещо като, да, супер жена, твърде уверена, твърде свършена. Но тези очи издаваха едно уязвимо, отзивчиво... човешко същество.

Сам не знаеше кога се почувства толкова омагьосан от тази жена. *Привличането в действителност бе химическо*, помисли си той. Усещане за близост, което почувства дълбоко в себе си и което разтърси цялото му същество. Нещо стихийно: силите на природата, едновременно примитивни и величествени, безмилостни и съкрушителни. И неизбежни.

— Исусе — извика той на глас. Приближаваше Киндърхук. Включи мигача и намали, за да завие наляво по пътя към къщата си.

Неизбежни, каква силна дума. Но поради някаква необяснима причина той бе сигурен, че срещата им е била предопределена, че това бе среща, която той никога не би могъл да планира или да предвиди, не и в най-дивите си фантазии. И ставаше неспокоен от мисълта, че всичко идваше наведнъж — една среща на сили, над които той нямаше никакъв контрол.

Но, това се случи, а сега... Е, сега това бе нещо, на което усещаше, че трябва да се подчини. Сякаш почти нямаше избор, защото се бе сблъскал със сила, изглеждаща безкрайно по-велика от него.

Отдясно се извиси огромна желязна порта, черна, елегантна и мрачна. Входът към Ван Вехтен Менър^[1].

Той въздъхна със смътно усещане за ужас, което прободеше съзнанието му, после влезе, спря и свали прозореца на колата. Набра кода на охранителната система върху стоманения панел, поставен на един от масивните тухлени стълбове, и видя, че видеокамерата го наблюдава.

Това място е рай за параноици, помисли си той. Можеше да разбере желанието на Мини за сигурност в това огромно имение, но мислеше, че тя се е увлякла по всички тези технологични устройства, които братовчед ѝ Дърк ѝ инсталира, за да превърне имението в истинска крепост.

Портата се отвори бавно и той вкара голямата кола, наблюдавайки внимателно в огледалото.

Погледна към величествените стари иглолистни дървета — ели, смърчове и борове — от двете страни на алеята. Вечерта те бяха

зловещи, монолитни стражи, охраняващи подхода към къщата, а тяхната обичайна величествена сочност се бе трансформирала в заплашителна строгост. Той намали, не изгаряше от желание да стигне до къщата все още погълнат от мислите си.

Може би, най-шокиращото откровение днес бе, че изобщо почувства нещо. Не можеше да се отрече, че Леони Коринт е едно невероятно привлекателно същество, но през всички тези години той бе срещал много красиви и вълнуващи жени — но никога преди не беше се чувствал така.

Беше сигурен, че е срещал жени, които бяха също толкова богати и вълнуващо красиви, толкова жизнени и умни колкото нея. Някои направо му се хвърляха на врата, други намекваха за скрити възможности, флиртувайки зад гърба на съпрузите си. Но никоя от тях не бе имала такова неопределено въздействие върху него. Не. Всъщност преди много години той изпита чувство, далеч не толкова силно, но сега бе истински удивен, че все още е способен на някакви чувства.

Вдигна поглед към светлината, пръскаща се от съвършено пропорционалните паладийски прозорци на Ван Вехтен Менър. Класическата ѝ георгианска^[2] симетрия, представена в старите розови тухли, която обикновено изпълваше архитекта с прилив от естетическо удоволствие, тази вечер нямаше никакъв ефект върху него. Заради величествената си тържественост тя приличаше по-скоро на красив затвор, на непревземаема крепост, която в цялата си широта нямаше място за неговата душа.

Това място е всичко друго, но не и дом, помисли си той.

Запълзя и спря на кръглата алея в подножието на каменните стълби, водещи към входната врата, отпусна спирачките и загаси мотора. После излезе неохотно от колата, включи алармата и тръгна по стълбите към входната врата, украсена с изкусни фронтони. Преди да стигне тя се отвори.

— Мистър Никълсън — беше Ерминда, единствена от прислугата, която живееше тук. Тя му задържа вратата, а старомодната сива униформа, която Мини Никълсън я караше да носи, едва успяваше да скрие чувствената ѝ фигура и пълния ѝ бюст.

— Хей, Ерминда — усмихна се насила той щом влезе в антрето. Това бе едно подходящо за къщата огромно антре с шахматно

разположени мраморни плочи в черно и бяло, с блеснал антикварен полилей Уотърфорд^[3] с падащи кристали и нарисувани на ръка тапети от осемнадесети век, изобразяващи ловни сцени върху гравирана ламперия. — Как си тази вечер?

— Добре съм, мистър Никълсън — тъмните ѝ очи блеснаха провокативно. — Надявам се, че и вие също.

— Разбира се, Ерминда — отговори ѝ. Хвърли ключовете си в голямата семейна розова порцеланова купа, поставена върху изкусно резбована масичка от злато и махагон.

— Мисис Никълсън е в оранжерията. Каза да ѝ се обадите веднага щом пристигнете — Ерминда вдигна поглед към него, прибирайки лъскавата си черна коса, която носеше на стегнат кок отзад, прическа, която бе още едно от правилата на Мини.

— Ерминда, би ли ми направила една услуга? — попита Сам, опитвайки се да запази циментираната на лицето си усмивка. — Кажй, че ще отида при нея след малко. Имам да довърша някои неща.

Ерминда се усмихна лъчезарно.

— Да. Веднага отивам.

Сам забеляза очевидното удоволствие на Ерминда, заради това, че ще занесе на жена му съобщение, от което тя очевидно нямаше да остане доволна.

Любовта между тези двете не изчезва никога, помиели си весело той. Странно, че през последните няколко години тя бе единствената жена от постоянната прислуга, която Мини успяваше да задържи за повече от няколко седмици. Ерминда работеше при тях вече две години и макар да си оставаше загадка за Сам, през това време тя мълчаливо и послушно угаждаше на всички капризи на Мини, поставяйки нещо като рекорд за дълголетие в домакинството.

Сам заобиколи голямата кръгла централна маса с огромния ѝ букет от свежи цветя и бързо се изкачи по антикварния персийски килим на стълбите, който се виеше елегантно като прекрасна змия. Спря за момент в коридора, после изтича надолу, прекоси спалнята им и влезе в помещението, където бяха личната му баня и съблекалня. Затвори вратата и я заключи.

Свали си коженото яке, ботушите и чорапите, после дънките, ризата и бельото, оставяйки всичко на куп върху излъскания боров паркет. Прецапа бос до високата мивка, завъртя старомодния меден

кран, пусна студената вода и наплиска няколко пъти лицето си. Избърса се енергично и застана пред огледалото. Огледа се внимателно, наистина, за пръв път от дълго време насам.

Не е зле за мъж на моята възраст, помисли си, оглеждайки красивите си черти от различни ъгли. Не. Изобщо не е зле.

Но, всичко отива напразно. Ще го пропиля. Пилея го от години.

Влезе в съблекалнята си, разпъна дъбовата кушетка и кафявата ѝ кожа изскърца под тежестта му. Не обърна внимание на лампите Ройкрофт, на масата за шах Стикли от кожа и дъб, на изящните килими Войсли на пода, на керамиката. Груби и Рукууд^[4], на любимите си стари архитектурни чертежи и карти и на всички други безценни предмети, с които обикновено подхранваше усещането си за благополучие.

Това бе малкото му царство, мебелирано с нещата, които той обичаше, а не нагласено с изключително официалните и фини американски антики, които предпочиташе Мини. Тя всъщност мразеше тази стая и не приближаваше до нея.

Той се замисли върху кушетката.

Защо пропилявам живота си? — учуди се сам. Хвърлям се направо в боклука? За какво? Знаеше отговора: за един съюз без любов. Съюз, роден от собственото му чувство за вина и срам. Съюз, роден от една жертва. Жертвайки себе си в един брак, който бе станал толкова задущаващ, че той вече се смяташе за напълно безчувствен към света около себе си, задущавайки мечтите и амбициите си, собствените си шансове, за какъвто и да е емоционален живот.

Сега разбра, че е тъпчел на едно място, доволен да пропуска дните покрай себе си, минавайки през тях като насън, без да живее истински, позволявайки да бъде изконсумиран — изяден жив — от тази вина и от този срам. Сега знаеше, по-добре от всякога, че този съюз без любов го е ограбил, лишил го е от всички възможности за радост в живота.

Разбра и нещо друго. Нещо може би по-плашещо: че способността му да се радва бе събудена отново, че не трябва да прекарва останалата част от живота си в това сомнамбулско състояние, отричайки се от всякакъв емоционален живот. И знаеше добре, че това е заради Леони Коринт.

Срещата с нея го принуди да се вгледа в реалността, която той отричаше от много дълго време — в този жертвен съюз без любов. И именно тази среща пробуди дремещите му способности да чувства.

Леони Коринт. Може би, само може би, вероятно за мен е възможно...

Сам се изправи рязко, а мислите му внезапно бяха прекъснати от безплътния глас на жена му, която го викаше по интеркома.

— Сам, скъпи — викаше Мини Никълсън, а гласът и се променяше зловещо от говорителя.

Той седна и се заслуша.

— Сам, какво правиш? — Пауза. После: — Сам? Сам? Къде си? Отговори ми, по дяволите!

Той въздъхна с отвращение, скочи от кушетката и покорно отиде до интеркома на бюрото, където натисна бутона за отговор.

— В съблекалнята си съм, Мини — отвърна. — Слизам след секунда.

— Каквото и да правиш — изстена тя. — Аз те чакам цяла вечност.

— Веднага идвам — той се обърна от бюрото и отиде до скрина Харви Елис^[5], където извади чисто бельо и чорапи, после взе риза и чисти дънки на път през дрешника. Облече се бързо, обу чифт антикварни чехли и тръгна през спалнята, където скрита злобно куп дрехи и обувки на пода и пое надолу по стълбите.

Мина по коридора, през блестящата тъмна библиотека с махагонова ламперия, и стигна до френските прозорци, водещи към оранжерията, едно от любимите му помещения в къщата. Спря на прага и надзърна вътре.

Огромно помещение в георгиански стил, което той самият бе проектирал, за да бъде в хармония с останалата част от къщата. Подовете му бяха от антикварен френски варовик с черни подложки от скъпоценни камъни, а стъклените му стени се извисяваха на над шест метра. Два идентични кристални полилея, огромни неокласически руски антики, се спускаха от тавана. През деня те пречупваха светлината във всички цветове на дъгата, разхвърляйки ги калейдоскопично из стаята, а през нощта премигваха романтично от светлината на свещите.

Стаята бе претъпкана с всевъзможна растителност, от извисяващи се палми и фикуси до по-малки лимонови и портокалови дръвчета, с рози и орхидеи. Буен бръшлян се виеше по стената на къщата, към която бе прилепена оранжерията, и бе покрит с глициния, която се спускаше драматично през цялата стая, а ароматът от огромните, подобни на гроздове, чепки от лавандулови цветове покриваше почти всичко. Тук-там през зеленината надничаха класически бюстове и статуи от посивял мрамор, замръзват наблюдатели на драмите, които се разиграваха пред тях.

От прага той видя неземна синьо-сива светлина, отразена от полилеите и стъклените стени. Тази вечер нямаше свещи. Мини гледаше телевизия.

Тя не го усети, когато той пристъпи вътре и я погледна, седнала с дистанционното в едната ръка и с питие — Джек Даниълс и вода, предположи той — в другата. Дългата ѝ до раменете светлоруса коса блестеше като гланцирана под светлината от телевизора, а големите ѝ леденосини очи бяха фокусирани напрегнато върху онова, което ставаше на големия екран.

Тя се обърна и погледна към басейна и тогава Сам видя ясно лицето ѝ. Както винаги, гримът ѝ бе нещо, но минимално положен върху някога съвършения ѝ кадифен тен. Устните ѝ — в съвсем бледо розово, лек намек за руж, очна линия и спирала. А облеклото ѝ беше безупречно — тази вечер бе с един от любимите си сиво-бежови кашмирени пуловери от Зоран, в тон с кашмирен панталон. Беше обута с правени по поръчка тъмозелени памучни чехли, бродирани с герба на семейство Ван Вехтен. От ушите и от шията ѝ едва видимо проблясваха перли. Златни гривни с диаманти, рубини, смарагди и сини сапфири висяха от двете ѝ китки, проблясвайки ослепително дори да направеше и най-малкото движение с ръце.

Боже, каква е красавица, помисли си той. Една от най-красивите жени, които съм виждал. Само че...

— Ето те и теб! — Мини ококори очи, когато го зърна.

Сам приближи и се наведе да я целуне. Това бе една формална целувка, нищо повече, но напоследък като че ли и двамата искаха да е така. *Просто си вървим по течението*, помисли си той.

Мини надигна чашата си, сякаш искаше да отмие вкуса от него, после го погледна изпитателно.

— Къде беше, красавецо? — гласът ѝ беше дрезгав и сух от алкохола. Тя остави чашата на масата до себе си и изключи звука на телевизора.

— Бях навън, оглеждах една работа край реката — обясни ѝ. — Старата осмоъгълна къща — Сам седна в шезлонга от другата страна на масата и я погледна. — Може да дам оферта за ремонта ѝ.

— О, това ли — подхвърли пренебрежително тя.

— Какво имаш предвид с това: О, това ли? — погледна я той.

— Онова, което имам предвид, скъпи — поясни Мини, — е, че ще е само загуба на време. Изобщо не е нужно да работиш, ако не искаш. Защо да си създаваш главоболия с този имот? Това не е някоя чак толкова забележителна къща, нали?

Мини продължи, сякаш отговорът му нямаше никакво значение за нея.

— Там не е живяла някоя важна личност. Две побъркани дами — тя отпи щедра глътка и му се усмихна гальовно. — Тя е една съборетина, мен ако питаш.

— Не вярвам на ушите си, Мини — отвърна Сам с раздразнение, защото наистина бе объркан от реакцията ѝ. — Мисля, че най-много ти би имала интерес от спасяването на този имот. Тъй като прекарваш толкова време в работа в Историческото общество, трябва да знаеш най-добре. Ясно ти е, че тази къща е важна от архитектурна гледна точка.

— Спокойно, скъпи — усмихна се тя. — Просто си мисля, че наоколо има много други къщи, които заслужават повече внимание. Със сигурност твоето внимание.

— И двамата знаем добре, че осмоъгълните къщи в този район са на изчезване — отвърна той. — И изчезват доста бързо.

— Може би точно тази трябва да изчезне — тя отпи още една глътка и продължи: — Освен това чух, че я купила някаква нюйоркчанка. Разведена новобогаташка, която сигурно ще я събори. Искаш ти да я събориш вместо нея?

Сам се втренчи в нея.

— Това са глупости, Мини, и ти го знаеш добре. Говорила си с Андреа Уокър.

— Не е нужно да прибъгваш до този груб език, скъпи — сгълча го тя. — И какво ако съм говорила с Андреа? Тя от години държи тази

стара грозотия в списъка за продажби на агенцията си. И знае всички мръсотии по тази сделка.

— А-ха — кимна Сам. Всичко започна да му се прояснява. — Значи така. Знам защо е всичко това. Андреа Уокър те е помолила за помощ да очерните новата собственичка още преди да се е появила тук — той въздъхна. — Само защото е купила къщата чрез друга агенция и Андреа е изгубила комисионната.

Мини не му обърна внимание, втренчена в дъното на чашата си, докато си наливаше ново питие. После вдигна поглед.

— Очерням, е ужасно противна дума, Сам. Особено за някой, който така или иначе няма шанс да стане част от нашия кръг. Чула съм всичко за нея и, повярвай ми, знам.

Тя наддаде грозен, подигравателен смях и тръсна глава.

— Тя е никой, разведена жена от Ню Йорк, която вече си е дружка с онази британска курва, Фиона Мос, ако разбираш какво имам предвид.

— Да, Мини — Сам въздъхна с раздразнение. — Мисля, че разбирам. Мисля, че разбирам точно какво имаш предвид.

Той стана и отиде до масичката с напитките. Типична за претруфените, безценни и скучни мебели, тя беше класически модел от деветнадесети век, от махагон и позлата, нюйоркска ниска масичка с плот от мрамор. Наля си щедра порция скоч в старомодна кристална чаша Бакара, добави няколко кубчета лед, после и малко вода. Отпи една глътка, върна се при шезлонга и се отпусна отново в него.

Мини си седеше тихо, проследявайки го с поглед, със самодоволно изражение на лицето. Най-накрая Сам наруши мълчанието.

— Е, каквото и да си мислите ти, Андреа и малката ви клика от местни богати сноби, аз съм въодушевен от перспективата да свърша тази работа. Надявам се да се получи.

Мини се направи, че не го чува. Натисна бутона на интеркома на масичката до нея.

— Ерминда — извика рязко тя. — Ще вечеряме след няколко минути. Пригответи нещата.

— Веднага, мадам — чу се гласът ѝ по интеркома.

Колко типично за нея, помисли си Сам. Няма да каже моля или благодаря — думи, които са напълно чужди за речника ѝ. Особено

когато става дума за прислугата.

Той погледна навъсено към Мини. Защо, всичко трябва да е така? Защо винаги е така? Винаги води разни дребни битки?

Мини се обърна към него и се усмихна лъчезарно.

— Тази вечер имаме нещо от любимите ти неща, скъпи — обяви тя. — Накарах Кейти да приготви един от нейните fruits de mer^[6] преди да си тръгне. Сега е с омар.

— Страхотно — обади се той без особен ентусиазъм.

Мини го погледна с високомерна неприязън.

— Е, няма нужда да се цупиш, скъпи.

Когато той не отговори, тя допълни с най-превъзходното си и най-дразнецко бебешко пелтечене.

— ’Зглеждаш сякаш някой ти е изял сладкишчето, муумченце.

Сам все още не се хващаше на стръвта.

Мини изведнъж се ядоса от игричката си и се изправи със самодоволно негодувание.

— Просто изказвах мнението си, Сам. Знаеш, че не съм големият лош вълк. Може би е време вече да се откажеш от това твое малко... хоби и да си стоиш у дома с мен.

— В никакъв случай — сопна се той. — Изкарвал съм пари от това — изкарвам пари от това — и ми харесва — в очите му имаше огън, а в гласа му — смъртоносна решителност.

— Добре, добре — отстъпи тя. Разбра, че сега не му е времето да продължава дискусиата на тази тема. — Щом си щастлив. Но продължавам да мисля, че пропиляваш времето и таланта си. С тази къща поне е сигурно.

Той я погледна в очите.

— Хайде да оставим това, Мини, какво ще кажеш? — попита я спокойно. — Точно сега не съм в настроение за такъв разговор.

Тя грейна отново.

— Да — съгласи се бързо. — Да го направим. Да го оставим — глътна остатъка от питието си и остави чашата си на масата, после го погледна подканващо. — Ще влизаме ли на вечеря? Ерминда трябва да ни е приготвила нещата.

— Да — изрече тихо Сам и отпи една бърза глътка скоч.

— Ще ме вкараш ли? — попита Мини.

— Разбира се.

Сам стана и послушно отиде до инвалидната количка, пресегна се, освободи спирачките и започна да я тика напред към трапезарията.

Още една самотна вечеря, помисли си той, с едно малко и тихо кръвопролитие.

[1] Manor — имение с голяма къща. — Б.пр. ↑

[2] Georgian style — архитектури вътрешен дизайн и декоративни изкуства по време на властването (1714–1830) на първите четирима английски крале на име Джордж. — Б.пр. ↑

[3] Уотърфордско стъкло —дебело стъкло, произвеждано в Уотърфорд, Ирландия, от 1720 година. След 1770 приема стила Рококо — Б.пр. ↑

[4] Ройкрофт, Стикли, Войсли, Груби и Рукууд — имена на изкусни занаятчии и колекционери на антики с рядка стойност. — Б.пр. ↑

[5] Харви Елис — известен мебелист от началото на миналия век. — Б.пр. ↑

[6] Fruits de mer — фр. — морски дарове. — Б.пр. ↑

ПЕТ

Леони хвърли четката за дъски в пластмасовата кофа, пълна с мръсна сапунена вода, и се отпусна назад.

— Мили боже, мис Скарлет! — смръщи се. — Не съм родена да търкам подове!

Тя стана на крака, свали си ръкавиците си с еластично „шляп“ и ги захвърли в мивката, после изтри чело с опакото на ръката си. Свали шала, с който бе превързала косата си, и я разтърси да падне свободно.

— Ето — извика на глас, — така е по-добре — огледа работата си, разхождайки се бавно от стая в стая и реши, че ако не и свършено, то все пак е станало по-добре.

Инспекцията ѝ приключи и тя отиде в кухнята, за да си налее чаша бяло вино. После грабна бутилката и чашата си и влезе в гостната. Настани се на кушетката.

Най-после сама. Сега мога да си събуя обувките и да се поотпусна. Малката армия от помагачи, която Моси ѝ бе намерила, дойде, свърши страхотна работа по почистването и си замина.

Сега къщата блестеше, доколкото това бе възможно, от долу до горе. По-добре да я изцапат майсторите усмихна се тя. Беше решила, че независимо дали ще има ремонт, не би могла да понесе идеята да търпи нечия чужда мръсотия. Така че първо почисти. Сега щеше да започне да създава своя собствена бъркотия, за да почисти отново, започвайки със своя характерен подход да оставя собствен белег върху къщата.

След почистването започна разопаковането. Първо в кухнята, която планираше да използва колкото е възможно повече по време на ремонта, за да спести малко пари. После няколкото изящни предмета, без които си мислеше, че не може да живее. И накрая оправи кушетката и двете легла горе, пригответи банята на първия етаж, а после и на втория.

Планираше да живее предимно в гостната и кухнята и да се къпе горе, после да се премести в горната стая, когато се наложи. Знаеше, че

вероятно ще се мести из цялата къща — от стая в стая — докато трае ремонтът. Нямахте да е лесно, но все някак си щеше да се оправи.

Не беше си представяла, че ще има толкова много работа, тъй като остави повечето от вещите си на склад, знаейки, че те само ще ѝ пречат, а може би и ще се повредят. Но, както се оказа, тук имаше да се свърши много повече отколкото си мислеше.

„Е, каза си, ако се наложи да изляза на палатка, то поне ще го направя със стил.“

Плюс това сега можеше да си покани един-двама приятели през уикенда, макар да не можеше да се сети за някой от нийоркските си приятели, на когото да се понрави идеята да понася неудобствата на една строителна площадка заедно с нея.

Не, разбира се. Идеята на повечето от нийоркските ѝ приятели за уикенд в провинцията бе купон край басейна, може би езда, разходки из красиви, добре поддържани градини, великолепни гастрономически деликатеси, малко разглеждане на антики и забележителности и фукане с новите си маркови дрехи, купени специално за уикенда в провинцията. Множество големи сламени шапки и рокли на цветя.

Ха! — помисли си тя. Тук биха се сблъскали с минимален лукс, меко казано. Нямахте басейн, поне все още. Нямахте коне. Набързо приготвена храна. Занемарена градина. Порутена къща.

Може би щяха да се задоволят с няколко мушици? Конски мухи? Комари? Може би някоя змия сред избуялите бурени? Строителни отпадъци? И възможности!

Не, реши тя. Не и повечето ѝ познати.

О, по дяволите, какво? Ако Пами, сестра ѝ, и Джеймс, зет ѝ, си направеха годишното лятно пътешествие от Италия, те не биха имали нищо против... нали?

Тя огледа царството си от кушетката и реши, че с помощниците, които Моси ѝ намери, би могла да сътвори едно малко чудо. Почувства се доволна. Гордееше се със себе си. И с право.

Но беше и раздразнена. Доста раздразнена. Онази дребна, но настойчива тревога в дебрите на съзнанието ѝ просто не си отиваше.

Тя стана от кушетката, скръсти ръце на гърдите си и тръгна.

И не спря.

Ако този паркет не беше износен преди, помисли си тя, сега със сигурност ще се износи.

Накрая седна отново и отпи от виното си, но мъничкият елф на раздразнението в тавата ѝ все още не я оставяше на мира. Тя въздъхна.

„Сам Никълсън, помисли си тя. Сам Никълсън е проблемът. Не може да ми излезе от ума и трябва да направя нещо, за да се отърся от мислите си за него.“

Но не помагаше нищо. По време на цялото чистене, на разопаковането, при приготвянето на леки закуски, при безбройните телефонни обаждания — справяйки се, всички скучни детайли по настаняването — едно-единствено нещо, и само то, изгаряше дълбините на съзнанието ѝ.

Зачеркни, го, каза си тя. Изкарай го от дълбините на съзнанието си, нека излезе напред.

И това, разбира се, беше Сам.

Сам Никълсън.

Трябваше да признае, че нахлуването беше приятно, че ѝ предлагаше съблазнителна отмора преди робския труд, който я чакаше. У него имаше нещо толкова обаятелно. Външността му, разбира се, бе безспорно зашеметяваща, но имаше и нещо много повече от това. Да, много повече. Тя усещаше, че може би, въпреки видимата му и отчетлива мъжественост, у него определено се крие болката на едно изгубено кученце. Той изглеждаше изцяло тук — притежаваше властно присъствие, — но едновременно изглеждаше и някак понесен по света. Като лодка, откъсната от котвата си, без посока, носеща се безцелно по вълните на живота, малко изгубена.

Нещо — какво би могло да е? — учуди се тя — в живота му не беше съвсем наред. После си спомни очите му, онези хипнотизиращи, бездънни, синьо-зелени очи. Те излъчваха тъга. Какъв изтерзан поглед.

Леони разбираше този поглед много добре. Защото не много отдавна го виждаше в огледалото и все още го забелязваше у себе си от време на време.

Тя въздъхна и си наля още една чаша сухо бяло вино.

Нямаше начин да разбере дали Сам Никълсън е бил наранен от някоя жена — той е женен, напомни си тя, — но от опит знаеше, че един мъж, бившият ѝ съпруг, докара на лицето ѝ този отнесен и изтерзан вид.

Може би никога не беше си го поставял за цел, но Ханк Рейнълдс едва не я погуби, със същата сила както ако бе опрял пистолет в главата ѝ и бе дръпнат спусъка.

В началото, когато бяха по-млади и по-бедни и се бореха Ханк да завърши Уортън^[1] и да получи магистърска степен по бизнес администрация, за която той мечтаеше, и двамата работеха робски. Но тогава работеха заедно, радвайки се на труда си, празнувайки малките си победи, утешавайки се взаимно, когато животът им поднасяше поражения. Бяха трудни години, но пък бяха изпълнени с веселие, радост и любов, за която тя си мислеше, че няма да приключи никога.

След университета той бе нает от Ендикот и Вайсмюлер, уважавани нюйоркски брокери и инвестиционни банкери. Това бе в началото на вихреното десетилетие на осемдесетте и Ханк направи бързи пари още от самото начало. След трудните години в университета те изведнъж взеха да се къпят в пари и тогава започна изкачването им към върха в обществото на богатите.

Леони трябваше да признае, че се наслаждаваше на облагите и привилегиите, които им даваше новото им положение, и на всички онези долари. Тя отпуши артистичните си импулси във все по-просторните им и разкошни апартаменти и къщи, впускайки се стремително в декориране. Не желаейки да разчита на експертното мнение на други, тя завърши изящни и декоративни изкуства и стана експерт по антикварните мебели. Тези неща винаги представляваха голям интерес за нея, но сега се превърнаха в мания, след като усъвършенства и без това прецизното си око.

Тя стана редовен посетител на аукционните къщи и на най-добрите антикварни магазини и художествени галерии в Ню Йорк, Лондон и Париж, превърна се в неотделима част от благотворителните балове, участваше в комитети и председателстваше бляскави социални събития. Но постепенно започна да се разочарова от този начин на живот. Писна ѝ да живее само заради следващия купон, следващата рокля, следващата много важна френска мебел или следващата импресионистична картина, която щеше да се появи на търг.

Точно тогава реши да открие „Архитектурни елементи“, магазина, на който се посвети изцяло. Той ѝ доставяше огромно удоволствие, усещане за независимост и постигнати цели, а освен това бе и голям финансов успех.

Междувременно Ханк стана шеф на сектора по поглъщанията в Ендикот и Вайсмюлер, после се отдели, завършвайки много сделки по поглъщане, които напълниха сметките им с толкова пари, колкото тя никога не беше си представяла. Той влезе във всички подходящи клубове и се сближи с доброжелателните стари богаташи и с най-приемливите от новобогаташите, изоставяйки по пътя си нагоре всеки, когото вече не считаше за полезен, или който не се вписваше вече във взискателните му стандарти. Тя знаеше, че по пътя си нагоре той бе стъпил по множество крака, обути в скъпи обувки.

Но докато ставаше все по-богат и по-богат, по-могъщ и по-могъщ, в отношенията им се разтваряше бездна, която Леони не можеше да си обясни. Ханк престана да проявява сексуален интерес към нея и настояваше, че трябва да почака и да не създават деца, макар че тя го искаше отчаяно. Продължителното време, което прекарваше на работа, маниакалното му изкачване по социалната стълбица, капризното му желание за трупане, трупане, трупане — тя разбираше тези неща. Не разбираше обаче все по-малкия му интерес към нея.

Постепенно, докато Ханк ставаше все по-амбициозен и алчен, той започна да става безмилостен и себичен. Леони бе убедена, че те не просто се разделиха. Ханк започна да я отблъсква, бавно, но сигурно, очевидно решавайки, че тя вече не е полезна, като някой от бившите му бизнес партньори.

Не му стигаше да я отблъсне, но се опита и да я съсипе. Сякаш не искаше нищо да му напомня за трудностите, за потта и за жертвите, които бе дал, за да стигне до там, където се намираше сега. Леони си мислеше, че може би той се опитва да си внуши, че в този живот винаги е бил толкова богат, привилегирован и луксозен както сега. Че той винаги е бил толкова властна фигура на Уолстрийт.

Но тя знаеше, че не е така и Ханк сякаш ненавиждаше това. Тя винаги бе знаела, че той има крехко его, че се нуждае от постоянно помпане на увереност за своята стойност и за постиженията си, но никога не бе предполагала, че егото му е чак толкова деликатно.

Той очевидно получаваше необходимите стимули за егото си от своите бизнес победи — често с цената на много болка и страдание за други. В крайна сметка, питаше се тя, какво е станало с хилядите хора, чиито длъжности бяха съкратени като част от неговите поглъщания?

Тя започна да се бои, че разкошният им живот е построен върху река от сълзи. Питаше го, но не получаваеше отговор.

После Ханк я заряза. Като вонящ боклук.

Но тя оцеля. И много добре стана, помисли си тъжно. Положих усилия да се изправя на крака и имах късмета...

Силният звън на телефона прекъсна унеса ѝ и Леони се пресегна да грабне слушалката.

— Ало?

— Леони, скъпа, Моси е.

— Здравсти, Мос — отговори Леони. — Как си?

— Долу-горе — отвърна Моси. — Обадох се импулсивно да те покана на вечеря.

— О, Мос! — изохка Леони. — Цял ден чиста и съм заприличала на нещо, което го е довлякла котката.

— Ти не можеш да изглеждаш така! — възрази Моси. — Сега си наметни нещо пленително, а аз ще те взема след около трийсет минути.

— Трийсет минути! — ужаси се Леони. — Но аз...

— Никакви, но, скъпа — прекъсна я Моси. — Ще се видим след трийсет минути — и затвори.

Леони погледна за момент към слушалката, после я остави на мястото ѝ.

— Боже, милост — възкликна тя. — Какво да облека?

Час по-късно те бяха на път към кръчмата „Старите овчари от Четъм“, за да вечерят там. Леони знаеше колко е скъпо и че това е почерпка, която Моси трудно би могла да си позволи, но пък Моси не приемаше не за отговор. Там, в красиво реставрираната и прекрасно декорирана кръчма, над превъзходно приготвено ястие от пъдпъдък на грил, младо агнешко и разкошна ябълкова торта, Леони, след неуморното подканване от страна на Моси, изля сърцето си пред своята приятелка, която ѝ предложи най-стабилната и конструктивна помощ.

— Трябва да си изградиш нов живот — посъветва я Моси. — Точно така направих и аз. Трябваше. Не е нужно да забравяш минатото, Леони, но не живеи с него.

— Точно това се опитвам да направя, Мози — отговори Леони.
— Имам предвид, да си изградя нов живот. Познавам този район и го обичам — и мога да си го позволя, при сегашното ми положение.

— Мислила ли си какво ще правиш с осмоъгълната къща? Ще я задържиш или какво? — попита Мози.

— Да — отвърна Леони. — Вече знаеш, че ще я ремонтирам. После планирам да я декорирам и да я пусна за продажба. Надявам се да спечеля едно малко състояние, после да повторя процеса, спестявайки по малко от всяка сделка, за да мога накрая да си построя едно спретнато гнезденце. Може по-късно да си отворя магазин като онзи в Ню Йорк. С туристите през уикендите, плюс старите ми клиенти от града, мисля, че ще провърви. Мнозина от най-добрите ми клиенти не биха се поколебали да пътуват до тук на пазар.

— Имаме си дълги зими — напомни Мози, изтъквайки недостатъците. — А и нощите могат да бъдат самотни. Особено за една самотна девойка. Знам, скъпа, изпитала съм го.

— Зная — съгласи се Леони, — но и в града е същото — тя вдигна чашата си с вино и кимна към Мози. — А освен това си имам теб.

Мози грейна.

— Разбира се — заяви тя. — За всичко, с което мога да ти помогна. А мъжете? Тук определено не е ловно поле като Ню Йорк сити и се боя, че много от местните ще те помислят за паднала от Марс.

Леони се разсмя.

— Засега ми е дошло до гуша от мъжете — поясни тя. — До тук — и начерта една линия през гърлото си.

— Добро момиче — възкликна ентусиазирано Мози.

— Според мен трябва да ги използваш и да ги заблуждаваш. Да обърнеш оръжието срещу цялото им скапано племе.

Леони отново се разсмя.

— Вярно е — натърти Мози. — Мисля, че Лизистрата^[2] е разсъждавала правилно. Но защо не продължим този разговор у дома? Става късно, а там може да си пийнем и по едно за лека нощ.

— Мен ме устройва — съгласи се Леони.

След като Мози плати сметката с кредитната си карта, двете излязоха от идиличната селска кръчма с пълно усещане за

удовлетворение.

Когато пристигнаха в малката, ултрамодерна къща на Моси в Четъм, тя веднага дръпна огромните драперии в дневната си на две нива и разкри грамадна стъклена стена. В далечината виждаха светлините от къщите, кацнали по хълмовете на Бъркшиърс, а над хълмовете — небесата, обсипани с милиони звезди.

Моси извади кристална гарафа с бренди и две чаши от малката масичка за сервиране в трапезарията. Остави ги на масата за кафе, наля две щедри порции и подаде едната чаша на Леони.

— За твоето здраве и щастие — вдигна тост Моси.

— И за твоето — вдигна чашата си Леони.

Двете отпиха от брендито си и седнаха на приказка; Моси се опъна на едно двойно канапе, а Леони — в голямо, удобно кресло.

Моси запали цигара, издуха облак дим и погледна към Леони.

— Да се върнем към разговора ни от кръчмата. Мисля, че се справяш прекрасно, като се има предвид какво си преживяла.

— Благодаря, Моси — кимна Леони. — Не знам какво щях да правя без теб. Почти с никого не съм обсъждала развода си. Беше ми толкова трудно да говоря открито за това, а и не мисля, че повечето ми нюйоркски познати биха искали да слушат. Нали разбираш, повечето от тях са хора, които не искат да чуват нищо друго, освен купонджийски приказки. Или нещо за последния ти успех.

— Е, аз съм гласът на опита — отговори Моси, ако не и на разума — тя дръпна още веднъж от цигарата си и продължи: — След като Лари ме замени с по-нов модел, аз реших никога вече да не позволя на друг мъж да ме уговаря за любов и за брак. Все още не съм срещнала нито един мъж, за когото да реша, че е способен да бъде честен и верен, след като те вкара в леглото.

— Мили боже! Колко сме цинични, а? — подвикна весело Леони.

— Дяволски права си — отвърна рязко Моси. — И с основание — смачка фасата си в пепелника. — Мъже — изсъска тя. — Всичките са еднакви, цялата гадна пасмина.

— Сега ходиш ли с някого? — попита Леони.

— Да ходя! Ха! От време на време правя по едно добро старомодно търкаляне в сеното, но не ходя с никого — Моси отпи от брендито си, остави чашата със силно звън и запали нова цигара.

— Не ходиш ли по срещи? — попита Леони. — Имам предвид на кино, на вечеря или нещо такова от добрите стари неща?

— Току-що бяхме на една прекрасна вечеря, нали? — напомни й Мози.

— Не мога да го отрека — кимна Леони.

— А, разбира се. Понякога ходя на кино или на вечеря с някой мъж — изрече стегнато Мози. — Но по-често с приятелки. Понякога с Томас, един застаряващ вдовец, когото харесвам. Колкото до момчетата — люби ги и ги зарязвай: това е моята политика.

Леони се разсмя.

— Точно в момента се срещам с местния градинар. Той е млад, висок и як като кон. Също така е лъжец, измамник и пияница. Но е адски секси и е много енергичен в леглото.

Леони пак се разсмя и отпи от брендите си.

— Как ми се иска да съм като теб — въздъхна тя и остави чашата си на масата.

— Не е лесно да си като мен — изгледа я Мози, — макар да имам репутация на лека жена. Някои от тези момчета действително очакват от мен нещо повече, освен секса. И няма да го получат.

— Ти наистина си заклета мома, а?

— Можеш да се обзаложиш — тръсна глава Мози. После погледна към Леони. — Но стига толкова за мен. Този разговор трябваше да е за теб. Не съжаляваш, че се премести тук, нали?

— Може би мъничко — призна Леони. — Всичко ми е толкова ново.

Мози се пресегна към гарафата с бренди.

— В такъв случай трябва да си готова за втора чаша. Като нищо можем да го привършим.

— Щом казваш — Леони подаде чашата си на Мози, а Мози плисна вътре малко бренди, после напълни и своята.

— Ето — вдигна рамене Мози и остави гарафата. — Значи размисляш?

— Всъщност не — отвърна Леони. — Изнервям се малко като си помисля за всички тези промени — направи пауза, бръсвайки въображаем мъх от копринената си блуза. — Знам, че няма да е като на пикник — да живееш в една къща по време на ремонт, но нямам избор — тя въздъхна. — Просто нямам пари за нищо друго.

— Наистина ли е толкова натегнато? — попита Моси.

Леони я погледна и кимна.

— Да, Моси — призна тихо. — Мога да си купя къща и да я ремонтирам и може би да поживея още година-две с онова, което ми остане. Ако внимавам. Много. Но това е всичко.

— Кучият син наистина те прецака, нали?

Леони отново кимна.

— Да. Царски.

— Знам, че си претърпяла поражение, но не знаех, че е толкова зле — замисли се Моси.

— Е, сега знаеш — отвърна Леони. — И виждаш колко е разумно да остана в къщата по време на работата.

Моси дръпна още веднъж от цигарата си.

— Да. Но ти винаги си добре дошла тук ако ти дойде в повече, скъпа... — усмихна се кротко.

Леони погледна Моси в очите.

— Благодаря, Моси. Ти си върхът. Но ти си имаш свой живот, аз също. Всяка малка птичка има нужда от гнездото си. И ние не сме по-различни.

— Все пак си добре дошла. Само не го забравяй — настоя Моси. — Вратата винаги е отворена.

Леони се усмихна.

— Винаги ми оправяш настроението, Моси. Наистина ми се иска да приличах повече на теб.

— Трябва да си си изгубила ума! — възкликна Моси.

— Едва ли — отвърна Леони. — Ти си толкова независима. Имаш си прекрасен дом. Кариера. Активен социален живот. В действителност не си задължена на никого. И си постигнала всичко това сама, без мъж.

Моси издуха облак дим и погледна към Леони.

— И ти можеш да направиш същото — натърти тя. — Запомни, Леони. Без значение какво ти е причинил бившият ти съпруг, ти все още си млада и находчива. Имаш ум, съобразителност и чар. Той не може да ти отнеме тези неща, независимо от това, което си изгубила. Никой не е достатъчно силен да ограби тези неща от теб. Трябва да гледаш навътре. Именно там ще откриеш стойността си като човешко същество. Не от онова, което ще ти каже този мъж — или онзи.

Определено не и мъж, който очевидно е толкова безмилостно жесток и отмъстителен като Ханк Рейнълдс.

Докато слушаше тези утешителни думи, очите на Леони се напълниха със сълзи, а когато Моси приключи, в началото тя не можеше да отговори. Накрая промълви с дрезгав глас:

— Благодаря ти, Моси. Имах нужда да ми гласуваш доверието си.

— Че за какво са приятелите? — усмихна се Моси.

Леони отпи от брендите си.

— Ханк наистина беше жесток, ясно ти е. Но аз все още не мога да го разбера.

— Имаше ли друга жена? — попита Моси.

— Не — отвърна Леони. — Поне аз не знам. Ако е имало, не се е появила досега.

— Как тогава, за бога, успя да ти прибере почти всичко? — попита Моси. — Или съм прекалено любопитна?

— Не, изобщо — сви рамене Леони. — Всъщност, радвам се, че попита. И едва ли бих обсъдила това с някой друг. Отчасти защото се чувствам такава глупачка и отчасти защото... е, не исках да споделям някои подробности в Ню Йорк.

Тя си пое дълбоко дъх и започна.

— Накратко казано, Ханк се отдалечаваше от мен все повече и повече. После стана откровено гаден, когато изобщо се появяваше. Накрая започнахме да обсъждаме развода и той ми предложи да си наема адвокат. Открих, че почти не познавам съпруга си. Знаеш колко бях заета с декорирането на апартамента в Ню Йорк и на къщата в Саутхемптън. И да управлявам магазина си. Така че Ханк и адвокатите му винаги уреждаха деловите ни въпроси, с изключение на магазина. Оказа се, че апартаментът в Ню Йорк е само на името на Ханк...

— Сигурно се шегуваш! — прекъсна я Моси.

— Де да беше така — въздъхна Леони. — Но чакай малко, идва по-лошото. Не само апартаментът бе на негово име, но и къщата в Саутхемптън. И, разбира се, портфейлът с акции.

Моси седеше потресена, изгубила и ума, и дума. Дръпна силно от цигарата си, втрещена в Леони, и поклати глава.

— Не мога да повярвам — обади се най-накрая тя.

— Знам — съгласи се Леони. — Бях такава глупачка, носех се безгрижно по вълните на живота, вярвайки, че Ханк ще се погрижи за всичко — тя направи кратка пауза. — И той го направи. Направи всичко възможно, за да може да ме прецака царски, както вече казах, ако и когато той реши.

— Мили боже — възкликна Моси. — Мислех, че си получила милиони долари. Всеки знае, че Ханк притежава стотици милиони. Винаги се появява във вестниците и бизнес списанията.

— Да — кимна Леони, — и възнамерява да запази всичко за себе си. Аз получих приходите от продажбата на магазина и онова, което бе останало в личната ми сметка. Плюс малко мебели и лични вещи. Разбира се, адвокатите глътнаха повечето.

— Няма справедливост на този свят — въздъхна Моси. — А твоите адвокати не можаха ли да направят нещо? Мили боже, ти си била омъжена дълги години и си му помагала да стигне до сегашното си положение.

— Ако бях решила да се боря — замисли се Леони, — това щеше да струва състояние, което не притежавах. А и беше трудно да намеря наистина добър бракоразводен адвокат в Ню Йорк, който да се изправи срещу екипа на Ханк. Всички се бояха от властта му. И именно това реши изхода в негова полза. Ханк имаше някакви доказателства срещу мен и заплаши да ги използва ако реша да се боря с него.

Моси я погледна с любопитство.

— Не ми казвай — възкликна тя. — Имала си някои забежки!

Леони се разсмя.

— Не. Но може би е изглеждало така — обясни тя. — Знаеш колко близка бях с Боби Чандлър.

— О, да — сети се Моси. — Онзи инвестиционен банкер със синя кръв. Играчът на поло. Винаги по клюкарските страници с някоя наследница под ръка. Винаги на снимка с принц Чарлз или с някой друг богат денди на поло мачовете.

— Това е той, Боби — усмихна се Леони. — Робърт Уилсън Чандлър Четвърти. Е, Боби и аз бяхме много близки приятели. Винаги ходехме заедно по купони в града и в Хамптън. Когато той декорираше къщата си в Саутхемптън, аз му помагах. В действителност аз направих всичко.

— Аха! — изгука весело Моси. — Знаех си! Имало е нещо между теб и мистър Чандлър!

— Не! — Леони се разсмя. — Ето къде е тайната. Боби... Боби е гей.

— Сигурно се шегуваш! — Моси бе искрено изненадана. — Но той... изглежда толкова атлетичен! И има такава репутация като покорител на женските сърца!

— Да — отвърна Леони. — Права си и за двете неща. Той е атлет. Освен това си има старата репутация на женкар. И иска нещата да си останат такива. Много е дискретен. Инвестиционната банка, за която работи, ще намери някакъв начин да го изхвърли, и то на момента, ако си покаже кирливите ризи. А и семейството му ще го отреже финансово. Повярвай ми, Боби не иска да изгуби нито цент от тези милиони на фамилията Чандлър.

— Мили боже — възкликна Моси. — Никога не бих се сетила. За милион години.

— Едва ли някой знае — предположи Леони. — Той поддържа репутацията си на светски мъж. Както и да е, двамата с Боби бяхме много близки. Той ми е като брат — толкова близък. Отседна за дълго в нашата къща в Саутхемптън докато ремонтираха неговата. И докато аз я декорирах, той буквално бе постоянно у дома. Един уикенд, когато Ханк бе в командировка в Токио, Боби остана. Отидохме заедно на вечерен купон, после се върнахме в къщата и решихме да поплуваме. Съвсем голи. И двамата бяхме пийнали, а аз си помислих, какво, по дяволите, та нали Боби е гей. След това седнахме в леглото, цяла нощ си говорихме и се правихме на клоуни. Боби ме беше прегърнал, целуваше ме. И всичко това бе напълно невинно.

— О, мили боже — възкликна отново Моси. — Мисля, че се сещам какво следва.

— Да — отвърна Леони. — Нашият малък купон в леглото бил записан на видео. Много интересно, без звук. Така че повечето от закачките ни изглеждаха уличаващи. Ако можеше да чуеш разговора, това би променило всичко. Защото, разбира се, ние бяхме напълно оглупели. Всъщност през повечето време говорихме за сексуалните подвизи на Боби. И нямам предвид с жени.

— Значи Ханк наистина е търсел нещо такова — предположи Моси. — Трябва да е планирал всичко много внимателно.

— Очевидно — кимна Леони. — Вероятно е платил на някой от слугите да включи видео камерата точно по това време. Поне така предполагам. Защото Реймондо — той беше икономът — скоро след това напусна. Без извинения, нищо, просто напусна. Както и да е, когато казах на Ханк, че мисля да се боря за уреждането на сметките след развода, той ме заплаши да използва този видеозапис с мен и Боби. Каза, че ще ме разбие в съда.

— Но, за бога, Леони — възкликна Мози, — ако Боби Чандлър е гей, Ханк не би имал никакви основания!

— Точно там е работата, Мози — отвърна Леони. — Не разбираш ли? Аз не можех да разкрия Боби. Това би съсипало кариерата му, целия му живот. Просто не можех да го направя, независимо от това какво щеше да ми струва.

— Ханк знаеше ли, че Боби е гей? — попита Мози.

— О, да. Със сигурност. Но знаеше също, че аз вероятно няма да искам да разкрия Боби и дори да бях опитала, това щеше да е трудно за доказване. Цялата работа стана толкова... толкова мръсна, че аз просто се отказах. Взех каквото можах без борба и просто се магнах. Сигурно съм била изтощена от цялата тази мръсотия.

— Ето защо сега си закъсала за пари — заключи Мози.

— Да — кимна Леони. — Но аз ще променя това. Правила съм го и преди, мога да го направя отново.

— Мисля си, че си изгубила цялата си вяра в човешкото племе, дори да си я имала преди. Със сигурност в мъжете — Мози въздъхна. — Какви неща си причиняваме. Не забравяй, скъпа, аз ще те подкрепям. Винаги.

По-късно вечерта, след като се беше приготвила за лягане, Леони крачеше по паркета в гостната си. Беше унесена в мислите си, припомняйки си щедрите и мили съвети на Мози. Изоставена от мнозина от мимолетните си приятели в Ню Йорк, тя бе благодарна на Мози за подадената ръка, за помощта ѝ. Беше страхотен слушател и помогна на Леони да запази нараненото си самолюбие, да запази непокътнатото усещането си за собствената си стойност.

Тя седна на кушетката, отпи от виното си и въздъхна.

Трябва да съм луда, помисли си. Изобщо да си мисля за мъж като Сам Никълсън. Той изглеждаше много труден за разбиране и въпреки уверената му мъжественост и непринудения му чар, беше доста наранен, в това поне беше сигурна.

А и е прекалено красив. Сигурно половината от жените в долината го преследват постоянно. Да, реши тя, сигурно има много объркан живот. История, за която тя не знаеше нищо.

А освен това, Сам Никълсън е един много женен мъж.

Тя остави чашата си и присви устни. Това е достатъчно. Със сигурност няма да позволя на Сам Никълсън да се промъква в мислите ми. Поради най-очевидната и безспорна причина: Той е един много женен мъж.

[1] Wharton — университет в Пенсилвания. — Б.пр. ↑

[2] Лизистрата — героиня от едноименна комедия на Аристофан.
— Б.пр. ↑

ШЕСТ

Две седмици по-късно Сам Никълсън чу прещракване на телефонния секретар по личната му линия, но не се заслуша веднага. Тъкмо се връщаше от сутрешната си езда и се преобличаше в съблекалнята си. С една пета в обувалката, той дръпна, после изхлузи прашния, правен по поръчка, ботуш. Повтори процеса с другия ботуш, после събу светлокафявия си брич и го хвърли на кушетката. Свали потните си чорапи, после черната си ватирана тениска и накрая жокейските си шорти. Оставяйки всичко на куп на пода, той прецапа гол до телефонния секретар, усили звука и натисна бутона за прослушване.

Когато чу гласа, през него премина тръпка и усети, че диша малко по-учестено от обикновено. Точно звукът от този ясен и отчетлив плътен контраалт събуди у него чувственото удоволствие, за което бе забравил, че е възможно, че изобщо съществува. Леони тъкмо казваше:

„Вчера Моси ме води в имота на Кренстън Наистина адски ми хареса как си го направил. Плановете бяха превъзходни и изработката красива. Убедена съм, че ти си подходящият човек за тази работа, ако цената ме устройва. Така че обади ми се веднага щом можеш. Номерът тук е...”

Сам натисна бутона за връщане на лентата. Нямаше нужда от номера на Леони Коринт. Той бе запечатан в паметта му завинаги. Както и самата жена, беше невъзможно да забрави.

Независимо от това колко усилия полагаше, все не можеше да я прогони от мислите си. Тя притежаваше уникална привлекателност. Пленителната ѝ външност, свързана с нейния жизнен и независим дух, създаваше една неустоима комбинация. Спомни си енергичното ѝ изкачване по стълбите. Онези крака, онзи... Исусе, трябва да престане да мисли за нея!

Леони Коринт, усещаше той, бе прекалено независима жена, за да се интересува от него. Изглежда си имаше много активен свой живот и той бе сигурен, че тя е волева и самостоятелна и че това изключва връзката ѝ с мъж точно в този момент. И определено с такъв като мен, помисли си глухо.

Знаеше коя е, разбира се. Че кой не знаеше? В крайна сметка бившият ѝ съпруг постоянно се появяваше по страниците на вестниците, а техните обществени успехи и разточителният им начин на живот бяха тема за клюкарските хроники и за бизнес пресата в продължение на няколко години. А сега, макар да беше разведена. Сам осъзнаваше, че Леони е дошла от един друг свят. Свят, който бе на светлинни години от неговия. Разбира се, Мини имаше пари и връзки и те живееха в един свят на привилегии и лукс, на много по-високо ниво от повечето жители тук, в провинцията. Но бившата мисис Хенри Рейнълдс се движеше в стратосферните висоти на международния бизнес и на най-висшето общество. Тук не ставаше дума за десетки милиони долари, а за стотици, дори за милиарди. Едно беше да си заможен и известен в селски район с ферми, малки селца и градчета, както него и Мини, а съвсем друго бе да си част от глобалния елит, като Леони. Тя можеше да наеме Сам Никълсън да свърши работата, но по никакъв друг начин не би отделила време на човек като него.

След като е била омъжена за човек с толкова огромно богатство и власт, тя сигурно гледаше на мъжете като Сам отвисоко, като на някой от прислугата, нает да задоволи нуждите на много богатата господарка. *Аз не съм толкова богат колкото нея, помисли си Сам. Никога не съм имал собствено богатство и практически всичко, което имам, е на Мини.*

Защо тогава чувстваше такова влечение към нея? Силно физическо, дори химическо, привличане. Определено част от това бе свързано с онази бдителност у нея. Тя е преживяла много, предположи той. Вероятно по време на развода е страдала. Ако Хенри Рейнълдс е бил същата акула у дома, каквато е на Уолстрийт, не му се щеше да си помисли какво бе изтърпяла Леони покрай него.

Той закрачи по пода в съблекалнята, чудейки се какво да прави, как да отговори на съобщението, имайки предвид чувствата си — и тези на Мини. Но бързо стигна до заключението, че очевидната неприязън на Мини — дори враждебност — по отношение на проекта

не трябва да влияе на решението му. Тя бе възразявала за работата му и в миналото и той нямаше никакво намерение точно сега да се поддава на себичните ѝ изисквания.

Какво, по дяволите, реши той. Много просто. Леони Коринт иска аз да свърша работата, аз също искам. Така че ще ѝ се обадя.

Той вдигна телефона и набра номера ѝ. Тя вдигна след две позвънявания.

— Леони — започна той, — обажда се Сам Никълсън във връзка със съобщението ти.

— Здравсти — отвърна тя. — Не искам да те пришпорвам, но Моси ме заведе до имота на Кренстън и трябваше да звънна. Наистина е красиво, Сам. Точно работата, която аз самата имах предвид.

— Много благодаря. Беше трудно, но мисля, че се получи много добре. Виж какво, Леони. Какво ще кажеш да направя някои предварителни изчисления и да нахвърлям някои груби идеи, които вече имам за проекта. По-късно през тази седмица ще можем да ги прегледаме заедно.

— Би било страхотно — съгласи се тя. — Искан ми се да опитаме да приключим, преди да е дошла зимата. Ако е възможно.

— Не мисля, че това ще е проблем — рече Сам. — Ако решим да работим заедно, мисля, че ще успеем да свършим с всичко преди Коледа. Може да останат някои подробности за довършване, но нищо важно.

— Добре — съгласи се Леони. — Какво ще кажеш да наминеш в четвъртък или в петък. Устройва ли те?

— Хайде да е в петък — уточни Сам. — Това ще ми даде достатъчно време да направя изчисленията и да нахвърлям плановете. Какво ще кажеш за петък сутринта, да кажем около десет часа. Устройва ли те?

— Чудесно — възкликна Леони. — Ще се видим тогава.

— Добре. До скоро — той затвори телефона, отбеляза датата и часа в календара си и тръгна към банята. Беше време да си вземе душ и да се облече за закуска.

Време бе да каже на Мини какво прави. *Исусе*, помисли си той, *в какво се забърквам?*

— Как мина ездата? — попита Мини докато отпиваше от силното си черно колумбийско еспreso от нежна антикварна чаша Минтън. Слънчевата светлина проникваше на струи в оранжерията, където закусваха, и от нея косата ѝ блестеше в по-златно от обикновено.

— Страхотно — усмихна се Сам. — Джики, онзи двегодишен жребец, който взехме от Уитни, е страхотен кон.

— Има страхотно родословие — отбеляза Мини. — Кръвта винаги си личи, нали?

— Предполагам — отвърна разсеяно Сам. Искаше да ѝ каже, че ще работи по плановете за осмoгълната къща и така веднъж завинаги щеше да приключи с това. Знаеше, че реакцията ѝ няма да бъде позитивна.

— Видя ли Дърк тази сутрин? — попита Мини.

— Да — отговори Сам, — видях го. Обаче само за минута. Бързаше за някъде. Щях да те питам за това.

— Спомена, че разговарял с теб късно снощи и ти си му казала, че отново ще ходиш на лекар в Ню Йорк. Мислех, че си ходила на преглед миналата седмица, когато Дърк те закара.

— Ходих — кимна Мини. — Но вчера, когато те нямаше, ми се обадиха от кабинета на доктор Натансън. Казаха ми, че той иска да направи някакви тестове и са ми насрочили още едно посещение след месец.

Сам я погледна с изненада.

— Какви тестове?

— Не знам точно, Сам — отвърна тя с приглушен глас. — Секретарката не каза, а и аз не попитах. Просто насрочихме часа.

— Много странно, нали? — изрече замислено Сам. — Не ти каза за какви тестове?

— Не — отговори Мини. — Тя каза, че не са ми правили пълни физически изследвания от известно време и че докторът искал да ги направи.

— Искаш ли да те закарам в града? — попита Сам. — Или искаш Дърк да те закара?

— Ти — изстреля раздразнително тя. — Искам този път ти да ме закараш. Така че си го отбележи в календара. Написала съм всичко. Другия месец — тя му подаде лист хартия и той го взе.

— Един часа — прочете Сам. — Ще тръгнем към седем, за да имаме достатъчно време — *странно* — помисли си. — *Почти винаги иска Дърк да я закара, за да могат да разтварят, предимно по семейни въпроси, както предполагаше.* Чудеше се защо този път иска да я вози той, но реши да не пита.

Сякаш прочела мислите му, Мини продължи:

— Щях да помоля Дърк да ме закара, но съм му бясна.

— Какво е направил пък сега? — попита Сам.

— О, излиза с тази ужасна малка уличница.

— Марги Нюсам — предположи той.

— Същата — потвърди с неприязън Мини. — Тя е б-е-л-я — проточи бавно тя. — С голямо Б.

— Е, ако носи щастие на Дърк... — започна Сам, оставяйки кафето си на масата.

— Ха! — зафуча Мини. — Тя вероятно е носила щастие на всеки фермер в долината.

Сам се ухили.

— Предполагам, че си права — съгласи се. — Наистина има репутация за това, че обича да задоволява момчетата.

— Е, ако зависеше от мен — изръмжа Мини, и малката мис Марги щеше да продава стоката си някъде другаде.

— Той ти е братовчед — напомни й Сам. — Аз няма да се меся — отпи от кафето си и погледна към Мини. Може би е най-добре да приключваме с това. — Мини — започна той, — тази седмица ще работя по плановите за осмогълната къща.

Тя го изгледа свирепо и за момент не каза нищо. После отпи от кафето си и свъси вежди.

— Добре — кимна, — както си решил, Сам. Но ми е много неприятно да те гледам как си губиш времето с този имот. А колкото до онази евтина парясница, как й беше името?

— О, я стига, Мини — възрази той, опитвайки се да я поглезе. — Струва си къщата да се съхрани. Колкото до Леони Коринт, тя едва ли е евтина. На мен ми изглежда много изтънчена дама.

Очите на Мини проблеснаха с едва спотаена ярост.

— Може да изглежда изтънчена, но се съмнявам, че би могла да ти плати достатъчно, за да те задържи като момче за всичко!

Сам си остави чашата и погледна към жена си.

— Това не беше нужно, Мини — виждаше, че никакво глезене не би помогнало тази сутрин. — Ядосваш се всеки път, когато приема нова поръчка, освен ако не е за някой от твоите приятели.

— Те поне си струват времето ти — натърти сърдито Мини. — Изобщо не е нужно да работиш. Имам купища пари, така че можеш да се посветиш на имението и на конете.

— Мини, водили сме този разговор и преди и не искам да започваме отново — отвърна спокойно Сам. — Тази работа е важна за мен и ти го знаеш.

— Твоята работа — изсъска тя — не е нищо повече от едно хоби! Сам сгъна спокойно кърпата си и я остави до чинията си.

— Съжалявам, че усещаш нещата така, Мини, но няма да променя решението си — той се изправи на крака. — Слизам в офиса си и се захващам за работа. Ще се видим по-късно — излезе от стаята, игнорирайки бясното, направо яростно изражение върху красивото лице на жена си.

Изтича към офиса през кухнята, където си взе куфарчето, после спря наред кухнята, когато видя Ерминда, също разтреперана от едва потискана ярост. Лицето ѝ беше зачервено и изкривено в гримаса, а очите ѝ блестяха гневно. Докато я наблюдаваше, тя остави внимателно ножа, с който кълцаше лук, изправи се и се втренчи в него.

— Какво има, Ерминда? — попита тихо Сам.

Тя вдигна поглед към него.

— Аз... без да искам дочух разговора ви, мистър Сам — призна тя. „А вашата жена е зла вещица, помисли си тя, безсърдечна и жестока и заслужава да бъде наказана за начина, по който се отнася с хората.“

— Не се безпокой за това, Ерминда — успокои я той. — Просто днес Мини не се чувства добре.

Ерминда кимна.

— Добре, мистър Сам — отговори тихо. „Не се чувствала добре днес! — помисли тя. Тя никога не се чувства добре. Кара ме да работя като куче, а се отнася към мен като към обикновена курва.“

Ерминда взе отново ножа и продължи да кълца лука.

— До скоро, Ерминда — сбогува се Сам.

Ерминда кимна отново.

— Приятен ден, мистър Сам — изпрати го тя.

Клъц, клъц.

— На теб също — пожела й той и излезе от кухнята.

Ерминда не откъсна поглед от него. „Тя вижда колко е мил с мен, помисли си тя. Това е една от причините да се държи толкова гадно с него, а и с мен.“ И продължи да кълца, кълца, кълца.

В антрето Сам грабна ключовете от порцелановата купа и се стрелна през вратата към рейндж роувъра си. Запали мотора и тръгна, изгарящ от нетърпение да се измъкне от този непоносим затвор, но и разяждан от неизбежното чувство за вина, че разстройва жената, която бе осакатил за цял живот.

СЕДЕМ

Мъглата се вдигна и се показа една утрин, истинска синя мечта, небето — като ясносиньо платно без никакво облаче. Няколко пойни птички, събудени от първите лъчи, постепенно издигаха глас, за да се чуе една истинска битка от симфонии без диригенти, и на Леони ѝ се стори, че е наред гигантски птичарник. После, когато птиците се захванаха сериозно да си търсят закуска, те утихнаха, изцяло погълнати от лова и кълването. Тя наблюдава известно време червеношийките, главите им подскачаха нагоре-надолу докато се хранеха на ливадата, и се заслуша в шумния брътвеж на катериците, които си играеха в гигантските стари бели борове. Някъде наблизо до конюшната гукаха гълъбици, а в една от старите цветни лехи видя две бели пеперуди, изпълняващи *pas de deux*^[1].

Старата градинска маса, оставена край къщата, свърши добра работа на Леони. Тя я издърпа на една от каменните тераси зад къщата и я покри със слънчево жълта памучна покривка, нашарена с червени цветя. Беше я купила много отдавна в Прованс. В центъра ѝ разположи кана от бежов порцелан, натъпкана с ароматни виолетови люляци, израснали по огромните стари храсти в имота. Сложи две кремави стари метални чинии с подходящи купички, чаши и подложки, голяма чиния с боровинков пай, който току-що бе извадила от фурната, купички с ягоди и праскови, кана със сметана, прясно изцеден портокалов сок и кана, пълна с разкошно горещо кафе. Руските ѝ прибори от началото на деветнадесети век блестяха на слънцето.

Тя стана рано и бързо си сложи малко грим, после обърна специално внимание на облеклото си, много изчистена, бяла, селска памучна рокля. Като Кармен, с волани и изрязана около врата, чак до раменете. С нея обу семпли бели сандали.

Докато оглеждаше масата си помисли, че тя е живописно красива и че би впечатлила всеки мъж.

Всеки мъж с поне мъничко чувствителност. И макар да се убеждаваше, че би положила подобни усилия за всеки гост, дълбоко в

себе си знаеше, че се е опитала да направи изключително добро впечатление, защото очакваше Сам Никълсън!

Миналата седмица тя и Сам се срещнаха и отново говориха за имота, този път по-подробно. След като обсъди нещата с нея, той доведе и няколко технически експерти, които да дадат съвети за септичната система, за котела, за кладенеца, за пречиствателната система за водата — всички основни системи. Не много привлекателна, но важна работа. Накрая тя и Сам останаха насаме да прегледат предварителните му планове, спецификациите и грубите финансови изчисления.

Леони бе изключително впечатлена от неговия професионализъм, от огромната работа, която бе свършил за толкова кратко време, от проникателността и от избора му. Тя можеше да избира между свършено, приемливо и просто изпълнимо — но никога неприемливо, така че сега трябваше да одобри бюджета. Повече от всякога бе поразена от усещането, че и двамата са на една и съща вълна за това от какво се нуждае къщата, за да ѝ се вдъхне нов живот. Постигнаха пълно съгласие след продължително обикаляне от стая в стая, изучавайки плановите му, вслушвайки се в предложенията си. Накрая стигнаха до решението, че той ще свърши работата ако тя одобри окончателните му планове и сметки.

Тази сутрин той идваше с тях и с договора, който тя трябваше да реши дали да подпише. Леони обмисляше възможността за някоя спънка, която би и ѝ попречила да му даде картбланш, но тази възможност бе близка до нулата. Само че една практична жена като нея знаеше, че всичко може да се случи. Ремонтът в дома ѝ в Саутхемптън я бе научил на това. Там постоянните промени, предоговарянето на условията, уволняването, наемането, заместването и така нататък бяха ежедневие. И цареше един едва контролируем хаос.

Но това беше първият ѝ проект и накрая се оказа необикновено успешен. Направо триумф. Architectural Digest^[2] отпечата къщата ѝ на корицата си, събуждайки завистта на много нейни съгражданки.

Тя чу характерния звук от рейндж роувъра на Сам по чакълената алея и сърцето ѝ заби ускорено. Тази сутрин очакваше пристигането му с притаен дъх. Все още усещаше почти непреодолимото физическо привличане, може би по-силно от всякога, след няколкото часа, които прекараха заедно.

Тя се стрелна бързо в банята и провери грима и прическата си. Поглеждайки в огледалото, прокара ръка през кестенявата си коса с оттенъци на тъмно пурпурно и рубинено, за да я поразроши малко. Voila^[3], каза тя на образа си и се стрелна обратно към масата, където кацна на металния градински стол, опитвайки се да не прилича на прекалено развълнувана ученичка, очакваща първата си среща.

Сам паркира и излезе от рейндж роувъра. Изправи се и се втренчи в гледката пред себе си, с куфарче в ръка и ролка с планове, стърчаща от голяма кожена чанта. На лицето му се появи усмивка, разкривайки онези съвършени бели зъби. Докато вървеше към нея с тези дълги, мускулести крака, тя бе изумена като винаги от бездънните му тюркоазни очи, от загорялата му кожа и от момчешката коса — всичко това върху едно тяло... *Добре, спри до тук*, каза си тя.

— Какъв е този пир? — попита добродушно Сам. — Изглежда страхотно.

— Мислех си, че с малко смазка ще успея да те уговоря да смъкнеш цената — подхвърли весело Леони.

Сам се разсмя.

— Всъщност идеята не е лоша — той дръпна един стол и седна срещу нея. — Но честно, мисля, че няма да помогне.

— А, Сам — пошегува се Леони, — ти си цяло разочарование за една нийоркиска девойка, която е свикнала да се пазари постоянно.

— Сериозно — възкликна той — мисля, че ще останеш доволна от изчисленията. Положих дяволски усилия да запазя цените ниски без големи компромиси с качеството.

— Сигурна съм — отвърна тя. — Искаш ли да прегледам договорите и сметките сега или след като похапнем?

Върху лицето на Сам грейна подкупваща усмивка.

— Искам да се насладя на тази прекрасна храна.

Леони му се усмихна, наля кафе и сок и сервира боровинков пай, ягоди, праскови и сметана.

Той се нахвърли веднага, похапвайки с апетит.

— Много е вкусно — избъбри между хапките той.

— Благодаря, Сам — рече скромно в отговор Леони. — Радвам се, че ти харесва. Всъщност е много просто, но понякога простите неща са най-добрите.

— Няма как да не се съглася с теб — той я погледна изпод вежди над чашата си с кафе и усети как същата онази чувствена тръпка преминава през тялото му. Както винаги. *Боже, помисли си той, тя е толкова красива, толкова умна и толкова дяволски прекрасна. Как може някой мъж да я напусне?* Искаше да се изправи и да седне до нея, да я прегърне докато се хранят, да почувства бляскавата ѝ кожа, допряна до неговата.

Леони забеляза, че я наблюдава и лицето ѝ пламна. Бързо погледна встрани, ирационално уплашена, че той може да прочете мислите ѝ. Мъжественото му присъствие, сексуалността му все още притежаваха силата да я смутят и тя просто не можеше да контролира фантазиите, които преминаваха през главата ѝ още от първия път, когато го видя. Искаше да го докосне, да го прегърне, да почувства силното му тяло до своето, а понякога усещаше натрапчива празнота, защото не можеше да го направи. Но не, каза си тя, не мога да го имам. Не трябва.

Сам усети неудобството ѝ и остави кафето си. Изкашля се и започна да обсъжда къщата.

— Техническите доклади бяха по-позитивни отколкото се надявах — поде той.

Леони се съгласи прибързано.

— Бях готова за най-лошото — призна тя. — Така че съм приятно изненадана. Вече не строят така както тогава, нали?

— Не — съгласи се Сам, — не строят. За щастие този имот изглежда в много по-лошо състояние, отколкото е в действителност.

Леони се усмихна.

— Мисля, че наистина извадих късмет, а ти?

— Да, Леони — отвърна той. — Мисля, че е така. А и целият район извади късмет заради това, че ти прояви интерес към имота. Той си стоеше тук, неизползван, като някаква грозотия, в продължение на много време — той я погледна в очите. — Така че всички ние спечелихме от пристигането ти.

Леони отпи от кафето си и отвърна на погледа му.

— Благодаря, Сам — усмихна се тя. — Това е... това е особено мило от твоя страна.

Приключиха бавно със закуската, разговаряйки за долината, за природните ѝ красоти, за историята ѝ и за архитектурното

разнообразие, осеяло целия пейзаж наоколо.

Най-накрая Леони неохотно заговори за работата.

— Добре — започна тя. — Достатъчно дълго отлагах неизбежното — тя го погледна. — Колко ще ми струва това? Нека да видя изчисленията ти.

Сам вдигна очуканото си старо куфарче от телешка кожа на масата, отключи го и извади сноп хартии, защипани с кламер. Подаде ѝ ги през масата, а Леони ги взе и започна да изучава първата страница.

— Намалил съм всички разходи — обясни Сам. — Труд, материали, архитектурски хонорар и така нататък. Също така съм разделил разходите за всяка постройка — къща, хамбар, конюшня и басейн. Дори балкона и беседката. Ще ти е лесно да се ориентираш какви точно ще бъдат разходите за всяка една постройка, ако искаш да ограничиш нещо или да направиш някакви други промени.

— Добре — отвърна Леони, оглеждайки внимателно числата.

— Можеш да видиш къде отива всяко едно пени — обясни Сам, наблюдавайки я, търсейки признаци, които да издадат мислите ѝ.

Накрая Леони приключи с прелистването на страниците с разходите и ги пусна на масата. Сам я погледна с любопитство.

— Е — попита той, — какво мислиш?

Леони го погледна и кимна.

— Това, което виждам, ми харесва — отговори делово тя.

Сам изглеждаше облекчен.

— Готова съм да подпиша — допълни тя, — ако договорът ти ме устройва.

— Мисля, че няма да възразиш срещу нищо в него — заяви той. Извади едно копие от договора от куфарчето си ѝ го подаде. — Ако искаш да ти обясня нещо, само кажи.

— Добре — кимна Леони и започна да чете.

Сам я наблюдаваше, възхищавайки се от сериозния, практически подход към нещата. Изглежда тя е такава във всичко. Нямаше нищо общо със сащисаната, безпомощна жена, каквато се очакваше да бъде една богата разведена дама. Той се надяваше и се молеше тя да подпише, защото в този момент нямаше нищо на света, което да искаше повече, искаше само да работи с това изключително същество през следващите няколко месеца, да бъде колкото е възможно по-близо до нея.

Леони прочете договора и го остави.

— Добре — тя вдигна поглед към него. — Нямам никакви проблеми с това. Имаш ли химикалка? — и се усмихна.

— Разбира се. — Сам отвърна на усмивката ѝ. Извади от куфарчето си писалка Картис Паша — много скъп подарък, получен някога от Мини — и ѝ я подаде. — Ето. Има и още едно копие.

Леони взе писалката и второто копие. Подписа и двете, после върна писалката и единия договор на Сам.

— Единият е за мен, нали? — попита.

— Да — отговори той. Пъхна договора и писалката в куфарчето си, затвори го и протегна ръка. — Май че вече си имаме сделка, а?

— Да — потвърди Леони и стисна ръката му. — Така е. Кога започваме?

— Утре сутринта — отвърна Сам.

— Утре сутринта? — попита изненадана Леони.

— Към седем — кимна Сам.

— Седем сутринта? — повтори Леони.

Той се усмихна.

— Точно така — искаш да приключим бързо, нали?

— Да — промълви Леони. — Е, предполагам, че е дошъл краят на спокойните ми дни в долината — тя вдигна поглед към него. — Ще бъда готова и ще ви чакам тук.

Никога през живота ми не ме е чакала толкова работа, помисли си тя.

[1] Балет за двама (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Списание за дома в САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Voila (фр.) — ето. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА ЛЯТО

ЕДНО

Светлината на ранното юнско утро наводни леглото ѝ с лъчите си, а обичайният птичи хор както винаги бе като дрезгава симфония. Но Леони спа дълбоко. Рано сутринта все още беше хладно, но покъсно през деня слънцето щеше да вдигне температурата до приятните двайсет градуса. Небето беше безоблачно и лазурно. Най-идеалното лято в долината на река Хъдзън.

Будилникът изпищя пронизително в ухото ѝ и Леони се претърколи, търсейки го с една ръка, с все още затворени очи срещу ранната сутрешна светлина.

По дяволите, къде е? — учуди се тя, драскайки с ръка по масата до кушетката, ровейки се сред книгите, списанията, чашите за вода, памука, лосионите и кремове и... накрая успех! Ето го! Тя силно удари бутона за изключване и пронизителният звук от противния будилник утихна.

— Оооох — изстена силно тя. — Слава богу.

Прозя се и отвори бавно очи, разтърквайки ги с ръце, после постепенно се изправи до седнало положение, опряла гръб във възглавниците.

— Оооох — изстена отново. Опъна ръцете и краката си, раменете и гърба, после отново ръцете и краката.

Всичко я болеше, от главата до пръстите на краката, всяка фибра, всички мускули на стройното ѝ тяло се бореха срещу тренировката, която сякаш никога не бяха изпитвали.

„Всичко ме боли, помисли си тя. Всичко. Даже ноктите ме болят. Косата ме боли!“

„Градинарството, помисли си болезнено тя. Градинарството. Това ще бъде краят ми. Краят!“

Но все пак тя постигна видим прогрес през последните няколко седмици и никога в живота си не беше спала по-добре. Снощи например, след продължително киснене в горещата вана и обилна вечеря с богато на холестерол сирене чедър и мексикански омлет с пикантен доматиен сос и препечени филийки с масло, тя се сви в

леглото и успя да прочете едва две страници от занимателния мистериозен роман, който бе започнала миналата седмица, преди да заспи с книга в ръка до все още запалената лампа. С това темпо щеше да я чете цяло лято. Но усещаше, че физическото изтощение и дълбокият, непробуден сън я възстановяват, макар че всичко я болеше.

Тя се протегна отново и обърна глава към часовника. Пет и трийсет и пет! На работа, нареди си тревожно тя. Трябва да се захващам за работа! Отметна чаршафа и скочи от леглото, после нахлузи гумените си чехли — толкова удобни за из къщи, просто ги измиваш ако се измърсят — и хукна към банята.

Бързо напписка лицето си със студена вода веднъж, два пъти, три, после го избърса с кърпата. Изми зъбите си енергично и си среса косата. Поглеждайки се в огледалото, тя грабна чантичката си с гримове и започна да си поставя малко руж и червило, но изведнъж блъсна чантичката настрани.

„Защо? — запита мислено образа в огледалото. За какво? Ей сега ще изляза навън и ще се измърся.“

После в съзнанието ѝ изникна винаги загорелият и красив Сам Никълсън и тя грабна отново чантичката. Но преди да я отвори реши, че безупречният мистър Никълсън трябваше да се научи да я харесва такава каквата е. Дори и гола. Реши, че при сегашните обстоятелства обичайното ѝ педантично контене е загуба на ценното ѝ време и енергия.

Тя захвърли чантичката и се стрелна обратно в гостната, където бързо смени нощницата си със сутиен, бикини, тениска с дълъг ръкав и стар, изцапан с боя маскировъчен панталон — всичко това бе грижливо сгънато и сложено най-отгоре в един напълно опакован куфар под кушетката. Затвори куфара — така дрехите ѝ нямаше да се изцапат от ненужните боклуци, — после вдигна покривките върху възглавниците на кушетката, всъщност не я оправи, а само я поприглади. След като приключи с това, тя грабна огромен лист найлон, разгъна го и го простря внимателно върху цялата кушетка. Ето! Това щеше да запази малкия ѝ оазис наскоро след ремонта от дървесина, гипс и всички останали боклуци.

Нахлузи отново чехлите и изтича в кухнята да смели кафе и да зареди кафеварката. Изчаквайки го да заври, извади две чаши от

шкафа, намери захарина и извади от хладилника обезмасленото мляко. Включи радиото — WABY в Олбъни.

— О, не! — възкликна тя. — Не отново! Франки, скъпи, твърде рано сутринта е, много рано сутринта за душевните ти любовни песни. Обичам те, но не и преди обед.

Тя превъртя скалата от „Стари сини очи“ на 89,1 FM, една станция с класическа музика. Моцарт. Добре, сравнително спокойно, отпускаща соната за пиано. Нещо чудесно за ранната утрин.

Взе две филийки пълнозърнест хляб и ги пяхна в тостера, после грабна от хладилника маргарин и разрови мармаладите. Захаросан джинджифил. Не. Касис. Не. Черна боровинка. И пак не. Аха! Севилски мармалад от едро нарязани портокали. Много подходящо за тази сутрин.

Кафето завря, тя си наля една чаша, разбърка захарина и млякото, после намаза филийката с маргарин и мармалад. Постави чашата и филийката в една чиния и тръгна към задната врата. Там грабна от закачалката на стената една вълнена риза и старата си сламена шапка и смени чехлите си с градинарски нальми; после тръгна към балкончето.

Там беше разположила малка метална градинска маса и столове; настани се, за да се наслади на кафето и сандвича си под акомпанимента на ранния утринен птичи хор, какофония, която я събуждаше призори през първите няколко нощи, когато спа тук, но която сега не можеше да проникне в дълбокия ѝ сън.

Потрепервайки от хладния утринен въздух, наметна вълнената риза. Знаеше, че отново ще я махне, когато се заеме с физическа работа и мъглата изчезне бавно под горещите лъчи на слънцето.

Докато дъвчеше сандвича и отпиваше от топлото кафе, погледът на Леони се премести от къщата към градината, към подножията на хълмовете Бъркшиър на изток, после надолу към реката и на запад към Катскилс отвъд нея. В такива моменти, съзерцавайки ранната утринна красота и спокойствието на пейзажа, тя усещаше, че е взела разумно решение, купувайки този имот. Със сигурност имаше и моменти между трескавите, заети дни и през вечерите, когато, съсипана от умора, се съмняваше в правилността на своя избор, но това вълшебно място неизменно ѝ припомняше, че целта ѝ си струва и че решението ѝ действително е било разумно и практично — може би, помисли си тя, дори вдъхновяващо.

Тя приключи бързо с филийката и кафето, изправи се на крака и нахлупи голямата си сламена шапка, за да предпази лицето си от слънцето. Тръгна към хамбара, където държеше градинската количка, винаги натоварена с инструменти и материали. Това бе голяма ръчна количка с огромни колела със спици. Надяна градинарските се ръкавици, захвърлени върху една кофа, пълна с дребни инструменти. Бяха дълги ръкавици от ярешка кожа и я предпазваха от тръни, и макар нови, вече бяха почти за изхвърляне заради работата, която бе свършила досега.

А, добре, въздъхна тя, очертаваше ѝ се още едно пътуване до местния разсадник. Градината поглъщаше материалите още щом ги купеше.

Тя сграби количката с две ръце и започна да я дърпа зад гърба си, отправяйки се към цветната градина, изучавайки работата си по отрупаното с рози балконче и обвитата с глицинии беседка.

Балкончето бе сравнително лесна работа, изрязване на планината от мъртви розови стъбла и окастрияне на плъзналата навсякъде джунгла. Сега не изглеждаше особено красиво, но Майката Природа щеше да се погрижи за останалото през лятото. Беше доволна от работата си и с нетърпение очакваше растежа и цъфтенето, които неизменно щяха да последват. Плюс това, след подкастриянето сега балкончето щеше да е по-лесно достъпно за ремонт и боядисване и розите нямаше да пречат.

Беседката бе нещо съвсем различно. Наложил ѝ се да използва трион и гигантски нож, както и ножици, за да окастри дебелиите, буйни стъбла на глицинията. Знаеше, че тя няма да я дари с цвят още през тази година, но беше сигурна, че това ще стане другата пролет, ако не за нея, то за новите собственици, които и да са те.

Тя спря количката край цветните лехи и огледа предстоящата си задача. Кастрене, кастрене и още кастрене. Наторяване. Пръскане. Ще свърши ли някога? — запита се уморено.

Беше започнала с прекопаване и оплевяване на тези парадни лехи, защото всичко бе обраснало толкова, че розовите храсти едва се различаваха от останалото. Също и пътеките между отделните сектори. Трябваша и два дни само да оплеви и подреже бурените край пясъчните алейки.

Обаче, помисли си тя, розите ще ме възнаградят като онези пълзящи растения на балкончето и работата ми тук ще увеличи атрактивността и стойността на имота пред бъдещите купувачи.

Взе ножиците и започна да подкастри един от четирите големи сектора, внимавайки да избягва тръните, доколкото бе възможно, макар че неизбежно щеше да приключи с поне няколко одрасквания. Оставаха ѝ още няколко храста в този сектор и щеше да приключи. Работейки бързо, скоро отвори торбата с лопатата и започна да прекопава около храстите като се усмихваше на иронията, че нещо с такава отвратителна миризма ражда толкова изключително ароматни цветя.

Едва бе започнала, когато чу рейндж роувъра на Сам по чакълената алея. Той винаги пристигаше пръв сутринта — и обикновено си тръгваше последен вечер и често пийваше чаша кафе с нея докато обсъждаха развитието на проекта.

Тя се облегна на лопатата и погледна към алеята, наблюдавайки го как излиза от колата си и тръгва към конюшната. Тук си беше устроил нещо като временен щаб, с големи маси, поставени върху дървени магарета, на които бе разпрострял плановете си. Щом пристигнеха материалите, повечето от тях се разтоварваха тук или в хамбара и той правеше подробна инвентаризация.

— Сам — извика му тя.

Той спря до конюшната и я потърси с поглед. Когато я забележа сред цветните лехи, Леони видя усмивката, която озари лицето му.

— Хей — подвикна ѝ той и забърза към нея.

— Ако искаш малко кафе — предложи му, — то е на кухненския плот.

— Страхотно — кимна той. — Ти искаш ли?

— Да, моля — Леони килна назад сламената си шапка. — Можем да го пийнем на балкончето. Става ли?

— Веднага се връщам.

Леони подпря лопатата в количката, после свали ръкавиците и ги изтупа в панталона си.

— Уха! — въздъхна дълбоко. Отиде до балкончето, свали си шапката, изхлузи вълнената риза и разтърси косата си. Още нямаше седем часа, а тя вече бе успяла да се изпоти, от което тялото ѝ блестеше на слънцето. Искаше ѝ се да работи по шорти, но това бе

невъзможно сред трънливите рози, освен ако не искаше краката ѝ да заприличат на кървави пътни карти.

Седна веднага щом Сам се появи с две чаши горещо кафе.

— О, благодаря, Сам — възкликна тя и пое едната от него.

— Няма защо — отговори той. Погледна я с любопитство. — Изглежда вече си поработила — предположи. И допълни: — Както обикновено.

— Да — кимна Леони. — Искам да свърша възможно повече работа преди слънцето да напече и буболечките да се развихрят с пълна сила. Поне грубата работа.

— Ще трябва да ти го призная. Със сигурност си сътворила чудеса през последните няколко седмици.

— Изглеждаш изненадан — разсмя се Леони.

— Сигурно съм — отвърна Сам. — Не съм очаквал да свършиш толкова много.

Леони остави кафето си и го погледна с интерес.

— Защо? — попита го.

Сам се замисли за момент.

— Ами, честно, предполагам, че не съм очаквал от една гражданка с твоите пари и с такава външност да излезе в градината и да пръска тор и всичко това около себе си. Мислех, че ще наемеш някого да свърши работата.

Леони се усмихна.

— Повярвай ми, помислих си за това. Имам предвид — да наема някого. Но ми харесва — тя направи пауза и отпи от кафето си. — А и това е начин да спестя няколко долара и да го направя така както го искам. А и моите пари, както ти се изрази, са пари, които много бързо ще се стопят до нищо, ако не внимавам.

Сам изглежда се опомни.

— Не исках да ставам нахален — промълви той, — само предположих...

Леони вдигна ръка.

— Всичко е наред, Сам. Забрави за това. Достатъчно е да се каже, че не съм онази богата разведена жена, за която ме мислят хората. Както и да е, защо не вземем да огледаме наоколо. Става ли? — тя все още се чувстваше неудобно да обсъжда положението си, с когото и да е — освен с Моси — и искаше да смени темата. Колкото и

да харесваше — много банална и нищо незначеща дума за чувствата ѝ — Сам Никълсън, тя все още се стесняваше да му се довери.

— Добра идея — съгласи се Сам и остави кафето си. — Особено след като вчера нямаше време. По-добре да тръгваме преди имотът да се напълни с работници — той осъзна с разочарование, че по някаква причина Леони Коринт не иска да го допусне близо, не му позволява да узнае повече за нея.

Заобиколиха от южната страна на къщата, където купчини пръст и камъни се простираха от двете страни на новия септичен канал, инсталиран миналата седмица.

— Дано да не се забавят дълго с тази мръсотия — въздъхна Леони. — Мога да засея тук с трева и да се възползвам от растежа ѝ през лятото.

— Проблемът — започна Сам — е, че земята ще хлътне там, където са копали. Ако изчакаш поне до края на лятото, след като земята улегне, тогава можеш да разпръснеш купчините и ще имаш повече земя, където да засееш тревата си. Ако го направиш сега, по-късно ще трябва да се прави отново.

— Е, предполагам, че ще трябва да се примиря за известно време — кимна смирено Леони. — Но със сигурност е грозна гледка — обърна се и погледна към Сам. — Но пък и целият имот е една грозотия, нали? — тя се разсмя.

— Но не за дълго — рече той. — Известно време ще прилича на Армагедон, а после бинго. Един ден изведнъж всичко ще започне да си идва на мястото.

Сега погледът на Леони се плъзна по самата къща. Изгнилата облицовка, където я имаше, вече бе сменена с нова дървесина по всички сгради. Кепенците на къщата бяха свалени — или за поправка, или за изхвърляне и за подмяна с нови, същите като тях.

Дървените керемиди бяха махнати отчасти. Всичките щяха да бъдат сменени, а останалите щяха да бъдат свалени днес. Тя избра най-тъмно зелените — почти черни — керемиди, за да замести старите и те щяха да подхождат на боята, която избра за кепенците. Есекско зелено, много тъмно, със синьо и черно в него.

Повечето от френските прозорци можеха да се ремонтират, но няколко трябваше да се сменят, така че се получаваха смесица от стари и нови, заедно с няколко празни дупки за запълване.

— Къщата все още прилича на юрган, съшит от разноцветни парцали — отбеляза тя.

— Нали — съгласи се Сам. — Кърпена работа.

Леони посочи към големия метален контейнер на ливадата.

— Това нещо се пълни бързо, Сам — отбеляза тя. — Удивително е колко боклук излиза от разкъртването.

— Да, но мисля, че след като се изпразни този път, ще се напълни още само веднъж. Повечето работа по събарянето е приключила.

Стигнаха до още една купчина пръст и камънаци, където под земята се полагаха новите електрически, телефонни и телевизионни кабели. Както при септичния канал, пръстта не можеше да се разстеле и да се засее преди края на лятото. Новият електромер бе модерен, оборудван да се справи с всички съвременни удобства, и бе поставен на мястото му, на стената на къщата.

— Още една грозотия — усмихна се Сам.

— Но не за дълго — отговори Леони, отвърщайки на усмивката му.

Работниците вече пристигаха, гумите на камиона им скърцаха по чакълена алея. Те извикаха обичайните си здрасти или надуха клаксоните и махнаха с ръце. Леони си помисли, че са една много дружелюбна и весела бригада и изглежда всички много уважаваха Сам, дори открито го боготворяха.

В началото тя бе малко изненадана от тяхното приятелство, но започна да осъзнава, че това бе предимно заради факта, че Сам работеше заедно с тях. Той не се разпореждаше като началник, не се държеше надменно с тях, а всъщност бе част от различните им екипи. Видя и нещо друго, което едновременно я изненада и й достави голямо удоволствие: когато някой от работниците се нуждаеше от помощ, когато на някого му се наложеше да отсъства за един ден или когато се появи някаква криза, Сам Никълсън не се колебаеше да се притече на помощ, независимо дали ставаше дума за разрешаване на проблем или за запълване на важна празнина в бригадата.

Няколко пъти през последните две седмици тя го видя да си цапа ръцете. Не беше никакъв елитен архитект, който стои заключен в офиса си, издава директиви и посещава строителната площадка, само за да ръководи или да критикува работата. Той правеше всички тези

неща, когато бе необходимо, но имаше един много активен, земен подход — смесвайки се с хората си, пренасяше, вдигаше, копаяше, удряше с чука, правеше всичко, което бе необходимо за работата в момента.

А какво да очакват? — запита се тя. Вероятно някой по-праволинеен като известния, много скъп архитект, онзи сноб, с когото работи в Саутхемптън. В крайна сметка тя знаеше, че Сам е женен за местна наследница, живее в огромна къща в голямо имение с коне и е завършил Йейл. Поради това тя с основание си представяше, че е много отдалечен — може би дори надменен — от същината на ежедневната работа. Но с удоволствие откри, че той не се бои да запретне ръкави, че в никакъв случай не е сноб и че действително не се страхува да си изцапа академичните ръце.

— Искаш ли да хвърлиш един бърз поглед вътре? — попита я Сам.

— Да, ако няма да пречим — съгласи се Леони.

— Още не — отговори той.

Те се качиха на една от каменните тераси, където камъкът бе залят с вар и част от плочите бяха сменени. В кухнята Сам спря и се огледа.

— Каза ми, че ще ходиш до Саутхемптън — припомни ѝ той.

— Да — отговори Леони. — Защо?

— Защото това би било идеалното време да свършим възможно най-много работа в кухнята. Така ще можеш да я използваш, поне по-голямата част от нея, докато тръгнеш — той я погледна. — Кога тръгваш?

— Мисля, че след около три седмици — отвърна тя. — Може би четири. Все още не съм напълно сигурна.

— Добре, ще се опитам да работим около теб, така че ме информирай, нали? — той я погледна с любопитство.

— Разбира се, ако можете да работите така, ще бъде страхотно.

— Ще трябва да извадим тези мебели, да почистим тавана и да махнем този линолеум — обясни Сам, — но ще ти оставим печката и хладилника. Най-накрая ще извадя мивката. Как ти се струва?

— Чудесно — Леони кимна.

Къщата започваше да оживява с работниците и различните звуци от работата им: триони, свредели, чукове. Една музика за ушите на

Леони.

— Качвала ли си се на горния етаж след вчера следобед? — попита Сам.

— Не — отвърна Леони. — Срам ме е да кажа, че не съм. Но там се вършат толкова много неща, че избегнах това място. А снощи бях твърде изморена да се изкачвам по стълбите.

Сам се усмихна.

— Хайде да погледнем — предложи й.

Той я последва по витата стълба до втория етаж, после до стълбището, водещо към третия. То вече не беше затворено, а открито и придаваше на коридора едно по-свободно усещане за простор и светлина. Изкачиха се до мансардата на третия етаж.

Леони влезе и се огледа с удивление. Стените и таванът бяха напълно оголени и тя видя тръбите на парното, кабелите и водопровода, които вече си бяха на мястото. Банята бе оформена и бяха започнали да поставят стената. Действително се оформяше като голям апартамент, точно както си го представяше.

— Какво мислиш? — попита с усмивка Сам.

— Какво мисля? — повтори Леони. Обърна се и вдигна поглед към тюркоазните му очи. — Сам, направо е приказно. Знаеш, че е така! Ще стане дори по-добре, отколкото си го представях.

— Ще бъде приказно, нали — съгласи се той с нотка на гордост в гласа си. После изведнъж се намръщи. Има само един проблем, който все още ме тревожи.

— Какъв? — попита Леони.

— Кулата — изрече късо. — Трябва да направя нещо с онова стъкло, преди да оправя изгнилата дограма. Проклет да съм ако искам да слагам ново стъкло.

Леони въздъхна.

— Това е една от отстъпките, които може да се наложи да направим. Но и аз не го искам. Наистина съм влюбена в това старо релефно стъкло и е жалко, че не можем да намерим нещо подходящо.

— Ще измисля нещо — въздъхна Сам. — Както и да е, ще опитам да завърши тази стая преди всичко останало. Така ще си имаш едно уединено местенце, надалеч от цялата бъркотия. Ще можем да те преместим тук горе — той се обърна към нея и се усмихна. — Дори ще можеш да си поспиваш до късно ако искаш.

Леони се разсмя.

— Съмнявам се дали ще стане преди този проект да е приключил, но оценявам загрижеността ви — освен това трябва да приключи с градината. И веднага щом направите басейна, ще се заема с пейзажа около него.

— Съвсем сама? — попита той.

— Съвсем сама — потвърди тя.

— Наистина си удивителна — засмя се той. — Направо хващаш бика за рогата нали? Плюеш си на ръцете и се захващаш за работа. Май че не се боиш от нищо.

Леони погледна замислено за момент и усети как лицето ѝ пламва от този комплимент.

— Искане ми се да беше вярно — отговори сериозно тя — но честно казано, има неща, от които се боя.

Сам я погледна с любопитство.

— Много ли ще е нахално да попитам от какво?

Леони се поколеба за момент и продължи.

— От непознатото, предполагам. Или да бъда... да бъда отново сама.

Той изглеждаше изненадан, после на лицето му е изписа съчувствие.

— Мисля, че знам какво имаш предвид.

— Както и да е — подхвърли весело Леони, за да смени темата.

— Мисля, че това изглежда страхотно, Сам. А сега най-добре да се връщам в градината. Може би липсвам на змиите.

Той се разсмя облекчено.

— А аз най-добре да отивам в онази конюшня и да се захващам за работа.

Леони тръгна надолу и те се разделиха на двора.

— До скоро — извика тя.

— Да — усмихна се Сам, — до скоро.

Известно време той я наблюдава как се отдалечава към цветните лехи, после продължи към конюшната, а умът му бушуваше, изпълнен с мисли за тази жена, която с всеки изминал ден придобиваше повнушителен образ в съзнанието му. Предполагаше, че тя е много богата. Всички мислеха така. В крайна сметка е била омъжена за Хенри Рейнълдс. Първоначално Сам си мислеше, че тя иска да

икономиса от ремонта просто защото възнамерява да продава къщата. „Това не бе свършената работа, която би направила за себе си“, помисли си той. Подозираше също, че тя е само още една от онези богати нюйоркчанки, която умее да накара и камъка да пусне вода — или поне щеше да направи всичко възможно, за да успее. Беше срещал няколко такива в миналото. Постоянно се пазарят, пазарят, пазарят. Но с изненада откри, че тя вероятно е искрено загрижена за парите.

Влезе в конюшната и светна, после си свали якето и го окачи на стената, неспособен да я прогони от мислите си. Мислеше си също, че Леони Коринт е абсолютно непоколебима, но трябваше да признае, че бе доволен, откриваш и уязвимостта ѝ. Тя си имаше съвсем реални страхове и си го призна. Може би, помисли си той, тя е малко почовечна отколкото предполагаш. Може би е и малко по-отзивчива. По някакъв начин тази уязвимост, тези страхове, за които призна, я правеха още по-желана за него.

Знаеше, че тя все още е разстроена от развода и може би на това се дължеше неохотата ѝ да се разкрие, да бъде по-общителна с него. Може би постепенно щеше да преодолее това.

Сега той се чудеше повече от всякога: *Коя е тази жена, която ме привлича толкова отчаяно? И сега повече от всякога?*

Леони копаеше, копаеше и копаеше. Обръщаше земята, обръщаше и обръщаше. Подрязваше, подрязваше и подрязваше. Но независимо от това колко усилия полагаше да се концентрира, съзнанието ѝ бе запълнено с мисли за Сам Никълсън. Това не бе нещо необичайно напоследък, но казанът с емоциите завря отново, след като говори с него сутринта. Изпитваше физическо привличане към него още от момента, когато го зърна. „Че коя жена не би го изпитала?“ — запита се тя.

И докато първоначалната физическа реакция стана по-силна от всякога, сега вече съществуваше и още едно измерение на нейното привличане. Тя го харесваше. Всъщност много го харесваше. Като мъжете, които работеха за него, и го уважаваше. Но имаше и нещо много повече от това. Виждаше, че въпреки богатството и социалното положение — и неизбежните привилегии, които произтичаха от тях, — които бяха част от статуса на Сам, той все пак бе един земен човек без

капка надменност. Беше достъпен, в това поне бе сигурна, и усещаше, че в същината си е много човечен.

Тя започваше да разбира, че той е нещо много, много повече от необикновено добре скроените типове, с всичките им правилни атрибути, били те физически, социални, образователни или други, които Моси ѝ описа. Моси беше права, защото той наистина притежаваше всички тези неща. Но сега тя знаеше, че притежава и нещо много повече от онези невероятно привлекателни повърхностни характеристики.

„Да, — помисли си тя. Той просто е мъж, по когото жените си падат. Точно мъжът, по когото и аз мога да си падна.“

„Стига си го увъртала, Леони, — каза си тя. Той е мъжът, по когото вече си си паднала, и сега повече от всеки друг път.“

Работниците си тръгнаха, но Леони забеляза, че рейндж роувърът на Сам все още е паркиран в алеята. Тя си свали сламената шапка и извади от задния си джоб стара кърпа. Избърса потта от лицето и шията си.

— Уха! — извика. — Мисля, че и на мен ми е време да приключвам — после се сети за ваната за птици. — Е, почти ми е време — прибра кърпата в джоба си, сложи си отново шапката и отиде до старото волво. Отвори багажника и погледна тежката циментова вана.

— Милост, дете — възкликна наум. — В какво се забъркваш!

Пресегна се и вдигна ваната, навеждайки я навън. После успя да я повдигне още и я пусна с трясък на земята. А сега още по-тежкия пиедестал. Претърколи тежкия цимент по-близо до себе си, повдигна единия край над ръба на багажника и накрая успя да претърколи и него. Той плъосна до ваната на земята с още по-силен трясък.

Тя чу скърцане на ботуши по чакъла и вдигна поглед. Беше Сам. Той се усмихна.

— Какво правиш, по дяволите? — попита я.

— Ще занеса тази вана на мястото ѝ, дори да ме умори — отвърна Леони.

— Ето, чакай да ти помогна — предложи Сам.

— Не — възпротиви се Леони. — Не е нужно да го правиш. Става късно, Сам.

Той я погледна спокойно.

— Аз не хапя, Леони.

— Аз... аз знам това — заекна тя. — Но мога да го направя и сама — наведе се надолу и започна да вдига ваната.

— Настоявам — не отстъпваше той. Наведе се бързо да я вдигне и междувременно докосна ръката ѝ.

Леони се поколеба, после отдръпна ръката си. Усети тръпка от докосването и гореща, електрическа вълна. Сам я погледна и тя усети, че пламва.

— Съжалявам — извини се той, усмихвайки се неловко, може би малко свенливо. Вдигна без усилие тежкия пиедестал и тръгна с него към центъра на цветните лехи — Леони припикаше край него.

— Тук? — попита той и го остави.

— Да — кимна Леони. — Чудесно — вече бе изхвърлила потрошената стара вана. Сам нагласи пиедестала изправен, после се върна до колата и взе ваната, донесе я и я постави върху пиедестала.

Леони се отдръпна назад, оглеждайки я критично от всички ъгли. Същото направи и Сам.

— Изглежда направо, нали? — попита Леони.

— Да — рече Сам. — За щастие пасва точно на мястото, на което беше старата.

— Е, само да не изглеждаше толкова дяволски нова! — оплака се Леони. — О, добре, тя скоро ще се промени, а и аз ще ѝ помогна. Ще я държа постоянно мокра, така че ще обрасне с мъх. Може и да се обвие с бръшлян — тя погледна към Сам. — Какво мислиш?

— Струва ми се добре — кимна той.

— Е, благодаря за помощта — избъбри Леони и се наведе да събере някои дреболии, които бе оставила на земята.

— Внимавай! — възкликна Сам. — Една змия, точно до крака ти. Леони подскочи и погледна надолу.

— О, добре, това е едно безвредно мъничко същество. Те също трябва да ядат, нали?

Сам се разсмя, когато змията се плъзна и се скри.

— Със сигурност мислех, че ще получиш истерия.

— Аз? — възкликна Леони. — Не. Започнах доста да харесвам тези дяволчета. Но пък и не съм се натъквала на нещо по-едро. Всъщност змиите са част от новото ми първо правило за градинарството.

— Новото ти първо правило за градинарството? — учуди се Сам. — И какво е то?

— Не гледай — отговори Леони. — Или поне не прекалено отблизо. Независимо дали кастриш, плевиш, копаеш, каквото и да е. Просто не гледай. Защото ако гледаш, сигурно ще видиш нещо, което ще те уплаши и ще те прогони.

Сам се усмихна.

— Доста добро правило.

— От друга страна — продължи Леони, — то е напълно противоположно на старото ми първо правило за градинарството — Винаги си отваряй очите, за да видиш какво ще изгребеш изпод храстите. Няма да ти се иска да изгребеш някоя змия право върху краката си, нали?

— Предполагам, че си права и в двата случая кимна Сам. — И какво правиш?

— Искан ми се да знаех — усмихна се Леони. — Предполагам, че е както в живота, нали? Мислиш, че си пресметнал всичко и после — бум! — небето се стоварва върху теб — тя се разсмя. — Предполагам, че всички правила се създават, за да бъдат нарушавани.

— Сигурно си прав?

Тя го погледна изведнъж се почувства малко засрамена и притеснена.

— Най-добре да започвам да си прибирам инструментите. Знам, че и ти трябва да се прибиращ.

— Не — възрази Сам — Не бързам. Нека да ти помогна.

Леони понечи да се възпротиви, но не каза нищо. „Какво пък — помисли си тя. Изморена съм до смърт и щом той иска да помогне, защо да не му позволя.“

Двамата започнаха да събират инструментите и да ги трупат в градинарската количка. Сам избърсваше внимателно пръстта с работните си ръкавици.

— О, почакай — извика Леони. — Дай ми тези ножици само за минута.

Сам ѝ ги подаде.

— Виждам, че съм пропусната няколко рози ей там — обясни тя — и още сега мога да се погрижа за тях — тя отиде до дразнешките храсти и започна да ги подкастрия.

Сам взе още един чифт ножици и приближи до нея, започна да подкастрия розовия храст, който тя не беше започната.

— Сам! — извика Леони. — Не е нужно да правиш това. Моля те! Знам, че трябва да се прибираш.

— Не — отговори Сам, — както казах, не бързам.

Трийсет минути по-късно бяха приключили с подкастриянето и се възхищаваха от работата си. Той помогна на Леони да прибере инструментите си, взе от нея голямата градинарска количка и я закара в хамбара, където стоеше през нощта.

— Искаш ли чаша вино? — попита тя, когато приключиха.

— Разбира се — отвърна Сам. — Би било страхотно.

Леони взе виното и две чаши и седнаха отвън на балкончето, отпивайки от виното, наслаждавайки се на гледката отвъд реката към Катскилс.

— Изглежда свикна веднага — отбеляза Сам. — Мислиш ли, че ще ти хареса тук?

— Да — отвърна Леони. — Много ми харесва — тя направи пауза и се замисли. — Не знам какво ще ми донесе бъдещето, но засега със сигурност ми харесва. Освен това градът няма да избяга. Винаги мога да отида там, стига да реша.

— Липсва ли ти? — попита Сам. — Самотна ли си без него?

— Засега не — отговори Леони. — О, понякога, предполагам, че се чувствам малко самотна без приятелите и всичко останало, но постоянно съм заета.

— Знам какво имаш предвид — кимна Сам.

Тя го погледна и видя тъга в очите му.

— Но ти си имаш живот тук, нали? Имам предвид, че си имаш работа, семейство и така нататък.

— Да, имам си работата — съгласи се Сам, — но това е всичко. Ние нямаме деца, а жена ми... е, нека да кажем просто, че тя си има други интереси.

— Разбирам — кимна Леони. „Боже, — помисли си тя, той изглежда толкова самотен. Толкова объркан и нещастен. Реши, че

Моси сигурно е била права за нещастния му брак. Не искаше нищо повече, само да се пресегне към него, да го утеши, да... Престани да мислиш за това! — каза си тя. То няма да ти донесе нищо друго, освен неприятности!“

Сам внезапно се усмихна.

— Е, ако няма с какво още да ти помогна, май че е най-добре да поемам по пътя си.

— Не, Сам, няма с какво. Много благодаря за помощта.

— Няма защо — усмихна се той, — и когато се нуждаеш от нещо такова, просто ме помоли или потърси Скип, бригадира, ако мен ме няма. Все ще се намери кой да ти помогне — но той знаеше, че тя няма да го направи, че е твърде независима, твърде самоуверена. И харесваше много това.

— Добре — съгласи се Леони, искрено благодарна за предложението, но знаейки, че никога няма да се възползва от него.

Изпрати го до колата му и му махна за довиждане докато джипът се измъкваше от алеята.

Как ѝ се искаше той да не си тръгва, да си поговорят още. Наистина се радваше на помощта му, на благородното му и спокойно отношение. Не е нужно да се държи като мъжкар. Няма какво да доказва в това отношение. „И — помисли си тя, позволява ми да бъда себе си.“

Не можеше да се сети откога не бе срещала мъж, който да не се опита да наложи волята си над нея. Е, сега го срещнах. Тя оценяваше това повече от всичко друго. После си спомни как ръцете им се докоснаха и усети как от спомена през нея преминава тръпка на вълнение. Мисля, че и това ми харесва. О, да. Това докосване определено ми хареса.

ДВЕ

Слънцето започваше да замира на запад, огненото му кълбо се спускаше над Катскилс. Ставаше късно; Сам скочи от рейндж роувъра и тръгна по тухлените стъпала пред имението Ван Вехтен. Той си подсвиркваше, не мелодично, но това нямаше значение. Тази вечер се чувстваше необикновено щастлив. Работата по осмоъгълната къща продължаваше да напредва много добре през последния месец.

Времето им съдействаше, а бригадите даваха всичко от себе си. Той искрено вярваше в това, защото те виждаха Леони ден след ден, седмица след седмица, да се трепе в градината като истинска работничка; и тя наистина работеше, ако не заедно с тях, то едновременно с тях. Тя също така намираше време да ги похвали за различните им усилия, а ако някога имаше някакво оплакване, винаги го изразяваше по позитивен, оптимистичен начин, който бе по-скоро окуражаващ, отколкото критичен. Сега бе сигурен, че ще приключат с проекта по график, ако не и предсрочно, и че той ще може да се вмести в бюджета.

Жизнерадостният му дух обаче се дължеше по-скоро на факта, че опозна по-добре Леони. Тя постепенно се чувстваше по-спокойна и по-спокойна с него и се откриваше все повече и повече. Тази вечер пийнаха заедно по чаша вино, след като работниците си заминаха и тя му позволи да ѝ помогне да закара градинските боклуци зад хамбара, върху купчинката тор, която бе започнала да оформя.

Странно, каква радост му носеше вършенето на тези дребни неща заедно с нея — беше сигурен, че и на нея са ѝ доставили удоволствие. Това му напомни за вечерта, когато ѝ помогна с ваната за птици. Такава проста работа, но му донесе толкова много радост. Ужасяваше се от мисълта, че тя заминава, но пък нали ще отсъства само няколко дни, поне така каза. Независимо от това щеше да продължи да се радва на работата, знаеше, че без нея няма да бъде същото. Изобщо.

Ние сме страхотен екип.

Като екстрасенс, Ерминда отвори вратата преди той да успее да си пъкне ключа. „Как го прави?“ — учуди се той.

— Хей, Ерминда — поздрави я той, а усмивката на лицето му тази вечер бе лъчезарна и искрена.

— Добър вечер, мистър Сам — отвърна тя. Почти шептеше и вдигна поглед към него със сериозно изражение.

Сам веднага разбра, че нещо не е наред, защото тя винаги изглеждаше доволна да го види.

— Какво има, Ерминда? — попита.

— Мисис Никълсън ви чака в оранжерията — обясни тя. Погледна го многозначително. — И тази вечер е в много лошо настроение.

Усмивката на Сам бързо посърна.

— Благодаря, Ерминда. Веднага ще отида да я видя.

Той хвърли ключовете си в семейната розова купа, пусна куфарчето си върху стола в стил Американска империя и тръгна бързо по просторния мрамор в черно и бяло към входа на коридора, към библиотеката, покрай разкошните ѝ махагонови лавици, обсипани с книги; накрая излезе в оранжерията.

В момента, в който влезе в избуялата зелена растителност на стъкленото помещение, жена му се обърна към него. Той видя изписани на лицето ѝ изкуствен покой и смирение, измамно спокойствие, което можеше да означава само едно: Мини кипеше от едва сдържана ярост, нажежен до побеляване бяс, който скоро щеше да излее върху него.

От време на време тя се опитваше да го накара да я приласкае, да прогони от нея гнева и причините за него; противна и продължителна игра, на която тя сякаш се наслаждаваше все по-често. Но тази вечер той усети, че няма да се играе тази тягостна игричка. Не. Очевидно Мини не бе в настроение за прикоткване. По-скоро щеше да си излее яростта свободно и изобилно. Да, тя изглеждаше в такова настроение, когато победителите не вземат пленници.

„Какво пък сега?“ — учуди се той и предишната му еуфория почти се изпари при вида на лицето ѝ.

— Мини... — започна той.

— Как смееш! — изсъска тя. — Как смееш!

Красивото ѝ лице се изкриви в яростна маска и тя тръшна китката си с бижутата върху тапицираната дръжка на инвалидната си количка с такава ярост, че изплиска питието върху копринения си панталон.

— Какво не е наред, Мини? — попита Сам с възможно най-спокоен глас. Беше искрено объркан от гнева ѝ и чевръсто прекоси каменния под до нея.

Той протегна ръка да докосне рамото ѝ, но тя се дръпна бързо и го изгледа гневно.

— Не ме докосвай — кресна ядно. — Даже не си помисляй за това!

— Какво има, Мини? — попита Сам. Седна срещу нея, отпусна ръце на коленете си и я погледна. — Какво става, по дяволите?

— Какво има, Мини? — започна да го имитира тя. — Какво става, по дяволите? — на устните ѝ се появи злобна усмивка, но големите ѝ разширени очи все още бяха пълни с омраза.

Сам седеше втрепен, чудейки се какво е направил, за да предизвика такава язвителност, защото за него нямаше съмнение, че е свързано с нещо, което е сторил.

Когато най-малко го очаквах, помисли си той. През последните няколко седмици тя бе изненадващо спокойна и не възразяваше срещу работата му по осмоъгълната къща. Не проявяваше никакъв интерес към проекта или любопитство към Леони Коринт, но не се оплакваше нито от прекалената му заетост в работата, нито от продължителното му отсъствие. А сега това. Какво, по дяволите?

Накрая сам наруши мълчанието.

— Моля те, би ли ми казала какво те е разстроило? — попита той тихо, умолително.

— Къде беше сутринта? — попита безчувствено тя.

— Какво имаш предвид, как така къде съм бил? — възкликна озадачено той. — Много добре знаеш къде бях. На работа, както обикновено.

Мини се размърда нетърпеливо в стола си.

— Работа — подхвърли саркастично тя. — Както обикновено. Ха! Е, ако беше намерил време да си погледнеш календара, можеше да забележиш, че днес трябваше да ме закараш в Ню Йорк. На лекар.

— О, боже, не — изстена Сам. Отпусна глава в ръцете си и покри лицето с пръсти. — О, боже, Мини. Толкова съжалявам — въздъхна той. — Не съм...

— Не си какво — продължи да злорадства тя. — Не ти пука, ето какво! Онова малко говно, Дърк, трябваше да ме закара — тя отпи от чашата си и го погледна над кристала. После я остави.

— Защо не ми звънна на мобилния, Мини? — попита той. — Защо не се обади в осмоъгълната къща? Имаш номера.

— Ако ти самият не се сещаш за задълженията си, Сам, аз няма да започна да ти ги напомням. Приоритетите ти са ми ясни. Знаеш колко малко искам от теб, особено като вземем предвид какво съм ти дала през всичките тези години — продължи тя. — Почти никога не съм те молила за услуга. Почти никога не съм те молила да ме закараш до града. И какво става като те помоля веднъж за толкова време? Ти ме игнорираш, ето какво става. Просто не ми обръщаш внимание. Аз съм просто жалкият стар инвалид, за когото се ожени и постоянно криеш у дома, докато хойкаш наоколо — за моя сметка.

Сам стисна челюсти в гримаса, но не смееше да каже нищо. Със сигурност разбираше гнева ѝ и чувстваше вината си, като една зла мантия, разперена върху него, забулваща го в тъга и отчайващ мрак. „Как по дяволите може да забравиш?“ — запита се той.

В същото време знаеше, че Мини преиграва — не беше нужно да го унижава, нали? — и че вероятно си го изкарва за последните няколко седмица на спокойно и безропотно търпение заради отсъствието му, докато той работи. През цялото време тя е кипяла от гняв, каза си той и само е чакала подходящия момент за атака. Е, помисли си той, дадох ѝ чудесна възможност да си отмъсти. Възможности с лопата да ги ринеш.

Но той все още се чудеше дали не става нещо друго, дали няма нещо, което тя не му казва. Тя винаги бе ненавиждала работата му, но никога не е била толкова отмъстителна, толкова яростна. Дали това не бе само ескалация на продължителните ѝ усилия да го накара да си стои в къщи? Просто не знаеше.

Той вдигна глава и я погледна. Тя седеше втренчена в него, с триумфално изражение на лицето си, очевидно доволна от това, че го бе накарана да се почувства дребен и нещастен.

— Не мога да ти кажа колко съжалявам, Мини — промълви той. — И наистина нямам никакво извинение. Винаги съм се опитвал да ти помагам и наистина съжалявам, че днес ме нямаше. Сигурно съм забравил да го отбележа в календара си.

— Е, не е много чудно — отбеляза тя. — Нямаше да се случи ако не настояваше толкова за тази глупава работа. Беше толкова отдаден на тази стара къща, че изобщо те нямаше тук — отпи още една глътка и остави чашата си на масата. — Да вземем тази вечер. Сам — продължи неумолимо тя. — Минава осем часът. Питам те! Какво, по дяволите, правиш там до осем часа?

— Останах до късно, Мини — обясни Сам. — Преглеждах плановите за предстоящата работа — може и да се чувстваше виновен, но нямаше да каже на жена си, че е помагал на Леони Коринт в градината ѝ. Особено след като днес пропусна ангажимента си с Мини. — Не съм си поглеждал часовника — допълни той.

— Предполагам.

— Какво каза лекарят? — попита Сам.

— Какво значение има? — тросна се Мини.

— О, хайде. Мини — отговори той. — Знаеш, че ме е грижа. Какво каза той?

— Нищо — отговори най-накрая тя. — Нищо. Беше просто серия от прегледи.

— Какви прегледи? — настоя той.

— Не знам — отвърна му сърдито. — Просто прегледи. Кръвни проби и такива неща. Обичайното.

— Но защо — продължи да настоява Сам.

— Кой знае? — сви рамене тя. — Всичко това просто е част от терапията. Както и да е, да забравим за това. Писна ми от тази тема.

„Страхотно, помисли си Сам. След като ме накара да се почувствам като абсолютен задник, можем да забравим за всичко. Точно така.“

— Добре — отговори спокойно той. — Но се надявам да ми простиш, Мини, защото наистина съжалявам.

Тя махна с ръка.

— Да го забравим — яростта ѝ очевидно се изпари, оставяйки я малко отегчена.

Тя натисна бутона на интеркома.

— Ерминда — извика. — Ще вечеряме.

— Да, мисис Никълсън — чу се глас от говорителя.

Мини погледна към Сам.

— Виждам, че не си носиш часовника — отбеляза тя.

Той си погледна китката с любопитство.

— Не — отвърна. — Не искам да го цапам докато работя.

— Може би трябва. Струваше ми двайсет хиляди долара, а и може да те довежда в къщи преди вечеря — после се усмихна. — А сега! — възкликна сладниково тя. — Ще ме закараш ли в трапезарията, скъпи?

Сам усети как лицето му почервява и как челюстта му се стяга отново, но преглътна гнева си и се изправи.

— Разбира се, Мини.

„Мили Боже, помисли си той, не може да стане по-зле от това, нали!“

ТРИ

Небето бе равномерно синьо без нито едно облаче, а слънцето бе почти ослепително ярко, когато Леони зави по изход 70 на Магистралата Лонг Айлънд и се насочи към магистралата Сънрайз. Вече бе забравила как светлината тук, в източния край на Лонг Айлънд, сякаш те обвива в блясък със силата си, когато бе най-ярка, както днес.

Чудесно, помисли си Леони и се усмихна иронично. Подходящо за този най-чудесен от всички морски курорти. Всичко тук бе толкова съвършено, толкова извънредно подходящо. Поне на повърхността. Но тя знаеше, че както в Палм бийч и Монте Карло, жителите на този неосквернен анклав могат да станат опасно мрачни и бурни, точно като времето.

После внезапно като магия, всичките ѝ цинични мисли бяха прогонени във въздуха. Хмм, помисли си тя, пътувайки по скоростната лента на магистрала Сънрайз, почти бях забравила как е тук. Първите опияняващи миризми от океана. Соленият въздух изпълни добре оформените и ноздри с острия си вкус и в главата ѝ нахлуха спомени — някои тъжни, както и няколко щастливи — накрая остави отчетливо кисел вкус по небцето ѝ и едно почти непреодолимо усещане за ужас някъде дълбоко в стомаха ѝ.

Ужас от неприятната задача, която ѝ предстоеше. Задача, заради която тя с радост би стъпвала по горещи въглени — е, почти! — ако имаше някакъв начин да я прехвърли на някой друг. Но това бе невъзможно и тя го знаеше.

Включи левия си мигач и излезе бавно от магистралата на песъчливия път, водещ към гората и после към брега, или поне така предполагаше тя. Отби и паркира колата, после се пресегна да извади огледалцето си от чантата.

Огледа критично грима си. Може би, помисли си тя, ми трябва още мъничко руж. Да, съвсем малко. Зае се с гримирането, разтривайки деликатно скулите си с пудра с цвят теракот.

Това лято не беше ходила на плаж и щеше да изглежда малко бледа в Саутхемптън, а днес със сигурност искаше да изглежда в най-добрата си форма.

Това гордост ли е? — учуди се тя. Суета? Кой знае? Не беше сигурна и не мислеше, че ѝ пука много. Но знаеше, че иска да изглежда уверена, сигурна — в никакъв случай бледа и съсипана. Не, в никакъв случай нямаше да прилича на жертва. Нямаше да прилича на жената, която Ханк Рейнълдс се опита да смачка като някоя досадна муха.

Сега съм Леони Коринт, припомни си тя, и съм дяволски горда с това!

Но също така съм уплашена до смърт, помисли после. Бързо коригира тази мисъл с: Не толкова изплашена, колкото много, много изнервена. Постоянно си повтаряше, че няма абсолютно нищо, от което да се плаши, от което да се изнервя, напомнимаше се с позитивни, агресивни мисли, набиваше в главата си всички добри неща, които ѝ представя днешният ден. Обаче всичките ѝ твърдения, постоянното им магическо повтаряне, изглежда не ѝ вършеха много работа. Все още беше много нервна. И, помисли си тя, с основателна причина.

Онзи ден ѝ се бе обадил Боби Чандлър и ѝ бе казал, че е решил да продаде къщата си в Саутхемптън. Каза ѝ също по най-милиия — но и твърд — възможен начин, че би ѝ бил благодарен ако изнесе от там кашоните с нейни вещи — и то tout de suite, chiirie^[1]. Последва siaocito^[2], преди тя да успее да го попита какво става.

Много странно, само два часа по-късно се обади Джеръми Сампсън, адвокатът, който се занимава с развода ѝ и с продажбата на магазина в Сохо; каза ѝ, че имал някакви документи за подпис — и че тя трябвало да присъства в един от офисите му — в Ню Йорк или в Саутхемптън — заедно с Ханк Рейнълдс. Документите засягали продажбата на магазина ѝ в Сохо. Тя трябвало да определи мястото, а документите щели да я чакат.

Най-после! — помисли си тя, очаквайки с нетърпение значителната сума пари, която щеше да ѝ донесе продажбата. Почти толкова важно, помисли тя, бе усещането за приключване, което със сигурност щеше да ѝ донесе продажбата на магазина. То щеше да пререже последната връзка между нея и Ханк Рейнълдс, защото макар магазинът да бе неин и тя щеше да може да задържи приходите от

продажбата — Боже, алилуя! — той трябваше да подпише документите, отказвайки се от всякакъв интерес, който би могъл да има към магазина и печалбата от продажбата му.

Е, за да опрости нещата, Леони бе решила да отиде до Саутхемптън и да подпише нужните документи. В средата на седмицата нямаше шанс Ханк да е в Саутхемптън. Щеше да върти сделките си в Ню Йорк и не бе нужно да се тревожи, че може да се натъкне на него. Тя съвсем определено не искаше да го вижда. По никакъв начин! Защо да отваря стари рани?

След това щеше да извади няколкото кашона, които бе оставила в къщата на Боби, убивайки два заека с един изстрел. Какво удоволствие, макар това да не бе представата ѝ за един свършен ден.

Защото идеята не ѝ се нравеше особено. Хич даже. Тя усещаше, че Джеръми Сампсън я е подвел много и че само видът му щеше да събуди отново онези чувства за поражение и враждебност, които искаше да забрави възможно по-скоро. После щеше да види къщата на Боби — на две крачки от великолепната стара сграда, която тя реставрира като убежище за Ханк и за себе си.

Тя помогна на Боби да мебелира къщата си, а и той ѝ помогна за нейната. Тя се боеше, че само гледката на мястото ще разбуди отново чувствата, като гнездо на оси. Чувства, които не искаше да изпитва точно в този момент. Чувства, с които си мислеше, че е готова да се справи.

О, по дяволите! Само присъствието ѝ в Саутхемптън можеше да възбуди цяла торба с изключително неприятни емоции, без които би могла да мине. В крайна сметка тя усещаше, че Саутхемптън е мястото на големия ѝ провал: разпадането на брака ѝ. За Леони бе все едно да посети местопрестъпление, особено кърваво и зло. Може би убийство.

Кой се нуждае от това? — запита се тя. Точно когато работата по къщата вървеше толкова гладко и тя действително бе започнала да забравя близкото и неприятно минато. Хвърли се в новия си живот, а сега минатото подаваше грозната си глава, промъквайки се в стабилната, приятна и мирна сграда на този нов живот като яростна и зла Медуза.

Обаче тя искаше да се справи с тези задачи и практичната ѝ страна надделя. Може би няма да е чак толкова зле, каза си. Изгаряше

от нетърпение да види Боби, който си бе взел няколкоседмичен отпуск и го прекарваше в Саутхемптън. Бяха минати месеци.

Може би щеше да прекара нощта в къщата му, да побърборят и тя да научи всички последни клюки. Макар че той бе решително неотзивчив — не можеше да го повярва, дори студен? — когато тя спомена за тази възможност.

Сега, като си помислеше, тя се чудеше какво му става на Боби. Не се обаждаше, не я осведомяваше за лудориите на хората от обществото, на знаменитостите в Хамптън през това лято. Всъщност Боби изобщо не ѝ се обаждаше, а това не бе характерно за него. Винаги изпитваше огромно удоволствие да ѝ доверява последните си приключения и да ѝ пълни главата с последната поверителна информация за триумфите и пораженията на властващия елит. Тя трябваше да признае, че винаги бе харесвала тези откровения и светските клюки. Сега те ѝ липсваха и се чудеше защо Боби не се обажда.

Параноя, помисли си тя. Просто ме гони параноята. Боби навярно просто е увлечен в задължителните веселби в богатите и декадентски райони на този крайбрежен Содом и Гомор. Той е последният човек на света, който би я подвел.

Оглеждайки за последен път лицето си, тя затвори огледалото, хвърли го в чантата си, огледа се за коли и направи обратен завои към магистралата Сънрайз, за да се насочи към Саутхемптън.

Първа спирка, юридическата кантора Сампсън, Уилямсън и Еверет, за да подпише документите. Тя паркира на Мейн стрийт Саутхемптън Вилидж и се стрелна в кантората. Ще приключи за миг с тази работа, каза си тя. Точно като Елвис. Ще подпише документите и ще изскочи навън.

Но реалността, великата Горгона, отново се натрапи. Докато седеше в светилището на Джеръми Сампсън, отпивайки от чашата със Сан Пелегрино^[3] и чакаше Хелън, асистентката му, да донесе документите, то вече се случи.

Хелън отвори вратата с куп документи в ръка — и с Хенри Уилсън Рейнълдс до нея.

Леони бе толкова изумена, че не можа да обели и дума. За момент не можеше да повярва на очите си. Беше сигурна, че Ханк е в Ню Йорк или че ще работи някъде другаде. Дори и да не беше така, тя

просто не можеше да приеме факта, че Джеръми Сампсън ги е записал за един и същ ден — дори по едно и също време.

Вдигна поглед към него, към мъжа, когото някога обичаше с цялото си сърце, застанат там, сияещ в тенис екипа си, с разрошена руса коса, с блестяща загоряла кожа, и усети как пулсът ѝ се ускори, после от гърдите ѝ се надигна изгарящ пламък, стигна до шията и изскочи върху лицето с нажежената до червено горещина на — какво? Смущение? Гняв? Унижение? Вероятно от всичко по малко, помисли си тя. И още много, освен това.

Ханк постоя там за момент, поглеждайки я от височината на почти двуметровото си предимство, с най-доброто си и най-самодоволно изражение, като „Краля от Уолстрийт“, онзи надменен поглед на едно изискващо внимание, който тя познаваше толкова добре. Удостои я с едва забележимо кимване.

Леони също кимна, полагайки всички усилия да запази самообладание.

— Ха — изтърси Ханк, — не знаех, че ще бъдеш тук — сякаш тя беше чистачката, която вече трябваше да си е тръгнала.

— Аз... аз мислех, че си в града — заекна Леони, едва успявайки да намери сили дори за това.

— Реших да си взема няколко почивни дни, да поиграя малко тенис и голф. Може би да поплавам малко — заяви разсеяно Ханк.

Джеръми Сампсън се окашля и заговори.

— Седни, Ханк — предложи му той. — Всичко това ще отнеме само мината, после можеш да се върнеш на корта — той се усмихна на Ханк Рейнълдс с усмивка, от която Леони усети как в гърлото ѝ се надига жлъч и има опасност да повърне върху безценния антикварен килим на Джеръми Сампсън. Всъщност, помисли си тя, иска ми се да оповръщам целия му проклет килим.

Чий адвокат бе той все пак? — запита се горчиво.

Ханк настани удобно дългата си фигура в креслото Джордж Втори до Леони и кръстоса спокойно дългите си крака.

Леони нямаше как да не забележи, че тенът му е много добър, за разлика от онзи Ханк, когото познаваше, който винаги бе прекалено зает с работа, работа, работа, за да му остане време да излезе на слънце. Видя също, че е запотен, под мишниците и по гърдите; очевидно идваше направо от тенис корта.

Трябваше да признае, че изглеждаше по-красив и по-жизнен от всякога. Косата му бе по-руса, зъбите по-бели, очите — малко по-светло сини, тялото — по-стройно и стегнато. Не искаше да признае, че Ханк Рейнълдс има по-спокойно и по-доволно излъчване, след като тя вече не бе част от живота му. Той изглеждаше... доволен, реши тя. Това е то.

Чудеше се на какво се дължи това. Може би се виждаше с някоя жена. Някоя красива, богатата и млада дама от хайлайфа. Може би това бе причината за по-младежкия и по-безгрижен вид на Ханк Рейнълдс.

Е, каза си тя, много скоро щеше да разбере, защото Боби Чандлър със сигурност знаеше всички бакии на бившия ѝ съпруг.

Гласът на Ханк я изтръгна от бляновете ѝ.

— Как ти се харесва в страната на кравите? — попита я с доста презрение в гласа си.

Леони усети погледа му и отговори, без да поглежда към него. Сега тя кипеше, но се опита да овладее гласа си.

— Много ми харесва страната на кравите, както ти я наричаш. Знаеш, че винаги ми е харесваш там. — Защо ме улеснява толкова да го намразя?

— Не е ли малко твърде... провинциално за твоя вкус? — продължи той. — Няма бутици? Няма готини заведения? Няма синя кръв?

Защо иска да ме тормози? — учуди се Леони. Ако искаше да я подразни, успяваше страхотно, но тя нямаше да му позволи да продължава.

Сега го погледна право в очите.

— Това наистина не ми липсва, Ханк — изрече спокойно. — Това е един различен живот... не толкова бляскав, може би, но си има своите предимства.

— Наистина ли? — учуди се той и сбърчи челото си надменно.

— Да, наистина — изстреля тя. — Запознах се с много интересни жени и мъже — натърти на последната дума.

Ханк ѝ се усмихна.

— Не мисля, че фермерите са в твоя стил, Леони.

Преди Леони да успее да отговори, Джеръми Сампсън извика Хелън и другата си асистентка, Лесли, да станат свидетелки, после започна да разхвърля документите по бюрото пред двамата, за да се

подпишат върху пунктираните линии. Целият процес отне едва няколко минути, но на Леони ѝ се стори, че е минат цял живот, преди да приключи с всичко.

Когато привършиха, Джеръми Сампсън се надигна иззад бюрото си и стисна ръката на Леони.

— Сигурен съм, че всичко това те удовлетворява, Леони — заяви уверено той. — И, о, да. Ето ти чека — той ѝ подаде чека през бюрото.

Леони го взе, без да обели и дума, прегъна го по средата без изобщо да го погледне, после го пусна в чантата си на пода.

— За няколко дни ще ти изпратя копия от всичко — обеща Джеръми — и, както се казва, с това ще приключим — той се усмихна с акулската си, безкръвна, но въпреки това хищническа усмивка.

— Благодаря — кимна Леони, стана и грабна голямата си кожена чанта от пода до стола си. — Значи това е всичко?

— Всичко — изрече късо Джеръми.

— До скоро — подвикна Леони, обърна се и тръгна към вратата.

— Леони? — извика след нея Ханк.

Леони замръзна. О, боже, помисли си тя, помогни ми да се измъкна от тук, далеч от тази помийна яма. Тя се обърна и погледна към бившия си съпруг с присвити вежди.

Ханк се усмихна снизходително.

— Приятно пътуване на север — пожела ѝ язвително.

— Добре — промърмори Леони, обърна се и излезе.

Тя се втурна през външния офис, замаяна и объркана, после отиде до колата, където се изкуши да седне и да събере мислите си. Но знаеше, че Ханк ще излезе скоро — голямото му тъмносиньо бентли бе паркирано точно до нея, — така че запали мотора, изскочи от паркинга и отпраши, много бързо и много разсеяно.

Какъв гадняр! — помисли си тя. Знаеше, че съм тук и само се престори на изненадан като ме видя. Трябва да е знаел, че съм тук — нали е паркирал до мен.

След няколко минути тя отби в една странична улица и паркира колата. Не вярваше, че е в състояние да шофира, не и сега. Трепереше, буквално трепереше от ярост и унижение.

Защо, о, защо, запита се тя, позволих да се случи това? Трябваше да го изясня с Джеръми Сампсън, трябваше да съм абсолютно сигурна, че Ханк няма да бъде в кантората му, когато се появя.

Но вече е твърде късно, помисли тя. Освен това предположи, че е разумно от нейна страна да очаква, че Джеръми Сампсън ще бъде достатъчно почтен и ще се погрижи сам за това. Но сега вече бе убедена от всякога, че Джеръми Сампсън — мръсният, долен, нищожен Джеръми — бе в тайно съдружие с Ханк Рейнълдс. Джеръми като повечето хора бе изкушен от властта и богатството на Ханк. Именно Ханк, а не Леони изкарваше и харчеше големите мангизи в Ню Йорк и Саутхемптън. Ханк Рейнълдс.

Само като го видя тя се почувства някак осквернена, засрамена и неадекватна. Това също я накара да изпита гняв, какъвто никога преди не бе изпитвала, и объркване, от което не можеше да се опомни. Прекара толкова години от живота си с този мъж, работеше за него и с него мислеше си, че го познава, че го обича. Но мъжът, когото видя в кантората на Джеръми Сампсън, беше чужд, човек, когото тя изобщо не познаваше.

Как, запитва се тя за милионен път, можах да се омъжа за него? Как съм го познавала толкова малко? Как можа да ме измами така? Как може да съм сгрешила толкова, по дяволите?

Тя си пое дълбоко дъх, за да се стабилизира и помисли: Трябва да продължа по пътя си, да прогоня това от съзнанието си и да си живея живота. Пое дъх още няколко пъти и се изправи.

Нагласи на лицето си една лъчезарна усмивка — преструвай се, каза си. Преструвай се, че всичко е наред. Реши да контролира чувствата си, да приключи с всичко това. Опитай да забравиш всички тези противни неща, каза си тя. Не отделяй на Джеръми Сампсън, онази мазна, студена, алчна за власт акула, който със сигурност ме предаде, повече от скъпоценното си време и мисли. Също и на Ханк Рейнълдс.

Боже, май имам нужда от вана! Само заради това, че се въртях покрай тях двамата!

Тя включи на скорост, излезе на улицата и подкара към къщата на Боби Чандлър, бавно, но уверено.

Поне с Боби знам къде се намирам, помисли си тя. Той е като стара обувка — толкова удобен, толкова е лесно да си с него. Боби имаше огромно рамо, на което да си поплаче, огромни ръце, с които да я прегърне, и нещо повече — Боби бе страхотен слушател, много внимателен слушател, който знаеше кога да говори, кога да млъкне,

кога да те погали, кога да те остави сама. Беше като онзи безценен роднина, който, независимо от всичко, ще те посрещне с отворени обятия, с безусловна любов.

Освен това, прецени тя, нищо не може да бъде по-лошо от това.

[1] Веднага, скъпа (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Прегръдки и целувки (исп.). — Б.пр. ↑

[3] San Pellegrino — марка минерална вода. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ

Мина повече от месец откак бе започнал да работи по осмоъгълната къща и имаше моменти, когато на Сам му се искаше да не беше се заемал с този проект. Мини, с нейните възражения против работата му, разбира се, бе част от причините за това, но имаше нещо — или някой, коригира се той, — в когото се криеха истинските корени на този проблем. Леони Коринт.

Леони Коринт направо го влудяваше.

Само че не по начина, по който го правеха повечето му клиенти — с промени, нерешителност, уволнения, наемания и всякакви спорове. Не. Леони Коринт се оказа свършеният клиент, макар и да дебатираха по някои въпроси.

И именно там се криеше проблемът: еднакво острите им и опитни очи, милите им, дори щастливи, делови отношения, взаимното им...

Сам не искаше да мисли за това.

От лошо по-лошо, помисли си той.

Може би всички тези изтъркани стари пословици бяха верни. Случаят с него определено беше такъв. След всички тези мъчителни години с Мини, защо си позволяваше да изпитва чувства към друга жена? Особено когато от тези чувства не можеше да излезе нищо?

„Исусе помисли той. Луд ли съм или какво? Да позволя на тази жена да проникне в съзнанието ми. Търсеше си белята, както винаги, и го осъзнаваше добре.“

Докато се движеше на юг по магистралата към осмоъгълната къща, той погледна към Катскилс на запад. Тази сутрин небето бе равномерно сиво и според радиото имаше вероятност за лятна буря през целия ден. Влажността бе задушавашо неприятна.

„Страхотно, помисли си той. Точно като моето настроение.“

Пресегна се и започна да превърта станциите на радиото; не беше в настроение за сантименталните мелодии, които отново се носеха от Олбъни. Улучи една рокендрол станция, където бяха пуснали

Ролинг Стоунс — „Да прекараме нощта заедно“. Това не бе представата му за ранна сутрешна музика.

Но идеята не е лоша. Не, изобщо, помисли си той. Всъщност точно както препоръча лекарят. Боже, дали някога бих поискал да прекарам нощта...

Той бързо започна да превърта отново скалата, после реши, че не иска да слуша нищо. Не и тази сутрин, не и сега. Толкова неща му висяха на главата, имаше твърде много сериозни проблеми за разрешаване, а не се виждаше никакво решение. Изключи бързо радиото.

„Какво ще правя? — учуди се той за милионен път тази сутрин. Какво, по дяволите, ще правя?“

Продължи да кара в тишината, после намали, когато видя пред себе си пътя към Леони. Пулсът му се ускори, както всяка сутрин, когато приближаваше строителната площадка. И той, разбира се, знаеше, че не се вълнува единствено от работата. Не, по дяволите! Отби надясно от магистралата и подкара по алеята към осмоъгълната къща, а очакването да види Леони го караше да ускори, но успя да се овладее.

Зави отзад към конюшната, но не забеляза старото волво сред всичките пикапи на работниците, паркирани безразборно там. Видя, че Скип, бригадирът, и бригадата му се тълпят около имота като ято работливи пчелички.

През последните няколко седмици — много ползотворни седмици — имаше голям напредък, особено с допълнителните бригади, които доведе. Точно в момента имотът бе в пълна бъркотия. Купчинки смет и камънак като грозни белези по земята и стоманени скелета ограждаха всички сгради; те действително бяха като чума за пейзажа.

Но Сам знаеше, че външният вид е измамен. Много от свършената работа си оставаше невидима — основните подобрения на всички инсталации. Той се усмихна, когато се сети как Леони се шегуваше, че би било прекрасно ако можеха да заградят всички кладенци, септичните системи, водопровода и електрическата инсталация с плексиглас, за да не виждаш къде ти отиват парите.

Обаче скоро, само след няколко седмици, целият труд, любов и пари, прахосани щедро за старата историческа къща, щяха да си

проличат, тъй като основните неща бяха почти готови и щеше да започне бавната, но по-удовлетворителна и по-видима козметика.

— Хей, Скип — извика той, изскачайки от рейндж роувъра.

Скип Къртис, бригадирът, приближи, свали си каската и се почеса по потната глава.

— Здравсти, Сам. Как си тази сутрин?

— Добре — отговори Сам. — А ти?

— Не мога да се оплача.

— Слушай. Само исках да ти напомня. Когато дойдат хората за басейна, искам да ги устроиш както всички други. Опитай да накараш момчетата да не им пречат и ги остави да си вършат работата.

— Няма проблеми, Сам.

— И гледай или аз, или мис Коринт да сме наоколо, преди да започнат. Променихме мястото с няколко метра — продължи Сам. — Казах им за това, но искам да съм сигурен, че не са забравили. Нали знаеш как е.

— Да — Скип се разсмя. — Не се безпокой за това. Ще се погрижа.

— Благодаря, Скип — кимна Сам. — Всичко ли върви добре тази сутрин?

— Точно по план — отговори Скип.

— Добре — усмихна се пак Сам. — До скоро.

Не видя Леони да работи в градината, обърна се и отиде до задната врата на къщата, която зееше отворена. Почука по касата, но не получи отговор. Влезе, знаейки, че Леони го очаква.

— Леони? — подвикна от прага. Когато отново не получи отговор, той продължи към кухнята.

Леони я нямаше.

Продължи в трапезарията и гостната, после мина в библиотеката. Накрая провери и банята, но и тя беше празна. Леони не се виждаше никъде.

Обзалагам се, че знам къде е, помисли си той и изведнъж се усмихна.

Скокна нагоре по стълбите, продължавайки да я вика.

Все още нямаше отговор.

Стигна до втория етаж и продължи към мансардата на третия, която бързо бе превърната в голям апартамент, където тя можеше да се

скрие, както и бе обещал.

Вече бяха приключили с канала, електрическата инсталация и водопровода, бяха оформили банята, приключиха с изолацията и допълнителните стени; внимателно оставиха гигантските стари греди открити. Обаче кулата все още го тревожеше и той си напомни, че скоро трябва да направи нещо за нея.

Пристъпи в гигантската стая и се огледа.

Беше празна, без да се броят двамата заети дърводелци, които му кимнаха и продължиха работата си.

Къде, по дяволите, може да е тя? — учуди се той. После се сети, че колата ѝ я нямаше долу в алеята. Напълно бе забравил за това във вълнението си да я види.

После се сети: Днес е отишла в Саутхемптън. Започна да обикаля огромното пространство, възхищавайки се на майсторството, вложено там. Стаята запазваше магията си, въпреки новите материали, използвани, за да я направят обитаема.

Светлината, макар и доста сива днес, се лееше през осемте прозореца и стъкления купол на покрива, заливайки стаята с мистериозна красота, която не можеше да бъде създадена. Поне изкуствено. В този случай, замечта се Сам, Майката Природа и първият архитект, разположил къщата тук, бяха сътворили магията си за Леони. Той обичаше това място още откак го видя за пръв път с нея и нямаше търпение да я види отново вътре.

Огледа стаята за последно, после хукна надолу по стълбите, разочарован, че Леони я няма. Изпитваше истинска нужда да я види днес, нуждаеше се от нейното жизнено, енергично присъствие. След последната си битка с Мини спокойствието и лекотата, които чувстваше с Леони, изглеждаха като мехлем за душата, балсам, който загладждаше острите шипове и отровните жила на света.

Когато се върна в кухнята, огледа за бележка от нея, надявайки се да види нещо, което би му подсказало, че си е мислила за него, преди да замине за Саутхемптън. Нямаше нищо.

Той забеляза чаша за кафе в мивката, видя, че кафеварката все още е включена. Сметаната и захарта все още бяха извадени на плота. Извади си една чаша от шкафа, наля си кафе и му сипа сметана и захар.

— Уф! — Още от първата глътка разбра, че кафето е старо. Много старо. Направо утайка. Изхвърли го в мивката и изплакна чашата.

Боже, тя сигурно е станала призори, помисли си той. Това пътуване до Саутхемптън трябва да е било много важно.

Сам наблюдаваше работниците през един от кухненските прозорци, чудейки се защо в крайна сметка е загрижен. Не е моя работа какво прави Леони Коринт, напомни си той. Тя е голямо момиче и със сигурност неми дължи никакви обяснения за делата си. Дори не трябваше да ми казва, че заминава. Или къде отива.

Освен това, помисли си той, тя идва от един свят, който аз почти не познавам. На който изобщо не принадлежа. Свят, в който тя очевидно все още е стъпила здраво. Поне от всичко, което се вижда.

Той извърна поглед, плъзгайки го по купищата със списания, книги и вестници върху кухненската маса: френски и италиански Vogue, струпани до научни книги за различни художници и скулптори, огромни томове за мебели и обзавеждане, каталози за модни колекции, изпращани на специални клиенти от скъпи дизайнери, езотерични на вид романи, смесени с някои очевидно добри, старомодни вехти четива, и няколко солидно гравирани пергаментови покани за откриване на изложби и за купони в Ню Йорк и Саутхемптън, дори в Лондон и Париж.

Мини беше богата, но произходът ѝ бе провинциален и имаше малък кръг от богати приятели. Леони идваше от Ню Йорк, от един много по-изтънчен, космополитен свят и се движеше в елитни международни кръгове.

Най-вероятно, тя изобщо не се замисля за мен или за моя свят. Ако пък го прави, то вероятно не е често.

Въпреки това той не можеше да я прогони от мислите си, не можеше да се отърси от видението на лъскавата ѝ кестенява коса, от онези черни като боровинки очи, от онова дълго, стройно тяло. Без сутрешното освежаване, което винаги му даваше веселото ѝ присъствие, той изведнъж се почувства самотен... сякаш му липсваше нещо. После разбра: тя ми липсва. А липсата караше проблемите му, макар и сериозни, да изглеждат незначителни в сравнение с нейното отсъствие.

ПЕТ

Следваща спирка, у Боби Чандлър: огромното имение, където той успяваше да преживее, както се шегуваше, с повече от четиридесет стаи, разположени върху седемнайсет акра с тучна растителност — все сам-самичък, с изключение на седмината постоянни слуги, задоволяващи всяка негова нужда.

Когато Леони спря пред огромната порта от ковано желязо, отворена широко, сякаш я поздравяваше с добре дошла — нещо, което със сигурност ѝ трябваше след срещата с надменния мистър Хенри Рейнълдс и противния мистър Джеръми Сампсън, — тя не можа да сдържи усмивката си, виждайки името на палата на Боби, изписано с бронзови букви върху каменните колони: „Веселата колиба“.

Действително колиба! — помисли си тя. Това бе един от великолепните гиганти с дъсчени покриви, проектирани от Максим, Мийди Уайт през осемдесетте и деветдесетте години на деветнадесети век за много богатите и много светските личности, а Станфорд Уайт бе особено горд с тази къща.

„Веселата колиба“ бе красива и ексцентрична забележителност, създадена от една отминала епоха, но осъвременена от Боби — с нейна помощ — за неговия много луксозен и съвременен начин на живот. Всички тези островърхи покриви, огромни веранди, редици от колони, паладийски прозорци тя бе обшила с кедрови дъсчици, състарени точно колкото трябва, с искрящо бял перваз и най-тъмнозелените кепенци.

Зашеметяващият пейзаж бе създаден през миналия век от някой от най-изтъкнатите градински проектанتي на света. Дървета от старо време, останали като образци от тогава, розови градини, пълзящи растения, заградена със стена кухненска градина, беседки, отрупани със златен дъжд^[1] и отгледани с любов лехи с целогодишни растения, пръснати по земята.

Насред разкошната зеленина имаше двор със скулптури, игрище за крикет, басейн с олимпийски размери, тенис кортове, две малки къщи за гости, помещения за персонала, конюшня със заградени

клетки и гараж за дванайсет коли. Боби обичаше скоростта, както на игрището за поло, така и зад волана на неговите Ферари, Остин Мартин, Ламборгини или някоя от другите му безценни коли. Ако пък се почувстваше особено авантюристично настроен, той се качваше на Харли Дейвидсън, на новия Дукати или на съвършено запазения стар Триумф.

Карайки бавно по късата алея, оградена от двете страни с огромни чепати стари дъбове, Леони усети смесица от вълнение и безпокойство. Тя и Боби — и Ханк — си бяха поживели доста в тази къща, а духът ѝ бе толкова близък до онзи на къщата, която тя реставрира и украси, онази къща — малко по-надолу по пътя: любовното гнездо, мястото за почивка, което тя и Ханк обсипаха толкова щедро с много внимание и пари.

„Ха! Каква шега се оказа това, помисли си тя.“

Паркира на кръглата алея отпред и излезе от колата, после се пресегна и взе чантата си. Преди да стигне до входната врата, тя се отвори и там се появи самият Боби Чандлър.

— Леони — извика той с огромна усмивка на лицето си.

— Боби! — извика и тя и се втурна към разтворените му обятия.

Той я дръпна в широките си, силни рамене и после те се прегърнаха и се целунаха по бузите. Всички съмнения, всички минутни опасения, които таеше относно неговата лоялност и любов, бяха разсеяни незабавно от сърдечното му и лъчисто присъствие.

— Нека да те погледна — възкликна тя, отстъпи назад и го изгледа от главата до петите. — По-красив от всякога — отсъди със смях, забелязвайки, че той също е в тенис екип, с някога пухкава, но сега влажна бяла кърпа, праметната през врата му.

— И ти изглеждаш красива — отвърна Боби и ѝ подаде ръка.

— Благодаря, Боби — усмихна се тя.

Леони се почувства доволна, защото днес направи толкова усилия, както заради адвоката, така и заради Боби — и за себе си, помисли си тя, — обличайки изключително мек и лек бял пуловер от коприна и кашмир и лек, бял ленен панталон с тъмносин блейзър с големи златни копчета. Краката ѝ бяха обути в тъмносини еспадрили. Единствените ѝ бижута бяха много дебела златна верижка на шията и златни гривни на китките, антикварни, обсипани с малки диаманти, рубини и смарагди, поставени в кръгове и форми за диаманти.

Двамата тръгнаха, хванати за ръце, нагоре по стълбите и влязоха в къщата, където се появи икономът.

— Здравсти, Бойс — поздрави Леони.

— Мис Коринт — отвърна Бойс с едва загатната усмивка на устните и кимване със своята глава *safe au lait*^[2]. — Да ви взема ли чантата?

— Не, благодаря, Бойс — отговори Леони. — Ще си остана с нея — колко типично за Бойс да не сбърка името ми. Той винаги е толкова точен за всичко.

— Как е Уили? — запита тя. Уили беше съпругата му, жена на преклонна, неопределена възраст, като самия Бойс, тя бе първокласната готвачка на Боби.

— Много е добре, мис Коринт — отвърна Бойс. — Благодаря, че попитахте.

— Кажи й, че днес ще я навестя в кухнята, ако няма нищо против — заяви Леони.

— Със сигурност би оценила това, мис Коринт — отговори Бойс. После се обърна и изчезна тихо през трапезарията.

„Защо Бойс е толкова... сдържан днес? — учуди се тя. Изглеждаше някак чужд. Малко нервен и... колеблив. Или си въобразявам? — учуди се тя. Вероятно пак ме е хванала параноята, реши тя.“

— Искаш ли да се освежиш? — попита Боби.

— Страхотно — съгласи се Леони. — За минута съм в дамската стая.

— Ще отскоча до душа да се изплакна — обясни Боби. — Съжалявам. Нямах време преди да дойдеш. Играех тенис.

— Не бързай — усмихна се Леони. — Аз ще обиколя из градините.

— Каквото ти иска сърцето. Денят е толкова красив, мислех да поседнем отвън — предложи Боби. — Една кана с Блъди Мери те чака в беседката. Под цветовете на златния дъжд.

Леони се разсмя.

— Струва ми се неустоймо.

— А после можем да обядваме — извика Боби през рамо, докато тичаше нагоре по стълбите. — Става ли?

— Добре — отговори Леони.

— Излизам след миг — увери я той.

Когато приключи в дамската стая, тя се разходи из огромните и красиво мебелирани стаи на първия етаж.

Те имаха величествено, макар и небрежно, излъчване. Семейни съкровища, като величествено резбованата и позлатена ирландска конзола в стил Джордж Втори в антрето, бяха в контраст с големите удобни кресла и кушетки, покрити с раиран брезент, с нюанси от басма на цветя тук и там. Дантели и черги от сезал бяха проснати на паркета, а всички драперии бяха прости, проектирани така, че да се извлече цялата полза от слънчевата светлина.

Навсякъде се виждаха вази с колоритни, ароматни цветя, прясно набрани от градините, а красотата им се повтаряше в някои от картините, украсили стените. Цялостният ефект беше много лековат и безгрижен, подходящ за лятна къща край морето.

Леони усети пристъп на самоувереност и гордост докато бродеше из тези стаи. Боби ѝ помогна, но идеите бяха предимно нейни, а работата ѝ завърши този мирен, ведър и красив оазис на лукса и комфорта.

Изгледът е копиран на много места тук, в Хамптън. Вероятно и на много други места, помисли си тя, тъй като това място бе фотографирано за голямо списание, както и нейната къща.

Продължавайки да се шляе из стаите към задната част на къщата, Леони спря в покритата с теракот стая с трофеи, любимата на Боби. Тя се усмихна, огледа се, мислейки си как той я превърна в свое царство.

Стените бяха отрупани с няколко ловни трофеи — негови, не купени. Препарирани еленски глави, рога, един-два фазана и голяма риба със стъклени очи, втренчени безизразно в нея; а долу, на пода, злобно се зъбеше голяма мечка кожа. Много неправилно от политическа гледна точка в наше време, но тя знаеше, че на Боби не му пука от това.

На антикварната закачалка имаше палта, сака, шапки и каски за всякакво време, температура и дейност. На пода с военна прецизност бяха подредени ботуши за езда, за поло, ловни ботуши, високи гумени ботуши, градински налъми, обувки за бягане, обувки с шпайкове за голф и за футбол, летни кьнки — бяха представени почти всички възможни спортове и дейности.

По огромните антикварни стойки на пода бяха подредени чадъри, камшици за езда, тенис ракети, чукове за поло, ракети за лакрос, рибарски такъми и какво ли още не.

Играчките на Боби, замечта се Леони. Но той използваше тези играчки. Те не бяха подредени там само за показ както в много от грамадните къщи, които нийоркчани притежаваха тук.

После тя забеляза нещо. Два чифта наскоро изкаляни ботуши за езда, оставени един до друг на пода. Е, помисли тя, или Бойс е станал малко немарлив в задълженията си — един чифт мръсни ботуши, добре, но два? — или Боби е имал партньор за езда, за когото тя не знае.

Странно, помисли си тя. Боби винаги ѝ разказваше за последните си любови. Бяха прекарвали дълги часове, говорейки за срещите му, за разнообразните му сексуални подвизи и завоевания. Не за жените от списъка на елита, на които той кавалерстваше по купоните, а за късните му нощни срещи с мъже, след като се е погрижил за всичките си светски задължения.

Може би, реши тя, заради това не се е обаждал напоследък. Бил е твърде зает с новия си партньор.

Надявам се да е така, помисли си Леони. Точно от това се нуждае, за да придаде на живота си малко повече целенасоченост... и може би малко повече смисъл.

После тя изведнъж се почувства като нагъл воайор, бързо прогони от ума си тези догадки и изскочи през вратата на стаята, излизайки отново в градината.

Стигна до беседката със златен дъжд, потънала гигантските жълти цветове и се насочи към кристалната кана с Блъди Мери и чашите върху масата за коктейли от бяла ракиа. Вкусно, помисли си тя. Точно както нареди лекарят.

Наля си голямо питие, отпи и реши, че е твърде силно. Всъщност си беше точно както трябва. После забеляза, че има две очевидно използвани чаши.

Мили боже, помисли тя, а очите и се изпълниха с палаво ликуване. Любовникът на Боби трябва да си е тръгнал точно преди да пристигна. Или може да е още някъде тук.

Настани се в един от удобните тапицирани шезлонги — самата тя купи плата за тях от почитаемата Маделин Катанг в Париж, точно

преди смъртта на доайена на декорациите, — взе New York Times, но го остави отново на масата, защото реши, че всъщност не ѝ пука много за днешните новини.

Погледът ѝ се понесе из зеленината около нея. Земни пчели прелитаха от цвят на цвят, а пеперудите танцуваха край тях — много мънички и бели, някои по-големи — кафяви и оранжеви, двойка в черно и синьо. Тя наблюдаваше мързеливо игривия им балет сред цветята, когато гласът на Боби внезапно я върна обратно върху каменния под на беседката.

— Давам пени за мислите ти — извика той, приближавайки зад нея. Наведе се над шезлонга и стисна раменете ѝ.

— Всъщност нищо — отвърна Леони. — Просто наблюдавах пеперудите.

Боби си наля Блъди Мери, после се изпъна в шезлонга до нейния.

— Тази година с лопата да ги ринеш.

Леони го погледна. Боби Бикът. Гарваново черната му коса бе все още мокра от душа, мускулестото му тяло пращеше от здраве и жизненост. Тялото му бе силно и стегнато, средно на ръст, заредено с твърди като скала мускули. Тъмнокафявите му очи почти постоянно блестяха весело, но днес Леони долови в тях лека умора и загриженост.

— Изплюй камъчето, Боби — подкани го тя. — Какви са тези глупости, как така ще продаваш „Веселата колиба“!

— Получих предложение, на което не мога да откажа — обясни той. Отпи от питието си и ѝ се усмихна. — Двайсет милиона.

Леони се сащиса.

— Долара? — ахна тя.

Боби се разсмя.

— Долари от кинозвезда — допълни той.

— Сигурно се шегуваш — предположи Леони.

— Не. Адски сериозен съм — и наистина изглеждаше така. — Всъщност се получи война на наддаване между две големи звезди. Сигурно си мислят, че като похарчат един куп кинти тук, това ще им даде достъп до елита.

Той ѝ разказа за наддаването и спомена имената на звездите — и двете много известни.

— Невероятно е какво се случва тук — възкликна Леони. — Станало е като Бевърли Хилс. — Не бих могла да си позволя и барака, ако е останала някоя.

Боби я погледна.

— Липсва ли ти това, Леони?

— Понякога — отговори тя. — Но през повечето време съм твърде заета, за да мисля за това.

— Не мисля, че ти липсва твърде много — отбеляза той. — Превърнало се е в помийна яма за знаменитости и всичко останало, което си върви с това. Привлича купища туристи. И движението е все по-претоварено. Сега тук има повече високомерие от всякога, между старите и новите богаташи, между парите от Западния бряг и европейските пари. Става толкова зле, че някои от старите светски матрони се боят да не започнат да виждат цици на плажа. Като в Сан Тропе.

Леони се разсмя, после стана сериозна.

— Защо ще правиш това, Боби? — попита тя. — Не мога да си те представя никъде другаде.

— Строя ултрамодерен имот върху буквално последното местенце, останало на плажа. Само от стъкло и стомана — сподели той. — И е мъничко.

— Ти! — Леони се разсмя. — Стъкло и стомана! Мъничко!

— Ако искаш вярвай — потвърди той с дяволска сигурност. — Нещо, което да се поддържа лесно. А всичко от тук отива на търг. Всичко. В Кристис. Казаха ми, че мога да получа около пет милиона.

Той спря и се обърна към нея с внезапен поглед на страстна решителност.

— Напускам и работа — продължи той. — Писна ми от Уолстрийт, от инвестиционните банкери, от всичко. Пенсioniрам се, Леони. Ще ловувам, ще ходя за риба, ще играя поло и всичко това.

Главата на Леони се завъртя. Това наистина беше новина. Боби винаги се придържаше към правилата, повече или по-малко, за да угоди на богатото си семейство, а те нямаше да приветстват радостно новината, че е решил да се пенсионира, и то малко над трийсетте. Не, разбира се. Те упорито вярваха в постоянното натрупване във вече претъпканите семейни ковчезета.

— Съобщи ли на семейството си за това? — попита тя.

— Само една част — отвърна той. — Не цялата работа. Движа се стъпка по стъпка. Те ще избухнат, разбира се.

Леони кимна.

— Както ги познавам, избухвам, е доста мека дума.

Боби се усмихна.

— Но знаеш ли какво?

— Цялата съм в слух.

Усмивката му изчезна, а гласът му се превърна в гърлено ръмжение.

— Хич не ми пука — изсъска той. — Не ми трябват нито те, нито шибаните им пари.

Леони го погледна, виждайки един нов Боби. Той почти никога не използваше груб език и никога, никога не ръмжеше.

— Реших, че имам достатъчно — продължи той. — На фондовата борса се отнасят с мен като с принц; имам и нов съветник по инвестициите, който твори чудеса. Е — той я погледна в очите, — майната им.

Леони се обърка за миг. Тя знаеше, че Боби мрази да се придържа към очакванията на семейството му, но не и че тази омраза е толкова силна. Той винаги изглеждаше сравнително щастлив и добродушен спортист, понякога дори харесваше малките хитрини и планове, необходими за запазване на тайната му.

— Е — обади есе най-накрая тя, — надявам се, че всичко това е за добро, Боби.

— Така е — потвърди той.

— Ами животът ти нататък? — осмели се да попита тя. — Гладко ли вървят нещата? Имам предвид... имали...

— Някой нов? — завърши вместо нея той.

— След като спомена — тя се разсмя.

— Хммм — отвърна уклончиво той. — Може да се каже.

Леони го погледна.

— О, хайде, Боби — опита да го придума тя. — Кажи ми. Аз съм Леони, забрави ли?

Той погледна встрани и изведнъж започна да изучава напрегнато ноктите си. Нетипично за него, той изглежда се затваряше, за да се отнесе в един друг, далечен свят, изцяло негов, изоставяйки напълно Леони.

— Боби? — осмели се да промълви тя.

— Предпочитам да не говоря за това, Леони — отговори бавно, но убедено той.

— Разбира се. Съжалявам. Не исках да си враг — извини се тя.

После той се обърна към нея и лицето му грейна.

— Хайде да си поговорим за теб — предложи с нов пристъп на добро настроение. — Щастлива ли си там? Имаш ли си приятели?

— Да — отвърна тя, — да. С къщата всичко върви като по вода. Мисля, че наистина ще ти хареса. А приятелката ми, Моси, да, станахме много близки. Като сестри, наистина. И...

Тя спря, колебаейки се дали да продължи, неуверена какво би могла да разкрие.

— Май надушвам мъж — усмихна се Боби.

— Ами... — промърмори Леони.

— Определено надушвам мъж — настоя той и се разсмя палаво. — Нали?

— И да, и не — обяви накрая Леони. — Аз... срещнах един човек, но... о, боже. Просто не съм готова за нищо, Боби.

— Това е разбираемо — кимна той.

— Не знам. Просто съм толкова несигурна в себе си, в чувствата си. На този етап ми е трудно дори да бъда добър приятел. След Ханк...

— Малко си шокирана, като след битка? — намеси се бързо той.

— И така може да се каже. Все още се чудя какво, по дяволите, стана. Само като го видях днес...

— Хей — Боби отново я прекъсна. — Аз умирам от глад, а ти?

— И аз съм на път — отвърна Леони. Тя бе малко изненадана и някак си подразнена от това, че Боби очевидно не искаше да я изслуша.

Той се изправяше на крака.

— Мисля да кажа на Бойс да започне да сервира — обяви той. — Масата е приготвена отвън, до плувния басейн. Да се видим там?

— Разбира се — съгласи се Леони. — Ще се видим там.

Леони наблюдаваше как Боби се обърна и отпраши към къщата. Мъжкарската му походка не я забавляваше днес.

Какво му става? — учуди се тя. Нещо не е наред. Не, изобщо не е наред. Това не беше старият грижовен слушател Боби Чандлър. Не и

Боби, който обикновено ще подскочи от всяка сочна клюка. Не и любезният Боби, който винаги изгаряше от нетърпение да сподели всичко с нея, включително и тайните си. Всъщност той бе направо неузнаваем.

Объркана, тя стана, остави питието си на масата и грабна чантата си, после реши да тръгва към басейна. Можеше да си измие ръцете и да си огледа грима в къщичката до басейна.

Вървеше бавно през градините, наслаждавайки се на изобилието от летни цветя. Когато стигна до къщичката край басейна, тя мина през неокласическия портал пред фасадата ѝ, погълнат от тежкия аромат на пълзящи рози, които буквално я скриваха от погледа. Старомодни розови рози, напълно разцъфнали, а падналите им цветчета обсипваха щедро ливадата и каменния под.

Отвори френските прозорци и влезе вътре, изненадана да види, че Боби е превърнал стаята за купони в гимнастически салон. Той си имаше гимнастически салон в една стая на третия етаж в къщата.

Какво умно решение. Тук отвън е светло и просторно и поне през част от годината можеш да отвориш прозорците и да се гмурнеш в басейна, след като се поизпотиш от трениране.

Тя тръгна към едната от баните, но нещо привлече вниманието ѝ. С периферното си зрение забеляза голям черен кожен спортен сак върху една от пресите. Изглаждаше ѝ ужасно познат, с блестящите му позлатени инициали, блещукащи към нея само на няколко крачки.

Тя пристъпи по-наблизо и... — *Боже, не!*

Леони отстъпи назад сякаш от сака се бе измъкнала отровна змия и бе надигнала глава, а раздвоеният ѝ език се бе протегнал злобно, за да я улучи.

Това не е възможно, помисли си тя. Това не е възможно.

Сърцето ѝ биеше силно в гърдите, а пулсът ѝ направо препускаше. За момент си помисли, че е болна. После си пое дълбоко дъх и се поуспокои. *Трябва да греша, помисли тя. Сигурно е зрителна измама, това е всичко. Трябва да е така.*

След няколко секунди дишането ѝ се нормализира и тя отново пристъпи напред и погледна отблизо.

HWR, съвсем ясно и определено гласяха златните инициали.

Хенри Уилсън Рейнълдс.

Едната ѝ ръка полетя към устата ѝ и тя наддаде вик. Не можеше да има никакво съмнение: Това е същият сак, който подарих на Ханк за рождения му ден преди две години.

Тя се пресегна и се подпря на пресата, прекатурвайки тенис ракетата, облегната на нея. Тенис ракетата издрънча на пода, а Леони се наведе и я вдигна, после я облегна в пресата, където си беше.

Определено това е ракетата, която си купи Ханк за същия рожден ден.

Леони се строполи на пейката до сака, подпря лакти на коленете си и отпусна глава в ръцете си. Седя така няколко минути, а в ума ѝ препускаше водовъртеж от противоречиви мисли и чувства; тя бе неспособна да се фокусира върху нещо определено и бе прекалено изумена, за да заплаче.

Сърцето ѝ бавно възвърна нормалния си ритъм и тя започна да усеща как изтръпва и как възбудата ѝ изчезва.

Изведнъж много от ужасите на последните няколко месеца започнаха да добиват смисъл, след като тя осъзна всичко с пълна сила, в цялата му грозота.

Ханк и Боби Чандлър са любовници. Толкова е просто. Съпругът ми ме е изоставил заради най-добрия ми приятел. Стара история. Само че в този случай другата жена се бе оказал мъж.

Изведнъж вътре в нея бавно започнала се надига гърлен смях, после обхвана цялото ѝ тяло и накрая тя изпълни къщичката с дрезгавия си рев. Шокира дори самата себе си с този шумен и неподходящ изблик на привидно веселие пред едно такова предателство.

Добрата стара мухоловка! — помисли си тя. Да, това е то. Още една смачкана муха от онази добра стара мухоловка. На това поне може да се разчита.

Когато най-накрая успя да се овладее, умът ѝ отново се завъртя с всичките парченца от мозайката, събра ги и подреди цялостната картина. Всички улики бяха там, но тя не ги забелязваше, защото никога не можеше да заподозре подобно предателство.

Накрая се изправи бавно и влезе решително в банята, среса си косата, изми си ръцете и си огледа грима. Само малко червило, помисли си тя. Това е достатъчно. Извади тубичка Бордо и го наложи внимателно, после го попи, огледа се отново в огледалото и бе готова.

Метна чантата си на рамо, изправи рамене, излезе от къщата и тръгна към отсрещната страна на басейна, където Боби се бе изтегнал край масата под голям рекламен чадър.

Когато я видя, той понечи да се изправи на крака.

— Ето те — извика той. — Бях започнал да се тревожа къде...

Но видя изражението на лицето ѝ и замълча.

— Не ставай — нареди му спокойно Леони.

— Какво има, Леони? — попита той. — Сякаш си видяла призрак.

— Не призрак, Боби — отвърна тя. — А истината.

Той се втренчи смаяно в нея.

— Какво... за какво говориш? — попита най-накрая.

— Мисля, че знаеш за какво говоря — отвърна деликатно Леони.
— Ти и Ханк.

Тя наблюдаваше как тялото му се вцепени, а лицето му пребледня под хубавия тен. След няколко мига той се отпусна видимо, но не каза нищо.

— Знаеш, че те обичах като брат, Боби — продължи тя. — Ти беше най-добрият ми приятел, или поне така си мислех.

— Аз също те обичах, Леони — отговори сериозно Боби.

— Може би — въздъхна тя. — Доколкото те е устройвало и е служело на целите ти. Но човек не се отнася толкова подло с онези, които обича — тя спря и си пое дъх. — Искан ми се да беше намерил сили в сърцето си и да беше откровен с мен. Може би... може би така нямаше да ме заболи толкова много.

— Съжалявам, Леони.

— Предполагам, че наистина съжаляваш, по някакъв си свой начин — тя се втренчи в него в един продължителен момент на мълчание. — Е — обади се накрая, — аз тръгвам по пътя си. Желая много щастие и на двама ви.

Леони го остави да седи там, обърна се и се отдалечи бързо от басейна, през градините, заобиколи къщата и стигна до колата си. Отвори бързо вратата, хвърли вътре чантата си, плъзна се на седалката и запали мотора.

Докато караше по късата алейка към портата очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя ги избърса с пръсти и се замисли: „Дори не

взех кашоните, за които дойдох. О, добре, мамка му! Той е богат. Може да ги изпрати.“

[1] Златен дъжд — laburnum — малки дървета с дълги златисти цветове. — Б.пр. ↑

[2] Мляко с кафе (фр.). — Б.пр. ↑

ШЕСТ

Къщата бе полутъмна, само блясъкът на малка настолна лампа в гостната издаваше някакви признаци за живот. Дъждът пердашеше неуморно по прозорците като градушка, а гръмотевиците трещяха страховито, сякаш небесата се бяха разтворили. Една светкавица, едновременно зрелищна и страшна, проблесна в прозорците и се отрази в огледалото над камината, което увеличи могъщия ѝ блясък.

Лятната буря беше така силна, че усили и без това едва сдържаните чувства за уязвимост, които Леони изпитваше.

Тя лежеше на кушетката в полумрака, облегната върху сложно украсените с ресни възглавнички, направени с парченца лъскава лионска коприна. На масата до нея имаше чаша превъзходно вино. Беше погълната от мислите си, но сега яростта и пиротехническата величавост на бурята я разсеяха, извадиха я от черупката ѝ. Някъде един отворен капак започна да барабани яростно по къщата, задвижван от ожесточения вятър, придружаващ бурята.

„Трябва да стана и да видя къде е. Утре мога да накарам работниците да го закрепят.“ После се сети, че всички капаци са смъкнати за ремонт, остъргване и боядисване. Какво, по дяволите, може да е тогава? — учуди се тя. Трябва да стана и да видя.

Но не стана. Точно в този момент усилието ѝ се стори твърде голямо. Тялото ѝ, както и духът ѝ, бяха като от олово, мъртво тегло, което тя не можеше да повдигне. Дори повдигането на изпотената чаша със студено вино до устните ѝ се струваше като напъгане, на което почти не бе способна.

Една блестяща светкавица за момент обля стаята в нереална синьо-бяла светлина, а секунди по-късно огромна гръмотевица сякаш разтърси самите основи на къщата, обезкуражавайки я още повече, изцеждайки я физически и емоционално, макар да си мислеше, че вече е изтощена напълно.

Леони потрепери неволно, после посегна надолу и сграбчи кашмирения шал, сгънат прилежно в долния край на кушетката, дръпна го с две ръце върху себе си, зави се чак до брадичката, сякаш

шалът можеше да ѝ осигури защита от всяко зло. Отпи продължително, после остави чашата и отново пъкна ръка под завивката.

Мислеше да се обади на Моси, когато се прибра от Саутхемптън, но после се отказа. Със сигурност няма да съм добра компания, помисли си тя. Освен това Моси се е наслушала на неволите ми от развода и не искам да я натоварвам още повече.

Беше изтощена от шофирането до Саутхемптън и обратно. Винаги си беше дълъг път, но завръщането днес беше като возене на въртележка в някакъв сбъркан карнавал в ада.

Смехът ѝ, когато откри истината за бившия си съпруг и бившият ѝ най-добър приятел, беше изчезнал, бе заместен с непреодолимо усещане за предателство и загуба. И то събуди нови съмнения за слабите ѝ преценки за хората, за крехкото ѝ усещане за собствената ѝ стойност.

Сълзи от скръб от гняв се лееха от очите ѝ, после спираха и пак започваха, принуждавайки я да отбива на няколко пъти от магистралата докато успее да овладее емоциите си. Постоянно се чудеше дали някога ще се прибере у дома, в малкото си гнезденце, макар и все още в строеж.

Ето, след като вече беше тук, Леони се чувстваше обездвижена, почти парализирана от емоциите, които ѝ се събраха през деня. И колкото и да опитваше, не можеше да се отърси от тях. Дори не си направи труда да се изкъпе или да се преоблече като се върна — чувстваше се като пребита.

Стаята изведнъж се окъпа в зловещия синьо-бял блясък на светкавицата, а после отново тресна оглушителен гръм, който разлюля къщата. Настолната лампа на масата до нея изгасна.

О, боже, не, помисли Леони. Точно това ми трябваше. Съвсем сама, в емоционална криза, а Майката Природа решава да събори къщата край мен.

Свещи. Трябва да взема свещи, каза си тя. Някъде в кухненските чекмеджета.

Преди да успее да се надигне от кушетката, забеляза светлините различни светлини, не светкавици — които подскачаха и се люлееха в жълто в напръсканите от дъжда прозорци. Изглежда заобикаляха къщата отзад и първо светнаха в прозорците на трапезарията, после в

кухнята. Не чу колата заради бурята, но беше сигурна, че е именно кола.

Надигна се в кушетката, чудейки се кой, по дяволите, може да идва да я види посред нощ. Мози, може би? Не, със сигурност не. Не и в тази буря и без да ѝ се обади предварително. Но кой тогава?

Светлините изчезнаха и миг по-късно се чу чукане по задната врата, едва доловимо от бесния рев на бурята.

„Не мога да отворя. Който и да е, ще трябва просто да си отиде. Изглеждам твърде ужасно, за да позволя на някой да ме види.“

Тя остана да лежи, очаквайки чукането да престане, но то продължи.

После изведнъж ѝ хрумна, че може да е някой в беда. Ами ако е станала катастрофа на магистралата? Ако някой трябва да използва телефона ѝ? Ако...

О, по дяволите, реши тя, трябва да отворя.

Стана от кушетката, пусна кашмирения шал на пода, нахлузи чехлите си и мина внимателно през гостната, излезе в коридора и слезе в тъмнината до задната врата.

Когато стигна там, отключи, отвори я и видя подгизналия Сам Никълсън, застанал отвън.

— Сам! — възкликна тя и отвори широко. — Побързай, влизай.

Още една светкавица раздра небето, последвана ОТ оглушителна гръмотевица.

Леони бързо затвори вратата след него и се обърна.

— Мокър си до кости!

— Знам — Сам се усмихна и остана в тъмното; от него се стичаше вода. — Знам, че е късно — извини се той, — но минавах от тук и си помислих, че мога да спра и да проверя дали си се върнала. Сутринта те нямаше и аз... ами, просто се чудех как е минало пътуването. Дали си се върнала без произшествия в тази буря.

Предишното състояние на парализа на Леони изведнъж изчезна, а най-тъжното от всичките ѝ настроения се изпари сякаш някоя особено щедра фея кръстница бе размахала вълшебния си жезъл над нея; но всичко това се смени с ускорен пулс и сърцебиене, което я остави почти без дъх. Ставам напълно ирационална, помисли си разсеяно, само като го видя. От друга страна, тя бе дълбоко трогната от

това, че той искаше да я види, защото инстинктивно разбираше, че е дошъл именно заради това.

Той иска да ме види. Това е всичко.

— Трябва да взема свещи — извини се тя. — Токът тъкмо изгасна. Хайде влизай.

— Ще намокря навсякъде — опита да възрази той.

— Всичко е наред — увери го тя. — Можеш да си събуеш ботушите в кухнята, а аз ще ти дам кърпа.

Той отърси якето си от дъжда и го окачи на закачалката, после я последва в кухнята, където тя започна да рови за свещи в едно чекмедже.

— Еврика! — извика. — Намерих ги. А сега кибрит — пръстите й започнаха да драскат из чекмеджето, докато улучиха джакпота. — Аха! Кибрит.

Запали свещта и я постави в свещника на кухненската маса, после запали още три, докато и двата свещника пламнаха ярко. Обърна се към Сам и видя, че е седнал и си развързва ботушите.

— Просто ги остави на онази парцалива черга — предложи му тя. — Искаш ли чаша вино?

— Страхотно — възкликна Сам. Остави подгизналите си ботуши на чергата и започна да я наблюдава как вади чаша за вино и я пълни от отворената бутилка на кухненския плот. Тя сякаш блестеше под светлината на свещите, а тъмната й коса бе в лъскав контраст с чисто белия й пуловер и панталон; скъпоценните камъни на гривните й поемаха светлината и блестяха докато се движеше.

— Седни — нареди му кратко. — Аз само ще си взема чашата. — Леони взе виното си от гостната, върна се в кухнята и седна до него на масата. Наля щедро в своята чаша и се обърна към него. — Наздраве — вдигна чаша тя и се чукна със Сам.

— Наздраве — повтори той и се усмихна. И двамата отпиха от сухото бяло вино.

Тя си помисли, че той никога не е изглеждал толкова красив или толкова момчешки енергичен както сега, седнал в светлината на свещите, подгизнат от главата до петите.

— О, забравих — сети се изведнъж. — Кърпа — остави чашата си на масата и изтича в полумрака до банята, където грабна една

голяма бяла кърпа, върна се и му я подаде. — А сега се изсуши — предложи му. — Настани се удобно.

Тя седна и започна да го наблюдава как разтрива енергично косата си с кърпата, после лицето, врата, ръцете, докато светлината танцуваше по тялото му.

— Как мина днес? — попита го и отпи още една глътка от виното си.

— Добре — отвърна Сам. — Не знам дали си видяла или не. Но вече си имаш много голяма дупка за басейна.

— Не! — възкликна Леони. — Върнах се късно и даже не съм погледнала отвън, така че съм я пропуснала.

— Ще приключат скоро ако времето се проясни — продължи той. — И това ще е последното разкопаване отвън — погледна я и се усмихна. — А това със сигурност ще те зарадва.

— Имаш предвид, че няма завинаги да прилича на Втората световна война, нали? Всички окопи и планини от боклуци и камънаци? Не мисля, че бих могла да живея без тях — пошегува се. — Направо се влюбих в гледката.

И двамата се разсмяха.

— И — продължи Сам — мисля, че ще бъдеш доволна да научиш, че може би... само може би, през следващите няколко дни ще можем да те преместим горе, на третия етаж, където ще си имаш малко повече лично пространство.

Леони го погледна с изненада.

— Толкова скоро? — възкликна тя. — Наистина ли мислиш така?

— Ще има някои неща за заглаждане, много довършителни работи — обясни той, — но мисля, че твърдо мога да заявя, че другата седмица по това време ще се разположиш горе.

— Това е добра новина — възкликна Леони. — Няма да ви се пречкам.

— Има и още нещо — продължи Сам. — Искаш ли да донесеш свещта и да погледнеш?

— Разбира се — откликна тя. — Поне така мисля. Какво е?

Сам се усмихна.

— Една малка изненада — отвърна. — Само ела с мен.

Той стана и вдигна един свещник.

— Къде отиваме? — попита Леони.

— Само до библиотеката.

Тя стана, взе другия свещник и го последва в коридора и после към библиотеката. Хвърляха гигантски сенки по стените и таваните, пристъпвайки в тъмното, внимавайки със свещите си.

В библиотеката Леони видя как Сам издигна свещника си над огромен куп с — какво? Стори ѝ се, че вижда огромен куп изпочупени прозорци. Какво, по дяволите? — учуди се тя.

Сам се обърна към нея и я погледна с любопитство.

— Можеш ли да се досетиш какво е това? — попита.

— Прозорци — отговори Леони. — Ужасни, отвратителни, безполезни, грозни стари прозорци!

— Точно така — потвърди Сам. — Но погледни по-отблизо. Мисля, че може би стъклото ще те заинтересува.

Леони приближи със свещта си и огледа мръсните стъкла. Само след миг подскочи и разпиля горещ восък по пода.

Обърна се към Сам.

— Не мога да повярвам! — извика развълнувано тя. — Просто не мога да повярвам на очите си!

— Повярвай — усмихна се Сам.

— Къде? — попита. — Къде, по дяволите, ги намери?

— В един стар порутен склад нагоре по реката, в Троя — обясни ѝ. После допълни. — За почти никакви пари.

— Мили боже — възкликна Леони. — Кога го направи?

— Днес — отвърна Сам, — докато те нямаше. След като хората за басейна дойдоха тук и прегледахме отново промените, отидох там да проверя дали нямат никакви стари прозорци. Имаха и ми ги доставиха днес в късния следобед.

— О, това е приказно, Сам — възкликна отново Леони. — Това е старо и вълнообразно стъкло, точно като онези напукани прозорци в кулата. Ще стане перфектно.

— Да — съгласи се той, — това е идеята. Мога да намеря стъklar, който да ги среже и да ги напасне там. Така рискът ще е по-малък. Ще накарам момчетата да ги качат горе още утре.

Леони го погледна в светлината на свещите и видя вълнението, ентусиазма и удоволствието, изписани на лицето му. Той изглежда точно така както аз се чувствам.

— Сам, ти си удивителен — усмихна се мило. — Това наистина беше нещо много повече от задълженията ти. Благодаря ти милион пъти. Ето такива неща имат значение на света.

— Да — съгласи се той, — така е. Е... — сви рамене. — ... Какво ще кажеш да продължим с виното?

— Да — кимна Леони. — Макар че ако имах под ръка, щяхме да пийнем малко шампанско и да отпразнуваме това.

Върнаха се в кухнята и седнаха край масата. Леони вдигна чашата си.

— За теб — поздрави го тя — и за приказните стари... — тя внезапно спря да говори и наведе чашата си, когато още една жестока светкавица, последвана от оглушителна гръмотевица, профуча директно над главите им. Дъждът барабанеше по къщата с подновена сила.

— Мили боже — възкликна Леони. — Това си е доста страшно.

— Аз ще те защита — обеща Сам, след като отпи от виното си.

Леони погледна през масата, търсейки шегата на лицето му, но изражението, което видя, бе сериозно и искрено. Той не се шегуваше. Усмихна му се и смени бързо темата.

— Съжалявам, че не ти оставих телефонен номер сутринта — извини се тя. — Знам, че трябваше, в случай че съм ти необходима за някакво решение, но тръгнах толкова бързо. Аз... аз трябваше да отида до Саутхемптън и да подпиша някои документи.

— Знам — отвърна Сам. — Беше ми казала.

— О, забравила съм.

— Добре ли пътува? — попита я небрежно.

Леони се поколеба. Наистина не искаше да обсъжда пътуването или онова, което се случи там; емоционалната ѝ рана бе все още твърде прясна, тормозеше съзнанието ѝ твърде силно. Само отпи от виното и остави чашата.

— Да кажем просто, че това определено не бе моят ден — отговори уклончиво.

— Нямах намерение да си навирам носа — подхвърли той и я изгледа с любопитство. На светлината от свещите изведнъж видя, че очите ѝ са подпухнали и зачервени. Очевидно бе плакала преди пристигането му, а той даже не забеляза това преди заради

светкавиците. Сам усети как нещо го стяга в гърдите, сякаш сърцето наистина го болеше заради нея; всеки защитен инстинкт в тялото му бе нащрек и отправен към нея. Протегна ръка над масата и постави шепата ѝ върху ръцете си.

— Отбих се в неподходящ момент, нали? — попита я нежно.

Леони поклати глава.

— Всичко е наред — успокой го тя, но сълзите изскочиха неканени от очите ѝ. „Защо се разревах изведнъж!“ — запита се. Но знаеше, че след ужасното изпитание по време на пътуването, неговата вежливост и нежност бяха особено трогателни, а докосването му бе сърдечно и успокояващо... „О, боже, това е всичко, от което се нуждам точно сега.“

Сам протегна и другата си ръка и стисна нейните.

— Не знам какво те е разстроило — започна той, — но ще се радвам ако мога да направя нещо.

Тя затвори очи и поклати отново глава, прехапвайки долната си устна, напрягайки се да спре потока сълзи, който със сигурност бе неизбежен. Когато те потекоха, внезапно се дръпна и стана, обърна се и постави ръце върху кухненския плот; после извърна лице от него.

Сам стана, заобиколи масата и приближи до нея. Виждаше как тялото ѝ се тресе конвулсивно докато тя плаче без звук. Прегърна я бавно и нежно и я притисна леко към себе си.

— Леони, не плачи — прошепна ѝ. — Аз съм тук заради теб.

Треперенето ѝ постепенно престана в прегръдката му, докато чуваше нежния му шепот и усещаше топлия му дъх по врата си, но тя не се доверяваше на себе си, не можеше да проговори.

— Аз... добре, не мога да те гледам тъжна — продължи сериозно Сам.

Той изглежда напълно сериозен. Сякаш наистина го мисли.

Сам обърна бавно лицето ѝ към себе си, прокара нежно ръка надолу по бузата ѝ и отметна косата ѝ с върхчетата на пръстите си. Погледна я в очите.

— Каж ми — настоя. — Моля те, кажи ми, какво те е наранило.

Леони вдигна поглед към силните му и молещи тюркоазни очи. *Мога да му се доверя, помисли тя. Да, сигурна съм, че мога да му се доверя. След миг тя въздъхна.*

— Аз просто... ами, просто днес имах едно много тъжно преживяване.

— Моля те — настоя, — разкажи ми за него, Леони. Може би ще се почувстваш по-добре като споделиш.

Внезапно и нетипично за нея Леони взе бързо, импровизирано решение. Той е прав, реши тя. Сигурно ще се почувствам по-добре.

— Хайде да отидем в гостната — предложи му. — Можем да се настаним удобно на кушетката.

Сам се дръпна назад и се усмихна.

— Добре — промълви. — Прегърна я през раменете и я притисна успокояващо, после се пресегна и пое свещника от кухненската маса. Взеха си чашите, а той грабна и бутилката с вино, и тръгнаха заедно в тишината към гостната.

Чу се гръм на гръмотевица, сега далечна, а дъждът, макар и намалял, все още пердашеше с постоянен ритъм по стъклата.

Сам остави свещника на масата до кушетката, после се обърна към Леони, сякаш чакаше напътствия.

Тя остави бутилката с вино до свещника и седна на кушетката с чашата си, потупвайки мястото до себе си.

Сам се настани до нея и я погледна в очите.

— А сега — започна той — ми разкажи какво те е натъжило толкова.

И Леони го направи. Говори, говори безспир, спокойно и без сълзи, изливайки сърцето си пред него. Очерта му набързо подробностите за брака си с Ханк, за последвалия развод, разказа му за приятелството си с Боби Чандлър и накрая предаде събитията, които се бяха случили по-рано през деня.

Сам слушаше напрегнато, като през цялото време я държеше, праметнал ръка през рамото ѝ, галейки нежно косата ѝ, ръцете ѝ, притискайки я леко и успокояващо. Наслаждавайки се на усещането, че тя е до него.

Когато Леони приключи, вдигна поглед към него и промълви, изведнъж неуверено и тихо:

— Ето ти цялата тъжна история на Бедната Малка Леони — и се разсмя, сякаш се осъждаше.

— Абсолютно ли си сигурна за тях двамата? — попита сериозно Сам.

— О, да — отвърна тя. — Първо, Боби не отрече нищо, което е все едно да признае връзката им. Повярвай ми, ако Боби не беше замесен, щеше да ми даде да разбере категорично. Направо щеше да го изкрещи пред света. Такъв е Боби. Мисля...

Направи кратка пауза и погледна към Сам с любопитно изражение.

— Разбираш ли — продължи най-накрая тя, — мисля, че Боби всъщност е искал да науча какво става, но не е имал смелост да се конфронтира с мен. Боял се е.

— Защо го казваш? — попита той.

— О, защото той беше небрежен, което е напълно нетипично за него. Да позволи на Ханк да си остави спортния сак и нещата за тенис в къщичката до басейна. И допълнителен чифт ботуши за езда ботуши, правени по поръчка, същите като на Ханк — в стаята с трофеи. Силни индикации, ако не и направо доказателства, че става нещо. Нещо необичайно. Те никога не са били тенис партньори и никога не са яздили заедно.

Тя се замисли за момент, после погледна към Сам и продължи.

— Всъщност, като се замисля, те винаги са се държали на известна дистанция — поне докато аз бях наоколо.

— Значи не са били чак толкова добри приятели преди развода — заключи Сам. — Поне доколкото ти си знаела — допълни той.

— Точно така — отговори Леони.

Тя отново потъна в мислите си, после кимна и продължи:

— Това хвърля светлина и върху други неща.

— Какво имаш предвид? — попита Сам.

— Е, разводът добива повече смисъл, като се има предвид защо го е искал Ханк. Имам предвид, че нямаше друга жена, нищо такова. Той просто — и аз смятах това за малко мистериозно — един ден се появи и го поиска.

— А ти хранеше подозрения за мотивите му — попита Сам.

— Да — кимна Леони. — Защото очевидно нямаше такива. Разбира се, сега ми е по-ясно — тя погледна към Сам, изпълнена с увереност.

— Но най-важното — продължи тя, — това обяснява как Ханк е успял толкова лесно да ни запише на видео, мен и Боби, да лудуваме из стаята като идиоти, побъркани за секс. Винаги съм се чудила как го е

направил, но бях толкова заета с процедурите по развода, че не се замислих много. Както и да е, сега знам. Всичко бе постановка, режисирана от тях двамата.

— Това е отвратително — начумери се той.

— Е, със сигурност не е начинът, по който трябва да се отнасяш към един приятел, нали? — кимна тя. — Но знаеш ли кое е най-лошото?

— Кое?

— Приех толкова лесно изискванията на Ханк при развода, защото не исках да въвличам Боби във всичко това — поясни тя. — Ханк заплаши, че ще използва видеозаписа, което ме представяше в много лоша светлина.

— Да, но цялата работа... — започна Сам.

— Чакай. Позволи ми да завърша — прекъсна го Леони. — Единствената ми защита, ако той използваше записа срещу мен, бе да контрирам с факта, че Боби е гей. Разбираш ли?

Сам кимна.

— Е, Боби със сигурност не е искал сексуалното му разобличение в съда да стигне до пресата. Той е криел това и за него би било ужасно да бъде разкрит пред семейството му, приятелите и колегите. И така, аз изобщо не се защитавах, мислейки се, че това е единственият начин да предпазя Боби.

Леони отново спря и погледна към Сам, този път с яростни очи.

— Все пак имам борбен дух, разбираш ли? Но просто се огънах пред исканията на Ханк без никаква съпротива.

— А Боби през цялото време е бил в един отбор с Ханк — допълни Сам.

— Точно така — заяви гневно тя. — Единственият човек, на когото си мислех, че мога да разчитам — и точно той ме предаде.

— Сигурно си се почувствала много странно, като си разбрала, че съпругът ти те е напуснал заради мъж — замисли се Сам.

— Не — възрази Леони. — Всъщност не. Виждала съм подобни неща. Но онова, което чувствам... е, усещам, че не мога да вярвам на преценките си. Влюбих се в един човек и се омъжих за него. Вярвах му, доверявах му се и си мислех, че той винаги е честен, поне с мен. Как може да съм сгрешила толкова?

— Може и да не си — поклати глава Сам. — Може би той... може да се е променил. Може би не е осъзнавал, че е гей. Случва се, нали знаеш?

— Прав си — съгласи се Леони. — Но това не дава обяснение за отвратителното му отношение към мен по време на развода. Все още ми е трудно да повярвам в себе си, какво остава да повярвам на някой друг. Сякаш всичките ми инстинкти са изкривени... сякаш са дали накъсо или нещо такова.

Сам се усмихна и я притисна към себе си.

— Не мисля, че си виновна за инстинктите, които са дали накъсо — подхвърли весело той. — Мисля, че те са си доста, направо дяволски добри.

Леони се усмихна.

— Може би — съгласи се тя. — Вече наистина не знам — направи кратка пауза и продължи: — Но аз... наистина съм ти благодарна, че ме изслуша, Сам. Това означава много за мен.

Сам я погледна в смолисточерните очи и я прегърна.

— Наистина се радвам, че се престраши да разговаряш с мен. Дори не мога да повярвам, че това се случва — прошепна той. — Че една жена като теб ми отделя време, и то за да ми се довери. За мен това е чест, Леони. Че ме допусна в живота си.

Тя го погледна с искрена изненада.

— Защо, за бога, казваш това, Сам? Имам предвид, защо не погледнеш себе си! Ти си мил, нежен, грижовен, разбираш ме. Само си помисли какво направи днес за мен. Кой, за бога, би направил това, което направи ти? Да тръгне и да ми намери това стъкло? А? Никой. Поне не съм срещата такъв. Всяка жена със здрав разум би те поискала!

— Е — промърмори той, — просто ти идваш от един толкова различен свят. Нали разбираш? Богата, изтънчена, висше общество и всичко това. Има огромна разлика в това да си богат в местната среда тук и да се движиш сред хората, сред които си се движила ти. Аз съм просто едно бедно фермерско момче от Бъркшиър, наистина бедно. Ти си жена от големия град и...

— Пфу! — извика Леони и се разсмя весело. — Виждам, че изобщо не ме познаваш.

— Какво? — попита той и се усмихна. — Какво е толкова дяволски смешно?

Смехът ѝ се надигна по-силно, разкошен и сладък, изпълвайки стаята.

— Хайде — подкани я Сам и разтърси леко ръката ѝ. — Какво? Какво!

Когато най-накрая успя да овладее веселието си, Леони се обърна към него.

— Само... само че... добре, толкова, грешиш, Сам.

Той я погледна с изненада.

— Така ли?

— Да, така е — и го погледна със сериозно изражение. — Наистина. Аз израснах в Ню Йорк, вярно е. Но не онзи Ню Йорк, за който ти си мислиш. Бях на квартира в най-лошата част от Ийст Вилидж — на петия етаж, без асансьор. Вана в кухнята, обща тоалетна за целия коридор. Целият квартал приличаше на Виетнам. Все порутени сгради със заковани прозорци.

Той изглеждаше изненадан.

— Поднасяш ме, нали? — попита той.

— Не, Сам — възрази тя. — Не е така. Семейството ми беше много любящо, но изобщо не бяхме богати. Едва свързвахме двата края. Баща ми беше адвокат, да, но адвокат по гражданските права. Вършеше много работа безплатно, винаги защитаваше малцинствата, най-бедните от бедните и ги водеше у дома да похапнат.

— Не мога да повярвам — сви рамене той.

— Повярвай — настоя Леони. — Мама беше като Майка Кураж^[1], винаги с гърне супа, бълбукащо на кухненската печка. Приятелите ми се смееха за това — бездънното гърне със супа, така го наричаха — винаги си бълбукаше като дойдеха. Шегуваха се, че никой не яде супата на мама.

Леони спря и се усмихна на спомена.

— Те бяха чудесни хора, чудесни за всички и за мен, но когато починаха, аз наследих единствено дълговете им — и любовта, с която ме бяха дарили.

Тя го изгледа спокойно.

— И едно добро усещане за ценностите, поне така мисля.

— Това го виждам — кимна Сам. — Но останалото? Никога не бих повярвал. Изглеждаш толкова...

— Като дама от елита? — допълни Леони и му се усмихна.

— Да — кимна той. — Определено като дама от елита.

— Е, тълпата, сред която се движех накрая — кликата на висшето общество, — бе нещо, в което със сигурност не бях родена, както виждаш. Запознах се с Ханк в колежа и издигането ни, ако искаш да го наречеш така, в обществото, дойде естествено, заедно с работата му. Колкото по-богат и по-властен ставаше той, толкова по-богати и по-властни ставаха приятелите ни.

— Да, но ти си се вписала добре в това общество, нали — попита той с едва доловима усмивка.

— Ами, съпругите на приятелите му харесваха стила ми, уменията ми в декорацията и така нататък — обясни Леони. — Но никога не успях да се почувствам като част от тази клика. О, разбира се, смесих се с тях, претопих се и имам няколко приятели — и много познати — сред тях. Просто никога не почувствах, че съм на мястото си там.

— Не ги ли харесваше? — попита той.

— Не злословя срещу тях — изрече замислено Леони. — Парите и властта са нещо страхотно, ако знаеш как да ги използваш. Но ако просто живееш заради следващото парти, както повечето от жените и някои от мъжете... е, това определено не е в моя стил. Предполагам, че винаги съм танцувала на различна музика. Както и да е, каквото и лустро да имам, то е нещо, което съм придобила от присъствието си там — тя го погледна с иронично изражение. — Виждаш ли, аз съм просто едно момиче от Ийст Вилидж, което се е справило добре. И което почти банкрутира отново след развода.

Сам я притегли по-силно към себе си.

— Изглеждаш ми като човек, който винаги оцелява — прошепна той.

— Такава съм — съгласи се Леони.

— И ми се струва, че оцеляваш дяволски добре.

— Точно сега съм склонна да се съглася с теб — отвърна Леони. Толкова й харесваше да чувства ръката му около себе си. Погледна го замислено. — Мисля, че ти също се справяш доста добре. За едно бедно фермерско момче.

Усмивката на лицето му изчезна.

— И да, и не — промълви тихо. — Ожених се за пари, както несъмнено си чула, тъй като тук, в провинцията, няма тайни. Но бракът ми е... ами, доста нещастен, най-меко казано.

Леони знаеше, че историите, които Моси ѝ разказа, трябва да са били верни, че бракът на Сам вероятно е само формален.

— Искаш ли да говориш за това? — попита тя.

Той поклати глава.

— Не — отвърна. После я погледна. — Тук си прекарвам чудесно с теб. Надявам се, че и ти също.

— Да — съгласи се нежно Леони. — Това е най-приятното ми прекарване от... Не си спомням откога.

— По-добре ли се чувстваш сега? — прошепна Сам.

— И това също — кимна тя. — Разговорът с теб наистина ми помогна, Сам. Не знам как да ти благодаря.

Тя го погледна в очите и осъзна без никакво съмнение, че е безумно влюбена в този мъж, че е готова да му се отдаде с цялото си сърце, че иска той да я опознае напълно, както и тя да опознае него. Точно както подозираше още първия път, когато го срещна.

[1] Героиня на Бертолд Брехт от пиесата му „Майка Кураж и нейните деца“. — Б.пр. ↑

СЕДЕМ

Сам се премести по-наблизо до нея, нежно, с помощта на силната си ръка. Скоро тя усети как устните му докосват деликатно първо косата ѝ, после кадифената ѝ шия. Усещаше дъха му върху себе си и в нея пламна огън.

Той бавно я обърна с лице към себе си, после вдигна лицето ѝ към своето и я погледна в очите. Тя отвърна на погледа му и усети как огънят в нея започна да набира сила и жар.

На лицето му се появи едва доловима усмивка и той прошепна:

— Искам да отмия тъгата ти с целувка, Леони. Искам да отмия с целувка всичките ти съмнения — и устните му откриха тъмните ѝ очи, докоснаха ги деликатно, погалиха ги, едно по едно.

Огънят в нея се засили и една настойчивост, която тя не си мислеше, че е познавала, нито чувствала, сега ревеше вътре в нея, поглъщайки я в екстаз от страстни пламъци. Тя го обви с ръце и го дръпна към себе си, наслаждавайки се на твърдата мъжественост на тялото му, допряно до нейното.

Тя изстена силно докато устата ѝ търсеше неговата, езикът му докосна устните ѝ, после ги раздели, търсейки, изследвайки, поглъщайки я.

Силните му ръце се движеха нагоре-надолу по гърба ѝ, притискайки я още по-наблизо.

Тя отвърна жадно на целувките му, на прегръдката му, отдавайки се на невероятното плътско удоволствие, чувствайки, че това със сигурност трябва да се случи. Че отрицанието тук би било неестествено, дори богохулно.

Сам положи нежно гърба ѝ на кушетката и те легнаха, един до друг.

Ръцете му галеха стегнатите ѝ закръглени бедра, допираха ги, и ги притискаха твърдо към неговата мъжественост.

Леони въздъхна от вълнуващата твърдост, изпънала джинсите му, а Сам се дръпна назад, дишайки накъсано.

Тя погледна в енергичните му тюркоазни очи и протегна ръка да погали целунатата му от слънцето коса, прокарвайки пръст по белега на носа му, наслаждавайки се на наболата брада по силната му брадичка. Той взе ръката ѝ в своята, целуна пръстите ѝ, облиза ги бавно, отвори уста и ги пое вътре, галейки ги с език.

Леони отметна глава назад, наслаждавайки се на усещането, което ѝ причиняваше, когато изведнъж усети, че изважда ръката ѝ, а устата му затърси шията ѝ. Целува я и я облизва от едното ухо до другото, всмукваше кадифената ѝ кожа, преминавайки бавно надолу от шията към гърдите ѝ. Дръпна пуловера ѝ, разкривайки деколтето, едва видимо над сутиена. Ръцете му се движеха нагоре, обхвана гърдите ѝ и ги повдигна, без да спира да я целува и гали с езика си.

— О, Сам — изстена тя. — О, толкова е хубаво...

Той я целуваше и облизваше страстно, изпълнен с плътския прилив на удоволствието не по-малко от нея. След няколко дивни и дълги минути вдигна глава и потърси отново устата ѝ, поглъщайки я ненаситно, сякаш бе изгладнял. Сега ръцете му бяха навсякъде по нея, изследваха нежно гърдите ѝ и безценното хълмче между бедрата ѝ.

Леони усети влажност точно там, в най-личното си място, и започна неумолимо да осъзнава, че трябва да го има, че трябва да го усети вътре в себе си — веднага.

Той се изправи отново, надигна се на крака и слезе от кушетката. Протегна ръка към нея, издърпа я, и отново започна да я целува леко по устата, отдръпвайки се назад, докато издърпваше пуловера ѝ над главата. Хвърли го на кушетката и ѝ помогна да си събуе панталона. Той изшумоля на купчина върху пода, Леони изскочи от него и го ритна настрани. После Сам я взе отново в прегръдките си и продължи да я целува докато сваляше сутиена ѝ. Остави го да падне на пода и се загледа как гърдите ѝ подскачат свободни, зърната им приличаха на узрели ягоди върху бялата ѝ кадифена кожа. Той ги пое в ръце и ги погали нежно, после се наведе и започна да ги целува, да ги облизва.

Леони въздъхна от удоволствие, прокарвайки пръсти през косата му, докато той продължаваше да я целува надолу, от гърдите към плоския ѝ корем. Сам бавно се отпусна на едното си коляно, а алчните му устни и език не изоставиха тялото ѝ нито за миг, дори докато смъкваше нежно тъмния ѝ, лъскав чорапогашник надолу към глезените.

Краката на Леони потрепериха леко, когато ги измъкна от чорапогащника, вдигайки ги един по един, а пръстите му бяха толкова леки и чевръсти, че тя усещаше и най-тихия шепот от докосването му. Той хвърли чорапогащника. През цялото време усещаше топлината на дъха му върху бедрата си, върху хълмчето.

Съвсем гола, тя застана пред него и започна да го наблюдава как стои изправен, как тюркоазните му очи я оглеждат от главата до петите, изпивайки голото ѝ великолепие, тези негови изтерзани очи, които сега се усмихваха в очакване. Кожата ѝ беше гладка и блестяше, излъчвайки здраве. Гърдите ѝ бяха вдигнати и, макар и не големи, бяха добре оформени. Талията ѝ бе малка, коремът — стегнат. Ханшът ѝ бе тесен, но с красиви извивки, а краката ѝ — дълги и добре оформени. Тя стоеше изправена и се гордееше със себе си, с увереност, която осъзнаваше добре, но която нарастваше от очевидното удоволствие, с което я възприемаше той.

Пристъпи към нея, обгърна я отново в прегръдките си, целуна я страстно и с подновено желание, после се дръпна назад и започна да се съблича.

Леони седна на кушетката и се освободи бързо от бижутата си, остави ги на масата и започна да го наблюдава как смъква все още влажното си поло, което пусна направо на пода. Стройното му загоряло тяло блестяше в светлината от свещите, мускулите му изпъкваха като в класически барелеф. Тя наблюдаваше чувствените им, вълнообразни движения докато той разкопчаваше плътно прилепналите си дънки и ги събуваше, крачол по крачол; накрая свали безцеремонно и боксерките си.

Тя опули очи, когато видя неговата мъжественост, налята с желание и прекрасна на вид, докато той стоеше гол пред нея.

Сам се пресегна надолу и я дръпна към себе си. Устните му се затвориха върху нейните и той отново я целуна страстно. Тя вдигна ръце на врата му, ликувайки от усещането за голотата му до нейната, от вкуса му, от аромата на неговата мъжественост.

Сам я заведе до леглото и я отпусна надолу върху меката му копринена покривка. Тя я усети хладна и чувствена под гърба си. Той се плъзна върху нея, внимавайки да не я нарани, после дълго се наслаждава на устата ѝ.

— Поисках те още в момента, когато те видях за пръв път — прошепна ѝ той.

— Аз също — въздъхна Леони. — Аз... поисках те... толкова много — „И това е вярно, помисли си тя. Никога не бе пожелавала толкова много някой друг.“

После езикът му се понесе от устата към шията ѝ, слезе бавно към гърдите ѝ, където се стрелна влажно в цепката помежду им, и заобиколи зърната ѝ едно по едно. Пое зърното ѝ в устата си, докосвайки го леко с език, наслаждавайки се на твърдостта му, макар че ръката му се движеше неумолимо надолу по корема ѝ към хълмчето между краката ѝ.

Той усети набъбналата ѝ влажност и чу как Леони стене от удоволствие. Изведнъж тя усети внезапния му пристъп на настойчивост, смесен с желание докато галеше пубиса ѝ, изследвайки секретите ѝ и вкарвайки пръстите си нежно в нея.

После той коленичи, масажирайки гърдите ѝ с ръце, пръстите му галеха зърната ѝ, докато езикът му прокарваше една гореща и чувствена пътека от гърдите към корема ѝ, дразнейки приятно пъпа ѝ, после се придвижваше бавно надолу към бедрата, където ги целуна и ги облиза едно по едно, преди накрая да се настани в хълмчето ѝ, където се опияни от нея, сякаш това бе някакво светилище, най-напред бавно, после все по-ненаситно, докато тя почна да се гърчи в екстаз, потрепервайки, когато езикът му я издигаше до непознати чувствени висоти.

— О, Сам... — изстена тя. — О, Сам... Сам...

Сега той вдигна глава, плъзна се отново върху нея, прилепи уста до нейната, попивайки я по-жадно от преди. За миг надигна стегнатите си и твърди бедра във въздуха и пъкна ръка под нейните. За част от секундата той остана издигнат над нея, а мъжествеността му, твърда като скала и огромна във възбудата си, се изправи между бедрата ѝ, после той се отпусна надолу, в нея, влизайки бавно, но сигурно. Постепенно най-напред се отпусна вътре, после влезе изцяло, изпълвайки я както никой преди не беше я изпълвал.

За момент Леони бе почти зашеметена от неописуемата реалност на този възбуден, пулсиращ и огромен пенис в нея, после ханшът ѝ се надигна бавно да срещне неговия, да го приеме — О, да! — а краката ѝ се разтвориха широко, петите ѝ се забиха в прасците му, когато той

започна да се движи в нея, най-напред леко, после все по-бързо и по-силно, докато и двамата започнаха да се движат в безумието на чувствения си ритъм.

Изведнъж той въздъхна и забави, после излезе почти целият, спирайки за момент, само главата на мъжествеността му пулсираше в нея. После бавно, много бавно, се върна вътре, до край, повтаряйки това в продължение на няколко непоносими минути, докато и двамата се впуснаха в едно неконтролируемо безумие, удряйки се все по-силно и по-бързо един в друг, неспособни да се наситят.

Леони вдигна поглед към него и видя изпъкналите сухожилия на силния му врат и екстатичната агония, гравирани на лицето му в блещукането на свещите. Изведнъж тя се изви в неконтролируем прилив от емоция и чувственост, започна да пулсира, топлината вътре в нея я изгаряше, сякаш едно слънце пускаше огнените си пламъци и те излизаха навън от всяка пора на тялото ѝ, от самата ѝ същност.

Обливаха я вълна след вълна от изключително удоволствие и тя внезапно не успя да сдържи вика от плътско удоволствие, който изскочи от устните ѝ, отеквайки в стаята с невероятно еквивалентна си страст.

Устата на Сам внезапно се затвори върху нейната, езикът му се плъзна жадно навътре, дори докато ръмжеше в екстаз. Бедрата му се устремиха към нея в едно последно мощно мушкане до края, цялото му тяло се вцепени и после потрепери чувствено, когато соковете му експлодираха в нея в един сякаш безкраен поток, а мощните му спазми от удоволствие в нея продължаваха безкрайно преди и двамата да се строполят задъхани на леглото.

Той се отпусна върху нея, обсипвайки лицето и шията ѝ с целувки, мърморейки задъхано:

— Леони... О, Леони... това беше толкова... толкова чудесно!

Тя отвърна на целувките му, прокара ръце надолу-нагоре по гърба му и накрая въздъхна:

— Да... О, да, Сам. Това беше... съвършено... съвършено... съвършено.

След няколко минути той се претърколи от нея, легна отстрани и обви раменете ѝ с ръка, дръпна я към себе си и я погледна в очите. И двамата все още едва си поемаха дъх.

Лежаха изтощени, наслаждавайки се на приятната възбуда след своята интимност, радвайки се на удоволствието, което си бяха дали взаимно, галейки се, докосвайки се, усещайки се, гледайки се, все още неспособни да се разделят. Желанието да изследват, да експериментират с това новооткрито удоволствие бе толкова мощно и неустойчиво.

Бурята бе понамаляла, а дъждът бе доста по-слаб, макар да продължаваше да ръми леко и ритмично по прозорците. Светлината от свещите блещукаше из стаята и върху потните им тела, рисувайки ги като майстор на светлосенките.

Накрая Сам я целуна леко и погледна в очите ѝ.

— Не предполагам, че това, което направихме, може да излекува всичко — започна той, — но се надявам да се чувстваш толкова добре колкото се чувствам и аз.

Леони му се усмихна.

— Да, Сам. О, да. Мисля, че е така — отрони тя. — Сигурна съм, че е така. Мисля, че това бе нещо, което ме освежи, което прогони тъгата ми.

Дълго лежаха втречени един в друг; все още се чудеха на новооткритото си блаженство. После Леони видя, че учудването и доволството на лицето му се променят в едно по-страстно изражение и той потърси устните ѝ със своите.

Сам отново започна да я целува по-пламенно, прокара леко ръце по тялото ѝ, по ръцете, по ханша, по бедрата и гърдите, галейки я нежно, а Леони се отзова веднага, желанието ѝ се възбуди от докосването му, от нарастващата му мъжественост, която оживяваше до нея.

— Мислиш ли...? — започна Сам, поглеждайки я в очите.

— Да, мисля — отговори дрезгаво Леони. Времето сякаш замря на място, когато те подновиха вечния еротичен танц, наслаждавайки се ненаситно един на друг, този път по-бавно, изследвайки телата си, ставайки все по-познати и по-познати, докато накрая и двамата се отпуснаха изтощени, пирувайки, потопени в тази нова интимност, тази нова защита срещу мрака извън осветената им от свещите орбита.

— Мога да остана така цяла нощ — прошепна Сам. — Всъщност мога да остана тук така завинаги.

— Аз също — промълви Леони, сгуши се до него и го целуна. — Толкова добре се чувствам. Аз все още... ами, все още не мога да повярвам, че това се случва.

Сам се усмихна, почти стеснително, помисли си тя.

— Сигурно звучи глупаво, но е така — изрече той сериозно, притискайки устни в слепоочието ѝ. — Поисках те толкова много още от първия път, когато те видях — сега устните му докоснаха гърдите ѝ. Той вдигна поглед към нея. — Знаеше го, нали?

— О, да — въздъхна Леони. — Аз почувствах същото.

— Още от първия ден помежду ни се появи някаква химия — продължи Сам. — Никога преди не съм усещал нещо такова.

— Нито пък аз — призна Леони. — Това е... както никога преди — тя направи пауза и продължи: — Малко е плашещо... това е... почти като магия.

— Знам — промълви Сам. — Мисля, че това, което имаме, е нещо много рядко и специално, Леони. И е много силно.

Изведнъж лампата до кушетката оживя и ги стресна. Те се разсмяха.

— Предполагам, че това е напомняне за мен — усмихна се Сам и я целуна отново по устните. — Най-добре е да се прибирам. И двамата ще ставаме рано.

— Прав си — съгласи се Леони и също го целуна бързо по устните.

Започнаха бавно да се разделят, първо колебливо, целувайки се.

Накрая Сам въздъхна тъжно, после се изправи неохотно на крака. Започна да се облича, докато Леони лежеше по гръб, наблюдавайки го, наслаждавайки се на гледката на косматата му, бронзова мъжественост, на свободната му естественост в нейно присъствие.

Чувствам се така, както трябва да са се чувствали одалиските на Мане, помисли си тя, изпитвайки доволство — и ведрост, — за чието съществуване дори не подозираше.

Наведе се и духна свещите, а дъхът ѝ разхвърля восък по масата. После тя се пресегна за кашмирения пуловер и го наметна на раменете си, придържайки го с една ръка към гърдите си. Забеляза, че дъждът се е превърнал в едва видимо рамене по стъклата.

Когато Сам се облече, тя стана от кушетката и се хвърли в разтворените му обятия. Отново започнаха да се целуват страстно докато тя се отдръпна.

— Никога няма да тръгнеш от тук ако не престанем с това — прошепна задъхана тя. — Ако не си тръгнеш веднага.

Той се усмихна.

— Знам. Малко ми е трудно да се откъсна.

Тя го потупа по стегнатите бедра.

— Върви — нареди му късо. — След няколко часа това място ще гъмжи от твоите работници.

Изпрати го до кухнята, където той си взе ботушите, седна, obu ги и започна да ги връзва.

— Сигурно още са мокри — разсмя се Леони.

Той вдигна поглед към нея и се усмихна.

— Всичко е наред. Струваше си да се намокрят.

Когато приключи, той стана и постави ръка на кръста на Леони. Двамата отидоха заедно до задната врата. Сам дръпна якето си от закачалката и го облече. Обърна се към нея в полумрака и започна отново да я целува.

— О, боже — изпъшка той. — Не искам да си тръгвам.

— Върви — настоя тя. — Веднага. Докато се удържам.

— Ще се видим сутринта — обеща той. После се обърна и изчезна.

Леони затвори вратата и прецапа боса обратно до кухнята. Взе от гостната чашата си с вино и отпи голяма глътка. После се върна в кухнята и седна, втренчена в свещите, капещи в свещника. Не искаше да ги изгася, защото блещукащите им пламъци бяха в тон с въодушевлението ѝ.

Чу как Сам пали рейндж роувъра си, заобикаля и излиза на алеята.

Утре, помисли си напрегнато тя. Трябва да почакам само няколко кратки часа до утре сутринта, когато ще го видя отново.

ОСЕМ

Утрото дойде.

Сам обаче го нямаше.

Блестящата светлина на лятото, на въздуха и небето бяха като освежител за духа ѝ, напълно съвършени. Истинско синьо небе, хладен въздух, които постепенно щеше да се затопли, и приятен, пречистващ бриз. Тягостната горещина и влажност все още не бяха се спуснали в долината.

Леони изскочи от леглото с повече от обичайните си изобилни енергийни ресурси, очаквайки деня с ново и — така му се наслаждаваше по-добре — тайно вълнение.

Сърцето ѝ все още пееше след снощната любов — защото се случи точно това, каза си тя. Това не бе едно просто търкаляне в сеното. Сега тя усещаше, че нищо — нищо! — не може отнеме блясъка на деня ѝ, че нищо не може да пробие отново укрепената ѝ защита.

Усети, че се усмихва без очевидна причина, подсвирква си и пее. Това е усещането за неукротимост, предположи тя.

Вчера, реши тя, бе един ден на истински ад, а нощта — на един чист рай. И нямаше нищо по-ценно за духа ѝ.

Докато различните работници пристигаха, тя поздравяваше весело всеки един от тях, разменяха си любезности и обсъждаха напредъка на къщата. Както правеше почти всяка сутрин откак започна работата, тя свари кафе за Сам и за себе си, пяхна малко хляб в тостера, после се зае с градината. Плевене, подрязване, торене. Това бе тежка работа, но градината вече ѝ се отблагодаряваше. Розите цъфтяха изобилно в цветната градина и се катереха буйно по балкончето, тъкмо навреме, за да сменят колоритната изложба на божурите и люляците, които приключиха шоуто си за този сезон.

След като Сам не пристигна до средата на сутринта, Леони реши да отиде при Скип Къртис, бригадира. Не искаше да изглежда прекалено любопитна, но после реши, че това е малко глупаво. Осъзна, че колебанието ѝ е само заради снощи. В крайна сметка Сам

ръководеше проекта — нейния проект — и все още не бе пропускал нито ден. Винаги беше на лице и командваше парада.

— Скип — попита небрежно тя, — чувал ли си се със Сам?

— Имах съобщение тази сутрин — отговори лаконично Скип. — Каза, че ще дойде по-късно. Ако успее.

— Просто се чудех — продължи Леони. — Не е типично за него да не се появи.

— Не е — съгласи се Скип. — Сам винаги е там, където има нужда от него.

— Благодаря, Скип — кимна тя и се върна вътре. „Възможно ли е...? О, боже! Дали е заради снощи?“ — учуди се тя.

Е, няма да се тормозя, реши веднага, осъзнавайки, разбира се, че в момента прави точно това.

Чу кола по чакълената пътека и погледна нетърпеливо навън, надявайки се да зърне рейндж роувъра на Сам. Но беше безупречно бялата акура на Моси.

Леони остави инструментите си и изтича да я посрещне докато тя още слизаше от колата.

— Мамка му — извика Моси, потупвайки електриково оранжевото си валмо коса. — Каква гледка си за тези махмурлийски очи.

Леони се разсмя.

— Ама хич не изглеждаш посърнала, Моси — додаде тя.

Двете си размениха въздушни целувки и влязоха в кухнята, хванати под ръка.

— Искаш ли кафе? — попита Леони. — Готово е.

— Аха — отвърна Моси, дръпна един стол от кухненската маса и седна.

Леони наля по чаша кафе и ги остави на масата, после приседна и тя.

Моси извади цигара от чантата си и я запали, поглеждайки свещите.

— Май снощи си останала без ток — предположи.

— Да — кимна Леони. — За малко.

— Това е нещо, на което винаги можеш да разчитаеш в този район — обясни Моси. — Постоянно се случва. Дъжд, сняг, лапавица. Каквото щеш — тя сипа в кафето си захар и обезмаслено мляко.

— Започвам да свиквам — рече Леони. — Имам си свещи, а когато пуснат тока, тичам насам-натам и сверявам всички премигващи часовници.

— О, божествено! — възкликна Моси. — Кафето е точно каквото трябва да бъде. Еликсир за тези стари кокали, пропити от уиски.

Леони я изгледа с подозрение.

— И с какво точно си се занимавала, за да се докараш до това състояние? — попита весело тя.

— Скъпа моя — Моси издиша дима от цигарата си. — Не ти трябва да знаеш. Една много мръсна история за нежните ти ушенца.

— О, хайде, Мос — започна да я придумва Леони, знаейки, че Моси не иска да ѝ разкаже, защото тази сутрин тя бе в най-драматичното си настроение, само възклицания и удивителни знаци. — Престани.

— Добре... — започна тя — ... щом трябва да научиш...

— Да! — натърти Леони. — Разкажи всичко.

— Ами, в града има един нов момък — започна Моси. — Ооох, божествен! Висок! Чак до тук! — Моси махна театрално с ръка към тавана. — А онова! — Тя спря и погледна многозначително към Леони. — До тук долу! — и размаха ръка към пода.

Леони за малко не се задави с кафето си, избухвайки в смях.

— Колко си безсрамна — изписка тя.

— Отби се за един коктейл — продължи Моси, изпълвайки трапезарията с дим. — И какво да направи в тази ужасна буря, бедното момче не можа да си тръгне. Има голям Харлей Дейвидсън. Не можех да го оставя да се измокри до кости, нали?

— О, не — откликна Леони. — Можеше да се стопи.

— Разбира се — кимна Моси. — И... едното води до другото. И, разбира се, с тази положително вагнерова буря... и след колко коктейла в повече... мяхме се под прозорците на покрива с часове! Часове! — тя погледна палаво към Леони. — Те са толкова по-енергични и схватливи, когато са по-млади, не си ли съгласна?

— Сигурна съм, че е така — кимна Леони. — И кога се запозна с този нов... atom!

— О, той идва с най-добрите препоръки — отвърна бързо Моси. — Поправя климатици или нещо такова. Много полезен. Просто му звъни ако ти се скапе старият климатик.

— Значи твоят климатик се скапа и ти си обади за техник...? — попита Леони, отпивайки от кафето си.

— Нееееее. Нищо такова! — възрази Моси. — Нали ме познаваш. Никога не си ползвам климатика — тя изгаси цигарата си в пепелника и запали нова, издишвайки дима пред ноздрите си. — Както и да е, той случайно бе в една от старите ми кръчми. Нали знаеш! Онова скучно заведение нагоре по пътя, където следобед висят лесбийките.

— О — подразни я Леони, — значи той е лесбийка!

— Скъпа моя — кресна напевно Моси. — Последното нещо на света! Те винаги изчезват по здрач. Както и да е, отишъл там за едно вечерно питие, като мен — тя се отпусна назад, изпълнена с копнеж. — Джарет, така се казва. И... направо библейско! Не мислиш ли? — тя дръпна още веднъж от цигарата си. — Останалото, както се казва, е история.

— Ще се видиш ли отново с него? — попита Леони.

— Кой знае? — отвърна Моси. — И на кого му пука? Остава ми споменът за онзи огромен...

— Престани! — изписка Леони. — Трябва да те затворят!

Моси внезапно я погледна през масата, напълно смаяна.

— Мили боже — възкликна тя, — аз съм се разбърборила като луда, а вчера ти пътува до Саутхемптън.

Леони кимна сериозно.

— Даже не мислех, че днес ще си тук. Рискувах. Бях тръгнала да показвам една къща надолу по пътя — тя погледна изпитателно към Леони. — Какво правиш тук? Мислех, че поне ще преспиш там.

Леони й изложи една бърза интерпретация на събитията от предишния ден.

Когато приключи, Моси остана да си седи с опулени очи, направо втрещена.

— Смаяна съм! — възкликна тя. — Надявам се, че планираш да си купиш един много голям нож и да им отрежеш пишките. Това е начинът! Решението на Лорена Бобит! Единственият начин!

— Трябва да призная, че първата ми мисъл бе за някакво отмъщение — изрече искрено Леони. — Но реших, че най-доброто за мен е да опитам да простя и да забравя.

— Какво свято и скучно решение — разфуча се Моси и се намръщи.

— Може да е скучно, но в никакъв случай не е свято — възрази Леони. — Просто искам да оставя всичко това зад гърба си. Започвам нов живот, Моси. Знаеш го по-добре от всеки. Не искам старият ми багаж да ми тежи и да ме спира. Мисля, че правя най-доброто за себе си.

— Колко си мъдра — подхвърли саркастично Моси. После видя сериозното изражение на Леони и гримасата ѝ внезапно изчезна, заменена с изражение на загриженост и възхищение.

— Трябва да ти го призная — продължи Моси, а подигравателният ѝ тон бе изчезнал напълно. — Направо си чудесна. Знам, че аз бих била погълната от разни фантазии за отмъщение. И то в продължение на години.

— Е — кимна рязко Леони, — достатъчно за това — тя отпи от кафето си и остави чашата. — Слушай — продължи тя, — трябва да отида до Ню Йорк за няколко дни, да взема тапети и плат. Някои украшения, такива неща.

— О, мини през онези приказни магазини за декорация в сградата на D анд D — предложи ѝ Моси.

— Не — заяви категорично Леони. — Ще мина покрай приказните мазета за разпродажби на „Орчард стрийт“ и „Гранд стрийт“. Нали знаеш, Бекенщайн и всички онези магазинчета в Лоуър Ийстсайд. Не забравяй. Имам си бюджет.

— Това е безкрайно по-интересно. Наблизо до тези приказни квартали. Китайският квартал! Малката Италия! Пънкари и наркомани!

Леони се усмихна.

— Да. Добре, както и да е, мислех, че ако успееш да се измъкнеш, би искала да дойдеш с мен. Можем да си поделим цената за хотелската стая. Какво мислиш?

— Направо прекрасно! — възкликна Моси. — Ще трябва да се измъкна от работа, разбира се.

Телефонът звънна и Леони стана да го вдигне.

— Извини ме за секунда, Моси.

— Няма проблем — отвърна Моси и отпи от кафето си.

Леони грабна слушалката.

— Ало.

— Леони, Сам е.

Тя усети тръпка от топло вълнение по цялото си тяло веднага щом чу гласа му и се обърна към Моси, боейки се, че може да издаде нервното си безпокойство.

— Добро утро — поздрави тя с възможно най-спокойния си тон.
— Чудехме се къде си.

— Слушай, Леони — започна той. Гласът му звучеше доста мрачно, с една сдържана нотка, която тя не познаваше и бе сигурна, че не вещае нищо добро.

— Цялата съм в слух — тя се опита да придаде весела нотка в гласа си, да се усмихне, макар че усещането за нещо ужасно вече я обземаше.

— Трябва да поговорим. Веднага, ако е възможно.

— Разбира се — отвърна Леони, вдигна една гъба и избърса разсеяно кухненския плот.

— Какво ще кажеш да мина и да те взема — попита той. — Да кажем след около половин час?

— Чудесно — отговори тя.

— Ще се видим след малко — и той затвори.

— Чао — извика Леони в прекъснатата линия.

„О, боже, не. Заради снощи е! Просто съм сигурна! Ще ми каже, че повече не трябва да се виждаме. Че всичко е свършило преди още да е започнало. Но как бих могла да го обвинявам? Та той е женен, за бога! Женен!“ Изведнъж я обля вълна от чувство за вина, изгори я с мощния си огън, свивайки стомаха ѝ на гаден възел от угризения. Лицето ѝ почервения от срам. „Какво си мислех, по дяволите?“ — запита се тя. „Как, за Бога, можах да направя това?“ Пое си дълбоко дъх, опитвайки се да успокои все още треперещата си ръка. „Как си позволих да направя нещо толкова... срамно?“

Ужасена и опасявайки се за най-лошото, тя затвори телефона, пое си дъх и се обърна към Моси, надявайки се изражението ѝ да не издава опасенията ѝ, вината, която със сигурност бе изписана на лицето ѝ.

— Сам — обясни просто тя и отново седна.

— Разбирам — отвърна Моси, изучавайки приятелката си внимателно и подозрително. — И къде е днес приказният мистър

Никълсън?

— Нещо го е задържало — отговори небрежно Леони.

— По дяволите, Леони. Не можеш да ме заблудиш. Надявам се, че не се забъркваш в нещо, за което със сигурност ще съжаляваш — тя направи пауза, издишвайки струйка дим. — Но моят много надежден нос със сигурност надушва, че се е задвижил някакъв плътски план.

— О, Мос — въздъхна Леони, — стига. Моля те...

— Съжалявам — извини се бързо Моси. — Не исках да се месея, скъпа — тя изгаси цигарата и грабна чантичката си. — Най-добре да вървя. Трябва да покажа онази съборетина надолу по пътя.

— Не исках да те гоня — извини се Леони.

— Не, не. Наистина трябва да бягам — тя се изправи на крака и метна чантата си на рамо. — Мисля, че ще е много забавно.

— Аз също — Леони стана и изпрати Моси до вратата, където двете си размениха въздушни целувки.

— Чао — махна Леони. — Да ти се обадя ли довечера?

— Страхотно — отвърна Моси. — И вземи да сложиш тази гъба на мястото ѝ. Не е много модерна! — И с това тя тръсна оранжевото гнездо на главата си и изчезна.

Леони сведе поглед и с изненада видя, че още стиска гъбата в ръка. Обърна се и се върна в кухнята, където седна и се започна да се чуди: *Защо? Защо трябваше да е толкова хубаво? Само за да свърши.*

ДЕВЕТ

Рейндж роувърът се изтърколи по каменистия черен път, раздрусвайки ги на седалките им. Това не бе нищо повече от горска пътека, смаляваща се в една малка горичка, където Сам спря. Река Хъдзън, доста мътна от вчерашния порой, едва се виждаше зад железопътната линия и през дърветата.

По време на пътуването той бе необичайно тих, загорялото му лице бе стегнато в мрачно и решително изражение. Изглеждаше толкова напрегнат, толкова вгълбен, че Леони не посмя да го попита нищо, само седеше търпеливо, изчаквайки удобен момент, чудейки се какво ли ще ѝ каже, какви думи ще избере, за да ѝ съобщи, че вече няма да се виждат.

Въпреки пречистената, огряна от слънцето красота на деня след снощния дъжд, тя през цялото време се измъчваше от облак противоречащи си и объркани емоции, събрани вътре в нея: безпокойство, загриженост и — със сигурност най-мощната — страст. При това много силна и стремителна страст, страст към този мъж, когото започна да опознава.

След като изгаси мотора Сам се обърна към нея и я погледна в очите. Пресегна се рязко към нея, дръпна я нежно към себе си и я целуна силно и страстно. Тя отвърна, най-напред колебливо, озадачена от поведението му, после по-жадно, пометена от приливната вълна на желанието.

Почти веднага след като я целуна Сам се дръпна назад, втренчи се отново в очите ѝ и продължи да я прегръща, дишайки учестено.

— Съжалявам, че бях толкова потаен — въздъхна най-накрая той. — Просто... ами, просто ми беше толкова трудно да разговарям с теб за това.

Леони го изчака да продължи. Не беше сигурна какво да каже.

Сега той се дръпна от нея и те продължиха да седят така, обърнати един към друг.

— Вероятно си чувала какви ли не неща за мен — Продължи той и въздъхна тежко. — И за брака ми — допълни тихо.

Леони кимна, но не каза нищо.

— Знам, много хора говорят, че съм се оженил за пари. Вероятно знаеш цялата история. Че съм се намъкнал вътре, че съм превзел семейната фирма и всичко останало — продължи глухо. — Но не е толкова просто, Леони. Искам да узнаеш истината.

— Не бих очаквала нищо друго от теб, Сам — отговори уверено тя.

— Боже, дори не знам откъде да започна... — лицето му бе измъчено, а гласът — изпълнен с болка.

— Защо не пробваш от началото, Сам — предложи Леони. Обичайната й практичност не я изостави и сега.

След простия й съвет на устните му се появи нещо като усмивка.

— Ами, аз... предполагам, че си права — той се окашля, преди да започне, после се впусна в историята си бавно, замислено, премервайки внимателно думите си.

— Семейството ми беше адски бедно, както ти казах снощи. Фермери в Бъркшиър. В Западен Масачузетс. Нямаха почти нищо, почти никакво образование, но бяха добри хора. Не бяха религиозни, но сигурно може да се каже, че бяха християни. Нямахме почти нищо материално, но те бяха много любящи родители. И мисля, че насадиха у мен едно добро усещане за ценностите.

Той спря, погледна я, сякаш тя трябваше да признае сходството в миналото им. Леони кимна.

— Продължавай, Сам. Искам да чуя всичко.

— Пращаха ме на училище, а и аз полагах усилия — продължи той, — опитвайки се да взема нещо по-добро от живота. Срамувах се от произхода си.

Въздъхна отново, замълча за миг, сякаш се опитваше да свикне с това откровение, сякаш си спомняше за борбата и за срама.

— Както и да е, завърших със стипендия за Йейл. Учих архитектура. Едно лято ми предложиха стажантско място във Ван Вехтей архитектс. Беше страхотно предложение и аз го приех.

Той се обърна, погледна през предното стъкло, очевидно неспособен да продължи, обърнат с лице към Леони; присъствието й бе прекалено силно и го разсейваше.

— Срегнах Мини, дъщерята на Ричард Ван Вехтен, и — Исусе! Бях пометен в техния свят. Те бяха богати и властни, с големи връзки и

имаха гордо, старо родословие. Животът им, поне така ми се струваше, беше съвършен. И красив — допълни Сам с нотка на горестно благоговение в гласа си. — Имаха всичко, което аз нямах, и представляваха всичко онова, което бе в пълна противоположност с моя произход. Всичко, към което се стремях.

Той млъкна, потънал в мисли, преди да продължи.

— А и Мини беше красива — промълви най-накрая. — Изглеждаше перфектна във всяко отношение. Започнахме да правим секс още през първата седмица и се сгодихме за по-малко от месец. Най-напред беше... вълшебно... почти нереално. Изглеждаше твърде хубаво, за да е вярно. Но към края на лятото — той си пое дълбоко дъх и издиша — аз започнах да виждам тях и целия им свят по-близо до реалността.

Последва нова минута мълчание. Нова въздишка.

— Те бяха невероятно разглезени и високомерни — призна той после с непозната грубост в гласа си. — Бяха свикнали всички да им вървят по гайдата, дори не можеха да си представят, че някой може да не се съгласи с тях. Светът беше в краката им, точно така. Те бяха като кукловоди и всички около тях бяха кукли — аз включително, — а те само дърпаха конците.

Той пак спря и се обърна към нея.

— Знаеш ли какво имам предвид?

Леони кимна отново.

— О, да. Знам точно какво имаш предвид — рече тихо тя. — Твърде добре — втренчи се в него. — И през цялото това време, осмелявам се да предположа, ти си се чувстват като външен човек. В един свят, където не ти е било мястото, където не си бил достоен за тях.

— Точно така — кимна горестно Сам. — Винаги съм се чувстват по-дребен. Не толкова важен, с по-малко пари, с по-малко класа, по-малко от всичко. Бях натрапник от един друг свят. Може би дори заплаха за тях. И те правеха всичко възможно, по дяволите, за да ми дадат да разбера това. С разни дребни намеци. Гадни дребни намеци. Е... — трябваше да са сигурни, че съм изцяло в тяхната власт.

Той отново си пое дълбоко дъх, преди да продължи.

— Както и да е, по-късно през същото лято стигнах до решението, че не мога да се оженя за Мини. Накрая осъзнах, че не съм

влюбен в нея. Просто бях замаян от онези пари и от социалното им положение. И така, реших да приключа с всичко. Отивахме на голямо парти на един неин братовчед в Олд Чатъм. Тя го очакваше с нетърпение и аз си помислих, че ще ѝ съобщя, след като то мине. И тръгнахме натам...

Той изведнъж спря да говори, очевидно болката от тази история му идваше в повече.

— Продължавай, Сам — настоя Леони, пресегна се и го потупа по рамото. — Аз съм тук. Всичко е наред.

Той въздъхна и се обърна към нея, а тя видя терзанието в очите му.

— И двамата бяхме пили. Много. Аз шофирах, а Мини се опитваше да... опитваше се да ми влезе в гащите. Помъчих се да я спра, изскочихме от пътя и катастрофирахме в една клисура. Направо се увихме около едно дърво.

— О, боже — прошепна развълнувано Леони.

— Когато всичко свърши, Мини остана парализирана от кръста надолу. Нараняване на гръбначния стълб — той погледна Леони в очите. — Не можех да ѝ кажа, че не искам да се ожения за нея. Нямах сърце да го направя.

— Не — отвърна нежно Леони. — Разбира се.

— И така... оженихме се, защото бях разяждан от усещането за вина. Имах чувството, че съм провалил живота ѝ. Мислейки рационално, аз знаех, че и двамата бяхме пияни, че ако не се опитваше да го хване в колата, това може би нямаше да се случи. Но то се случи и аз се чувствах отговорен.

— И все още се чувстваш така, нали? — попита Леони. — Все още чувстваш вината и срама.

— Да — призна Сам. Той се пресегна и взе ръката ѝ в своята. — Все още. То е... предполагам, че е понамаляло през годините, отчасти защото Мини го използва толкова много срещу мен. Тя... е, понякога Мини има склонност към егоистично самосъжаление.

Погледна към Леони.

— Но кой може да я обвини?

— Разбирам, Сам — кимна Леони, — но хората се опитват да продължат напред, да преодолеят тези неща, да изградят отново

живота си по възможно най-добрия начин. Независимо от обстоятелствата.

— Ясно ми е какво казваш — промълви той, — но предполагам, че всичко е засенчено от факта, че бракът ни беше без любов от самото начало.

— И за Мини? — попита Леони.

— Да — Сам кимна. — Тя ми даде да разбере съвсем ясно, че единствената причина, поради която е искала да се омъжи за мен, била тази, че съм най-красивият мъж наоколо, че съм бил добър в леглото и че съм бил перфектен архитект. Все пак бях завършил Йейл. Можех да продължа семейната традиция в бизнеса, да й осигурявам услуги като жребец и същевременно да й бъда нещо като украшение. Виждаш ли? Не съм точно жиголото зестрогонец, както се опитват да ме изкарат някои хора — той я погледна.

— О, боже — въздъхва Леони. — Сигурно е било истинско нещастие и за двама ви.

— Така е — отвърна просто Сам. — Без любов и без деца. Нещастно минало и нещастно настояще — без никакво бъдеще.

— Ти искаше ли деца? — попита Леони.

— Повече от всичко. Израснах сам и винаги съм искал братя и сестри, винаги съм искал да имам свои деца. Но, разбира се, Мини не може да роди дете.

Леони сведе поглед, изучавайки напрегнато сплетените им ръце.

Сам я погледна и стигна ръката ѝ.

— Ами ти? — попита той. — Ти не искаше ли деца?

— Исках — промърмори Леони и бавно вдигна поглед към него. — Винаги, като теб. Но Ханк все казваше, че трябва да го обложим докато можем да си го позволим. После, когато можехме да си го позволим, той каза, че и двамата сме били твърде млади и твърде заети, за да се обвързваме с деца. Защо да не сме почакали до момента, когато ще сме могли да им отделяме повече време...

Сви безпомощно рамене, погълната в мисли.

— Продължавах да играя тази игра, опитвайки се да му вярвам.

Замълча, после се разсмя, сякаш осъждайки себе си.

— Сега — продължи тя, — биологичният ми часовник тиктака и всичко заминава, а той тиктака и тиктака, все по-силно и по-силно.

Чувам го като една проклета бомба с часовников механизъм в ушите си.

— Не е прекалено късно — успокой я Сам.

— Не, разбира се, че не е. Не е прекалено късно — повтори като ехо Леони. — Само че приближава. И, разбира се, има и други съображения — тя се разсмя отново. — Като например един евентуален баща.

Той се пресегна и я прегърна през раменете, после започна да я целува. Леони отвърна незабавно, пламенно.

Искаше да отмие вината и болката му с целувки, знаейки, че това е невъзможно, но осъзнаваше също, че утехата, която намираха един в друг, макар и временна, има лечебни свойства — и за двамата.

След малко Сам се дръпна и я погледна.

— Надявам се, че сега ме разбираш малко по-добре. Че знаеш откъде идвам.

— Да — отвърна тя. — Мисля, че е така, Сам...

— Само че аз... о, боже... — заекна той. — ... Обичам те толкова много, че искам да знаеш всичко за мен.

Леони усети прилив на вълнение, който я разтърси дълбоко. Усети, че сърцебиенето ѝ се ускорява, че пулсът ѝ препуска, но в същото време практичният ѝ разум се чудеше дали това не се дължи отчасти на страха. Страх да не се забърка с този мъж, чийто живот бе толкова заплетен. Страх, че чувствата ѝ към него със сигурност я водят надолу по пътеката на саморазрушението.

Тя се втрени в изтерзаните му синьо-зелени очи и реши, че, независимо от страховете си, независимо от това колко необмислена може да е връзката им, привличането, което изпитваше към този мъж, бе толкова силно, толкова дълбоко, че трябваше да следва инстинктите си, макар понякога те да бяха погрешни.

— Мисля, че аз също те обичам, Сам — прошепна тя. — Знам, че те желая. Желая те отчаяно.

Те се прегърнаха отново, страстно, отдавайки се на ненаситния си глад един за друг, както предната нощ, в гостната, осветена от свещите. След дълги, но сякаш недостатъчни, минути на целувки, прокарвайки ръце върху другия. Леони се дръпна назад, останала без дъх.

— Това е непоносимо — промърмори раздразнено тя. — Трябва да си намерим място да правим любов.

Сам нежно прибра кичурите коса от лицето ѝ и я целуна по устните.

— Хайде да излезем от колата — предложи той.

И двамата изскочиха за секунди от рейндж роувъра. Сам заобиколи до нейната страна и отвори задната врата.

— Хайде — подкани я той — тук, отзад.

Леони влезе и се плъзна по кожената тапицерия, а Сам се покачи след нея, с ръце и устни върху тялото ѝ, целувайки я, галейки я, изследвайки я.

— Ами ако мине някой? — въздъхна Леони.

— Малко вероятно е — отвърна той, пускайки ръка под бикините ѝ, а пръстите му погалиха деликатно издутата ѝ готовност. — А ако мине, ще му покажем такова шоу, че ще го помни за цял живот.

Леони потрепери, когато го усети, опиянена от това, което правеха, от мисълта за риска, който поемаха в тази осветена от слънцето горичка край реката; само след миг кожата на седалките започна да скърца под яростната им нужда, а силният ѝ аромат бе единственият свидетел на бясното им, пламенно съвкупление.

След това, останали без дъх, и двамата се разсмяха. Смеяха се на неудобствата при това любене на задната седалка, на безумното скърцане и на плътското удоволствие, което изпитваха един от друг.

— О, боже, това ще ми липсва докато ме няма — въздъхна Леони, разрошвайки косата си.

— Докато те няма? — заекна Сам, вдигайки дънките си от глезените.

— Да — отвърна Леони. — Не ти ли казах? Ще прекарам няколко дни в Ню Йорк. Ще избирам тапети и платове за къщата, докато вие момчета, вършите основната работа по интериора.

Тя се пресегна надолу, взе гащичките си от пода на колата и започна да ги нахлузва.

— Така няма да ви се пречкам и няма да ми се налага да живея в тази бъркотия. Идеята за целия този прах хич не е привлекателна.

— Умно — съгласи се той. — Но аз ще се побъркам без теб — прегърна я през раменете и я дръпна отново към себе си, вглеждайки се в тези тъмни очи, които сега блестяха със следлюбовно блаженство.

Замисли се за миг.

— В такъв случай не мислиш ли — продължи той, захапвайки я по ухото, — че ще трябва да се наситим един на друг възможно най-много, преди да си тръгнала — пак я гризна, облиза я и си проправи път с целувки надолу по шията и към гърдите ѝ.

— О, да — отвърна Леони, отвъръщайки на целувките му, усетила подутата му възбуда в ръката си. — Да, разбира се.

Слънчевата светлина се отрази в хрома и метала, когато рейндж роувърът се размърда отново с тях, ритмично, в синхрон с всеки тласък, докато най-накрая се отпусна, когато те легнаха изтощени и вече представяйки си следващия път.

ДЕСЕТ

Мини остави телефонната слушалка на мястото ѝ и си втренчи стоически през зеленото стъклено заграждение на оранжерията към синкавозеления плувен басейн отвън. Той блестеше подканващо под горещото лятно слънце, но обещанието му за хладен отдих от потискащата горещина и влажност само ѝ напомняше за неспособността на осакатеното ѝ тяло да се възползва от тези удоволствия.

Телефонният разговор, който току-що приключи, за миг я вцепени, сякаш бе анестезирана преди болезнена хирургическа процедура. Най-напред съзнанието ѝ, но само за миг, се присви от ужас заради новината, която бе получила току-що. Но абсолютният ужас, който почувства, много бързо и много милостиво се смени със стоическото, безчувствено и невъзмутимо самообладание, чрез което тя винаги се справяше с тревожните, дори трагични събития.

Сега обаче, втренчена в красивия басейн, съзнанието ѝ започна постепенно да осмисля зловещата новина, докато след няколко минути празни размишления и по-задълбочени мисли то започна да се изпълва с вихрушка от възможности, стратегии, кроежи, с негативи и позитиви — и всички те се свеждаха не само до начините, по които да се справи с обезпокоителната новина, а и до нещо много по-важно, до различните начини, по които би могла да използва новината в своя полза.

О, да, разбира се, помисли си тя. Имаше си средства да обърне злата действителност в средство, с което да удари, да победи, да си отмъсти много ефикасно на това — не, на този, каза си тя, — който ѝ причини цялата тази болка, всичките тези страдания.

Да! На устните ѝ се появи усмивка, изпълнена с ужасяваща отмъстителност. Знам какво ще направя. Знам как ще си оправя сметките с това нещастно малко нищожество, което разби живота ми. Това нещастно малко нищожество, което превърна живота ми в истински ад.

Защото в съзнанието ѝ нямаше никакво съмнение, че има един-единствен човек, отговорен за ужасното положение, в което се намираше сега. Един човек, който отключи последователността от събитията, докарали я до тук, в тази отвратителна инвалидна количка, с това безполезно, почти безжизнено тяло. Нещо повече, един човек, който бе отговорен за обезпокоителната новина, която бе получила току-що.

„Ха!“ — помисли си Мини. „Знам как да се погрижа за тази ситуация. Ако тази интересна новина е вярна, ако това е начинът, по който ще се справя, тогава знам точно какво ще направя на този един-единствен човек, който е отговорен. Да!“

Тя погледна отново към басейна, ограден толкова красиво с растителност, и направо тук, в оранжерията, започна да формулира плановете си, да взема решения, да се наслаждава на възможностите за унищожение и болка, които тя несъмнено щеше да причини. А, да! Щеше да си отмъсти! Усещаше идеята все по-вкусна на небцето си, по-вкусна от най-прелестния и най-фин дребнозърнест черен хайвер от севруга^[1]!

Но първо имаше да свърши много работа и трябваше да действа бързо. В крайна сметка времето бе от съществено значение. Трябваше да завърти няколко телефона, да напише писмо, да подготви и подпише някои документи. Много задачи и всичките би могла да изпълни точно тук, в оранжерията, и удобствата на инвалидната си количка.

Първо, доктор Натансън. Да! Трябва да обсъди някои въпроси с вечно загрижения, вечно раболепен доктор.

После, адвокатите ѝ. Няколко промени в някои важни юридически документи. Ах! Самата мисъл за това я накара да потрепери от вълнение и тя се изсмя на глас.

След това, Андреа Уокър, приятелката ѝ, която се занимаваше с недвижими имоти. О, да помисли си тя. Аз имам имот за продан! Веднага!

И после, разбира се, оставаше банката. Със сигурност трябваше да направи някои промени и там. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

Тя натисна бутона на интеркома, останал безмълвен на масичката до нея.

— Ерминда! — кресна заповедно.

— Да, мисис Никълсън? — отговори на мига прислужницата.

— Донеси ми онази отворена бутилка с вино, която е в хладилника, и една чаша.

— Да, мисис Никълсън.

След като Ерминда ѝ донесе виното и чашата, Мини ѝ махна да си върви. Наля си щедра доза и отпи. Беше сухо и хладно, най-подходящата компания за задачата, която ѝ предстоеше.

Тя се пресегна и взе малкия си кожен бележник с адреси от масата до нея, после започна да барабани с него по дръжката на инвалидната количка, потънала в мисли.

След няколко минути престана да барабани.

Готова съм, помисли си тя. Да, готова да се захвана за работата.

Но преди да го направи, Мини погледна отново към басейна, усмихвайки се, сякаш той бе споделил тайните ѝ, сякаш съдържаше отговорите на проблемите ѝ, сякаш той бе конспиратор в плана ѝ за отмъщение срещу единствената причина за цялото това нещастие в живота ѝ.

И тази причина, разбира се, бе Сам Никълсън, който щеше да страда, десетократно, стократно — хиляди пъти! — заради новината, която тя получи.

[1] Хайвер от севруга — един от най-скъпите хайвери, добива се единствено в Каспийско море от есетровата риба севруга; отличава се от другите разновидности с фините си, дребни зърна. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТ

Сам се почувства изгубен.

Той се носеше в един свят, който бе чуждо, самотно място, за чието съществуване бе забравил откак срещна Леони. Когато ѝ каза, че тя ще му липсва — преди толкова дни, когато се любиха в рейндж роувъра, — той говореше сериозно, но нямаше представа колко верни ще се окажат думите му. Празнота като тъмна дупка зейна в самото му същество и не спираше да го терзае.

Ако не беше работата по осмоъгълната къща — нейната къща — и трескавият ритъм, с който прищпорваше хората си, нямаше да знае какво да прави.

Чудеше се как се е справял в такава негостоприемна среда, преди да я срещне, но мислеше, че знае отговора: „Аз се затворих. Закрих всички прозорци към света. Не си позволявах да чувствам нищо. Носех се през живота, вършех правилните неща, като някакъв автомат без сърце.“

В същото време осъзнаваше, че чрез откриването си към Леони поема голям риск. Ставаше уязвим за повече болка и скръб, за възможността от отхвърляне. И, разбира се, трябваше да се съобразява и с Мини. Това си бе доста страшничко и той го осъзнаваше, но алтернативата бе още по-страшна. Не искаше да се връща към онова празно състояние без любов, в което просто съществуваше, и то прекалено дълго време.

Междувременно преследваше всеотдайно една цел: трябваше да е сигурен, че Леони ще се върне при почти завършения проект и че той ще се вмести в бюджета.

Сега, докато препускаше по магистралата към къщата, лятната жегата бе най-потискаща. Извадиха късмет, че през цялото лято имаше само няколко такива дни. Пейзажът изглеждаше някак си не на фокус, някаква мъгла сред маранията от влажност и жегата.

Скоро Сам осъзна, че жегата и влажността вероятно ще докарат една свежа, хладна и ободряваща есен. Още една причина да притиска работниците и себе си до краен предел. Коледа бе крайният срок за

приключването и той бе убеден, че ще се справят. Но знаеше, че много от довършителните работи — детайлите, които бяха толкова важни за цялостния изглед — могат да глътнат много време и пари.

Влезе в алеята на Леони и заобиколи конюшната. Скочи от рейндж роувъра и реши да инспектира набързо басейна и постройките в двора, преди да влезе вътре.

Предния ден бе огледал завършването на каменните стени около басейна, доволен от това, че станаха точно така, както ги искаше Леони.

Поглеждайки ги отново днес, той се опита да ги види през нейните очи. Помисли си, че приличат на дългия, правоъгълен отразителен басейн, който тя искаше, черен отвътре, макар че дъното се виждаше през водата. Имаше вградени стъпала, спускащи се в единия край, но иначе бе без никаква украса, освен единствената лампа, която го осветяваше отвътре през нощта. Ефектът бе поразително красив — снощи той го видя — дори без засилването му след оформянето на градината, което щеше да стане скоро.

Чудеше се какво планира тя. Каза му, че ще направи оформлението сама, но той знаеше, че каквото и да бъде, ще бъде красиво.

Проверявайки съществуващите каменни тераси, той забеляза, че всички те са фугирани и ремонтирани, където бе необходимо. После отиде до конюшната. Сега тя представляваше модерен гараж за две коли с голям апартамент на втория етаж за персонал или за гости. Беше напълно завършен, с изключение на вътрешното боядисване и украсата. Това щеше да започне след завръщането на Леони от Ню Йорк с платовете и тапетите. Знаеше, че тя вече е избрала цвета. Беше поръчала и уредите за малката кухня в апартамента още когато поръча и уредите за къщата. Трябваше да пристигнат през следващите две седмици.

От там отиде до хамбара. Сега той бе напълно завършен, с изключение на боядисването, с две помещения, идеално подходящи за офиси, които си имаха и бани в съседство. Останалата част от огромното пространство, с гигантските греди, дялани на ръка, беше предназначена за ателие на художник или за работилница. Северната му фасада имаше огромни прозорци и остъклен таван, за да пропуска северната светлина при рисуването. Боровите подове бяха поставени и

сега чакаха доставката на мебелите, които Леони му каза, че ще изпрати от някакъв склад в Ню Йорк следващата седмица. Мебели, които тя би могла да използва за обзавеждане на къщата, и които можеха да се продадат с добра печалба ако бъдещите купувачи ги искаха.

Леони присъстваше през по-голямата част от работата, разбира се, но Сам се надяваше, че ще е доволна от заключителните щрихи, добавени през последната седмица.

Тя не беше виждала външното боядисване, което едва започваше и определено придаваше нов живот на тази стара вдовица. Леони избра охра, базирайки се на архивни документи, която обаче се срещаше по-често в европейските сгради, особено в старите сгради в Средна Европа. Тя щеше да бъде допълнена с чисто бяло за первазите на прозорците и за корнизите. Кепенците и вратите щяха да бъдат боядисани в най-тъмното зелено. В началото Сам таеше съмнения за избора, но сега, след като боядисването започна, вече видя, че не е трябвало да се съмнява в нея. Ефектът се оказа още по-удивителен отколкото го описваше, и определено надминаваше всичко, което си бе представял.

Той се обърна и влезе в къщата, където на всеки етаж имаше дърводелци и водопроводчици. Шумът от електрически резачки и чукове вдигаше врява, която бе като музика за ушите му, а миризмата на прясна дървесина, както винаги, бе като сладък парфюм за носа му.

Цялото изкормване на къщата бе приключило и сега течеше процесът на ремонт или замяна на подовите, дървената ламперия и гипса. Сега кухнята бе като празна черупка, но след още няколко дни тя щеше да изглежда забележително. Мебелите и другите дървени елементи, които трябваше да бъдат извадени, бяха почти завършени. Оригиналните греди на тавана се виждаха ясно, а старият боров под бе готов за ошкурване, байцване и лакиране.

Полиците на камините бяха свалени за боядисване, почистване и полиране. Дървените елементи бяха подготвени за боядисване, а всичките стари тапети бяха изчезнали и скоро щяха да бъдат заменени с нови.

Той изпита огромно удовлетворение като видя резултатите и помисли, че дори ако изкараше по-малко пари, отколкото предвиждаше

първоначално, защото се престара в използването на някои материали, нямаше да съжалява за това.

Това беше за Леони. *Неговата* Леони. Насочваше се към големия апартамент на третия етаж, когато мобилният телефон на колана му звънна.

— По дяволите — промърмори той. Много малко хора имаха този номер и той нямаше ни най-малка представа кой може да е.

— Ало — обади се, след като спря да откопчее телефона и да отговори.

— Сам! Къде си? — беше Мини.

— В осмоъгълната къща, Мини — отговори спокойно той, макар че тя със сигурност знаеше къде е.

— Моля те — изстена тя, — ела си у дома.

Сетивата на Сам се наостриха като при тревога.

Гласът ѝ, помисли си той, бе подозрително непретенциозен, което можеше да означава само едно: неприятност.

— Какво става, Мини? — попита спокойно. — Работя, нали знаеш?

— Нещо много важно — промълви мистериозно тя. — Трябва да поговорим веднага — и внезапно затвори.

— Мамка му! — изсумтя Сам, натисна бутона за край на разговора и закопча телефона на колана си.

Поколеба се за момент, мислейки си, че вероятно трябва да не обръща внимание на заповедта на Мини. И е точно това, помисли си той. Заповед. Но просто не можеше да се насили да постъпи така.

— Мамка му! — изръмжа отново той, после се върна покорно надолу по стълбите и до рейндж роувъра. Форсира го, изригвайки чакъл докато се откъсваше от алеята, ускори по пътя, а настроението му бе в пълен синхрон с времето — горещо.

Няколко минути по-късно той спря рязко пред портата на имението Ван Вехтен, а след още малко натисна спирачките пред страховитата входна врата на самата къща. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои и изскочи от колата. Направи съзнателно усилие да контролира гнева си, не затръшна вратата на колата и не хукна нагоре по стълбите, както му се искаше.

Още преди да стигне до вратата, Ерминда я разтвори широко.

— Мистър Никълсън — възкликна тя, а очите ѝ грейнаха от удоволствие като го видя.

— Здравсти, Ерминда — поздрави я той. — Къде е Мини?

— Мисис Никълсън — отговори тя — е в оранжерията.

— Благодаря, Ерминда — мина бързо през антрето, прекоси библиотеката и стигна до оранжерията.

Мини бе седнала с гумена помпа за клизма в ръка и поливаше внимателно една огромна, хищна на вид орхидея; множеството ѝ цветове, бели като слонова кост, потрепваха при всяко нейно докосване.

Той се изправи и се втренчи в нея, беснеейки мълчаливо, чудейки се какъв спешен случай я е накарал да заповяда присъствието му на тази позната домашна сцена. От всичко се виждаше, че тя се наслаждава спокойно, дори ведро и доволно на тази домашна задача без особени грижи и тревоги.

Без да се обръща към него, Мини проговори:

— Една помпа за клизма може да се употреби за толкова много неща, нали, скъпи? — тя натопи помпата в кана с вода, стисна гумената топка и продължи да полива растението. — Най-добрият начин да го направиш, без да причиниш никакви повреди, нали знаеш?

— Защо ме повика у дома, Мини? — попита Сам възможно най-спокойно.

— О... — възкликна тя. — Защо не седнеш, скъпи... Само една минута.

— Виж какво, Мини — Сам скръцна със зъби. — Имам си работа или си забравила? Зарязах всичко, оставих цяла бригада работници, мислейки си, че тук има нещо спешно.

— Търпение, скъпи. То е добродетел, не знаеш ли?

Няколко минути по-късно тя остави помпата и плесна с ръце.

— Ето. Всичко е готово — вдигна поглед към Сам. — Видя ли? Отне ми само един миг.

Сам въздъхна и седна на плетения стол, желаейки тя да стигне до същността на въпроса, какъвто и да беше той. Да приключи с това.

Мини обърна количката си към него, втренчи се спокойно в лицето му със строги и блеснали очи.

— Пуснах сградата Ван Вехтен на пазара — подхвърли небрежно тя.

Сам си седеше там, едновременно изненадан и ядосан, чудейки се в същото време защо се чувства така, след като, повече или по-малко, напоследък той очакваше това от Мини. Тя със сигурност не беше на себе си.

— Дадох списъка на Андреа Уокър и тя е много развълнувана — продължи Мини. — Вече има две-три много интересни предложения.

— Разбирам — отвърна просто Сам и кимна.

Мини нагласи перлите на гърлото си, все още втрещена в него.

— Изпратих Дърк и няколко от конярчетата да натоварят всички неща на татко, които са още в стария му офис — продължи тя. — Ще продам всичко на търг.

Сам забеляза, че строгостта и блясъкът в очите ѝ се засилват, превръщайки ги в ледено синя стомана. Изпълнени със злобна радост, помисли си той.

— Е, Сам, скъпи — стрелна го със стоманата си тя, — ще трябва да почистиш и твоите офис играчки — бързо.

— Те не са играчки, Мини — отвърна сърдито той.

— Наричай ги както си искаш — тя сви обсипаните си с коприна рамене. — Просто си махни нещата от там. „Ван Вехтен аркитектс“ е история.

— Защо правиш това така внезапно? — попита с любопитство Сам.

— Ами... — проточи тя и се замисли — ... сградата има историческо значение и може да влезе в добра употреба... и да изкарам куп пари от сделката. Така че защо не?

Сам усети как лицето му пламва от негодувание. Боже, помисли си той, тя знае как да те удари под пояса. Намеквайки, че той не използва сградата добре, че всичко, което той прави е безполезно и маловажно. Колко типично за нея. Но точно сега не искаше да спори. Знаеше, че е напразно.

— Добре — изрече сухо и се изправи на крака. — Веднага ще се погрижа за това.

Тя го проследи с очи.

— Какво ще правиш с нещата си, скъпи? — попита го.

— Честно да ти кажа, не знам, Мини. Знаеш, че със сигурност не мога да си позволя офис, който да се сравни по удобства с този, но ще измисля нещо.

Той тръгна към вратата, после се обърна и се усмихна печално.

— До скоро.

— Направи го — настоя тя.

Излизайки от оранжерията. Сам се озадачи от реакцията си на тази новина. Знаеше, че трябва да се притесни — дори да се паникьоса, — но, изненадващо, вместо това той усети една нова и чудна свобода. Сякаш бreme падна от раменете му. „Това е лудост, помисли си той. Исусе! Какво ще правя? Нямам дори един проклет офис, а се чувствам толкова добре.“

Но той знаеше защо: една връзка с Мини и с нещастното им минало бе прерязана и тя държеше ножицата.

Докато минаваше през библиотеката Сам видя Ерминда, която яростно бършеше праха от книгите. С такъв ритъм, че той за малко не се изсмя с глас, но не искаше да я обижда.

— Ерминда — подвижна й. — Забави малко. С този ритъм може да получиш инфаркт.

Тя се обърна към него с щраусовото перо в ръка. То се разклати с непресторената й ярост.

— Ерминда — започна, сега сериозно, след като видя в какво състояние е, — какво не е наред?

— Просто не разбирам защо мисис Никълсън се държи толкова гадно с вас — обясни тя. „Аз щях да знам как да го направя щастлив“, помисли си безмълвно.

— Не се безпокой за това, Ерминда. Няма нищо.

— Добре — съгласи се спокойно тя. „Само тя да не присъстваше в картинката, тогава щях да го имам изцяло за себе си!“ — помисли си тъжно. А на глас добави: — Щом казвате така, мистър Сам...

Сам отиде до рейндж роувъра и се отправи обратно край реката към осмоъгълната къща. Искеше му се да повярва в онова, което току-що бе казал на Ерминда, че колкото до Мини, наистина няма нищо. Но дълбоко в себе си знаеше, че не е така.

„Какво, по дяволите, става с нея? — учуди се той. Мини винаги е била... с такъв тежък характер. Сноб, себична, арогантна и понякога изпълнена със самосъжаление, но рядко е била толкова директно подла.“

„Защо сега? — продължи да мисли той. И защо продава сградата «Ван Вехтен»! Осъзнаваше, че тя е разстроена, защото той работи, но

да стигне чак до това, че да попречи на работата му? Ако играеше някаква игра, тя със сигурност бе вдигнала залозите.“

За него това нямаше никакъв смисъл. Не, никакъв. Това всъщност беше напълно нетипично. Мини винаги се вкопчваше в нещата си. Здравно. Сякаш част от нея бе зазидана във всеки предмет около нея, във всичко, което тя притежаваше. И яростно бранеше всяка своя вещ.

Защо тогава изведнъж решава да пръсне вещите на баща си? Тя боготвореше баща си и старият му офис в сградата „Ван Вехтен“ съхранен точно такъв какъвто бе в последния ден, когато той излезе там, преди едно десетилетие. Сам не можеше да повярва, че тя наистина ще изпрати безценните вещи на баща си — нейните вещи, припомни си той на търг.

Тя не се нуждаеше от пари, в това поне Сам беше сигурен. Знаеше, че различните им банкови сметки са претъпкани. Знаеше също, че портфолиото ѝ с акции и облигации струва много, а доходът, който то осигуряваше, бе достатъчен, за да живеят комфортно. И без да слага в сметката различните и имоти, някои от които носеха доходи. Ако не е за пари, за какво тогава? Тя със сигурност нямаше да стигне дотам, само за да го накаже, за да бъде гадна. *Дали!*

Колкото по-наблизо стигаше до осмоъгълната къща, толкова повече се объркваше от загатката, в която се бе превърнала жена му, загатка, която той просто не можеше да реши. Нещо повече, знаеше, че един опит да поговори с нея за това, опит да открие какво става в главата ѝ, би бил като преливане от пусто в празно. Мини очевидно бе взела решение, а след като то веднъж бе взето, тя нямаше да го промени. Обладана бе от упоритост, отказваща да се вслуша в гласа на разума.

Завивайки в алеята към къщата на Леони, Сам си каза, че трябва да забрави за това, че не си струва да мисли за него.

Вероятно това е още един номер, с който се опитва да убие желанието ми за работа, да ме накара да престана да бъда архитект и да си изкарвам сам хляба.

Макар че сега съм архитект без офис.

ДВАНАДЕСЕТ

— По дяволите — изкрещя Моси, когато тя и Леони стъпиха на тротоара, а вратата на Бекенщайн се затвори зад тях. — Забравих, че жегата тук е по-непоносима отколкото във всеки възможен ад. А въздухът! Направо не се диша!

Леони се разсмя.

— Лято в града. Мисля, че си готова за завръщане в провинцията, Мос — подхвърли тя.

— Не — сопна се Моси. — Аз все пак имам достатъчно мазохистични наклонности, за да прекарам част от живота си в този мръсен, покварен, неудобен, опасен, приказен град! — тя спря, за да запази цигара. — А онзи младеж, който работи в Бекенщайн... Колко е готин!

— Той си има интимен приятел, Мос — обясни й Леони.

— Каква загуба — отвърна Моси. — Аз вече си представях възможностите.

Докато слизаха по Орчард стрийт, Леони се забавляваше в обичайната му блъсканица: улични търговци продаваха шумно обезценените си стоки; купувачи, наблъскани лакът до лакът, отправяха нежни погледи към витрините и към стоките, изложени по тротоарите; фургоните за бърза закуска изпращаха дима си във въздуха и изкушаваха с миризмите си на хотдог и пилешки крокети.

— Какво ще кажеш да се отбием някъде за по едно питие, преди да се върнем в хотела? — попита Леони.

— Страхотна идея — съгласи се Моси. — Никога в живота си не съм виждана толкова много платове. Басма, пепит, дамаски, райета, кадифе, брокат, муселин. Всъщност е направо влудяващо.

— Знам — кимна Леони. — Толкова са много, че всички започват да ти изглеждат еднакви.

— Но мисля, че ти избра приказни неща — похвали я Моси.

— И цените са добри — уточни Леони.

— Е, не са точно специалитети по долар за ярд — усмихна се Моси, — но със сигурност бият цените в центъра. А и ти знаеше точно

по колко да вземеш от всеки плат. Никога не съм виждала такава организация. Аз никога не бих могла да го направя.

— Просто трябва търпение, Мос. И малко практика. И, разбира се, мерене, мерене и отново мерене. Живея с рулетката в джоба си.

Стигнаха до ъгъла на Деланси стрийт слязоха на платното, за да си викнат такси. Натовареният трафик препускаше на изток и на запад по широката, неравна улица и такситата просто се носеха покрай тях, без да спрат.

— По дяволите — изруга Моси, — никога няма да хванем такси.

Леони излезе по-навътре на платното, наблюдавайки внимателно движението. Пъхна два пръста в устата си и изсвири, силно и пронизително.

Едно минаващо такси отби и спря, точно в краката ѝ.

Моси стоеше като закована на мястото си, опулила очи от удивление.

— Не вярвам на очите си — възкликна тя.

— Побързай — подвикна ѝ Леони. — Влизай, преди да ни е оставил да си висим така — тя отвори задната врата на таксито и се намъкна вътре, давайки на шофьора един адрес в Ийст Вилидж.

Моси се намъкнало нея.

— Ти! — укори я тя. — Дама с такова достойнство!

— Забравяш, че съм израснала тук, Моси — Леони се разсмя. — Още като хлапе се научих да свиря като хала. Това е неделима част от живота, когато си оставен на произвола в градската джунгла.

След няколко минути таксито спря на „Авеню А“ и Леони плати сметката. Кафето на тротоара изобщо не беше луксозно, но масите му позволяваха гледка към преминаващия спектакъл на Ийст Вилидж и неговата колекция с облеклата на интересните, модните, ексцентричните и, напоследък, на средната класа, която се бе появила тук като следствие от прогонването на бедняците. Всичко това бе придружено от дрезгавата и непрестанна какофония на движението и от токсичния дим, бълван от безбройните автобуси, камиони и коли.

Те седнаха и си поръчаха; и двете помолиха младия сервитьор с множество пръстени на ушите, носа и веждите си за водка и тоник.

— Аз бих искала и портокала в джинсите му — обяви Моси, когато сервитьорът се отдалечи от тях, — но мисля, че трябва да се

раздели с грима. А и всичките тези пръстени! Не е ли малко претруфено? Не стигат ли само един-два?

— Нищо в този квартал не би ме изненадало — подигна рамене Леони. — Израснала съм наблизко.

— Точно така. Бях забравила — тя спря и запали цигара. — В какъв различен свят живееш сега! — и издиша струйка синкавосив дим.

— Да — кимна Леони, — определено е така. Но наистина ми харесва.

— Знаеш ли — продължи Мози, — с темповете, с които се развива твоята къща, скоро ще стане време да търсиш друга стара къща, която да оправиш.

Леони я погледна.

— Виждала ли си нещо, което би могло да ме заинтересува? — попита я.

— Възможно е. — Мози кимна. — На пазара е пълно със стари къщи. Стари къщи, които се нуждаят от много нежна и любяща грижа. Аз само си отварям очите за най-добрата сделка.

— Когато се върнем, може би ще трябва да потърсим по-сериозно. Мисля, че ако всичко мине добре, есента ще е подходящото време да пуснем осмоъгълната къща на пазара. Знаеш ли, ще изглежда много красива, обсипана с есенните листа. Иначе сигурно ще трябва да чакам до пролетта, когато всичко разцъфне.

— Това е умно — съгласи се Мози, — но есента ще мине ужасно бързо. Ще трябва да намериш купувач и ново жилище за себе си. Както и да е, ще изглежда също толкова красива и в снега през зимата — ако има купувачи. Пазарът е малко тромав.

— Ето защо се заех да телефонирам на някои от старите си клиенти от магазина в Сохо. Мисля, че двама от тях наистина се заинтересуваха от осмоъгълната къща. И знаеш ли какво още?

Мози я погледна с любопитство.

— Какво?

— Почти всички, с които говорих, ме молеха, буквално ми се молеха, да отворя друг магазин. Казват, че имат огромно желание да пътуват до провинцията на пазар, особено след като знаят, че аз избирам стоките. И така... трябва да имам предвид и това. Да търся ли отделно място за магазин? Или да го направя у дома? Ако ремонтирам

още няколко имота, няма ли да е по-разумно да си имам отделно място за магазин, така че да не се налага да се местя?

— Сега усложни значително картинката — въздъхна Моси. — Но във всеки случай съм сигурна, че ще стане.

Сервитьорът пристигна с питиетата им, двете му благодариха и отпиха щедри глътки.

— Трябва да отбележа — продължи Моси, — че е възможно по начина, по който се занимаваш с това.

— Какво? — попита Леони.

— Имам предвид, че може да стане тази есен — Моси направи пауза и дръпна от цигарата си. — Всъщност — допълни тя — ти направо твориш чудеса.

— Проектът върви изключително добре, нали? — подхвърли гордо Леони. — Има си предимствата и недостатъците, но предимствата са повече. Това е едно страхотно отборно начинание.

Моси погледна към приятелката си през масичката за кафе.

— Мисля, че знам за кой точно отбор говориш.

Леони се втренчи в далечината с усмивка на лицето си, едновременно замечтана и потайна.

— Да, Моси, предполагам, че знаеш.

Моси отпи от питието си и го остави, втренчена в Леони.

— Ти си влюбена, нали? — попита тихо тя.

Леони кимна.

— Да, Моси. Смятам, че съм.

Моси кривна глава на една страна и се усмихна, малко тъжно, помисли си Леони, но нежно.

— Само се надявам, за твое добро, че разбираш в какво се забъркваш. Знаеш, че те обичам много и не искам да те видя наранена.

— Знам, Моси. И оценявам това — тя въздъхна. — Не мога да отрека, че съществуват всякакви усложнения, но... — погледна към Моси със смесица от раздразнение и радост, изписани на лицето ѝ. — Влюбена съм до ушите. Безнадеждно и непоправимо влюбена.

— О, по дяволите. Наистина ти завиждам. Дори ако си се изправила срещу най-дебелата стена. Нека ти кажа нещо! Мини Никълсън е като вълчица, а Сам е едно от кутретата ѝ.

— Знам всичко за нея, Моси. Повярвай ми, преценила съм действията си. И за минута не си помисляй, че не чувствам вина. Сам

ми разказа всичко и разбирам, че това е една невъзможна ситуация. Но какво да направя? — тя сви рамене. — Наистина съм влюбена в него.

— Не знам какво ти е казал, но тя е безжалостна. Направи всичко възможно да ми попречи да вляза в историческото общество — Моси тръсна надменно главата си назад. — Аз не съм от местната аристокрация, нали разбираш.

Леони се разсмя и отпи от питието си.

— Нещо по-лошо — продължи Моси, — имала съм клиенти, които са ми се обаждали, за да впиша къщите им в каталога си за продажби. После същите хора променят мистериозно решението си и ми се обаждат, за да ми кажат, че са решили да ползват услугите на друга фирма. И почти винаги става дума за Андреа Уокър, онази кучка, съюзничката на Мини. Всичко това е работа на Мини. Сигурна съм.

Моси спря и дръпна бясно от цигарата си.

Леони отпи от питието си, знаейки, че в сърцето си Моси ѝ мисли доброто, но също така знаеше, че всичко това няма значение, поне за нея. Тя се чувстваше някак непълноценна през тази седмица, заради отсъствието на Сам, някак си не беше на себе си и болезнената празнота я убеди в едно нещо. Сега знаеше, че онова, което каза на Моси, е истина: тя наистина го обичаше. Това чувство не бе единствено резултат от някой лек флирт, със сигурност не бе и само плътска страст. Не, абсолютно не! Леони беше сигурна, че това е нещо истинско. Много истинско.

— Тази жена — продължи Моси, а в очите ѝ блестеше огън — няма да се спре пред нищо. Тя е от най-лошия вид сноби, злобна и отмъстителна.

— Сигурна съм, че е вярно — отвърна спокойно Леони, — но не виждаш ли, Моси? Аз се чувствам така, независимо от това, което знам.

— Просто те предупреждавам съвсем искрено, скъпа — напомни ѝ Моси. И после, с по-мек глас: — И, разбира се, носят се и разни истории за него. За жребеца, който се оженил за пари и така нататък.

Леони фиксира свирепо приятелката си; тъмните ѝ очи блеснаха решително.

— Не ми казвай нищо, което да не знам, Моси. Аз съм влюбена, пък да става каквото ще — гласът ѝ иззвъня с една заключителна нотка. — Случаят е приключен.

Моси присви тънко оскубаната си вежда.

— Е, скъпа. Надявам се поне да е дяволски добър в леглото!

Леони се разсмя напук на себе си.

— Винаги стигааш до същината, нали, Моси...

— Като стана дума, тук е доста неприятно, в тази горещина и в тези изпарения. Хайде да се върнем в хотела и да се освежим преди вечеря. Там може да пийнем по още един коктейл.

— Защо не — съгласи се Леони.

Докато Моси се киснеше в разпенената вана в Грандхотел Сохо, Леони се просна на едно от леглата и се зачете в „Ню Йорк Таймс“. Сякаш магнит привлече очите ѝ към едно едро заглавие:

„SEC^[1] обвинява двама за търговия с вътрешна информация^[2]“.

„Хенри Рейнълдс и наследникът на Чандлър са обвинени...“

„Ню Йорк, 15 август. Комисията за борсова търговия обвини бившия борсов брокер и бивш служител на фирма за инвестиционно банкиране за търговия с вътрешна информация, свързана с поглъщането на South-Bank Inc от WallBank.“

„Днес Комисията заведе дело, обвиняваща Хенри Уилсън Рейнълдс и Робърт Уинстън Чандлър IV...“

Леони усети как по гърба ѝ преминават тръпки и продължават нагоре към черепа ѝ. После плувна в пот. Пулсът ѝ се ускори и тя усети натиск в тъпанчетата си. Сърцето ѝ сякаш биеше шумно по гърдите, като чук.

Пусна вестника в скута си, сякаш бе отровна змия, и отпи от минералната вода на нощното си шкафче. Но се изкуши да довърши статията. Вдигна отново вестника и продължи да чете, а вестникът играеше в разтрепераните ѝ ръце:

„S.E.C. заяви, че делото срещу мистър Рейнълдс и мистър Чандлър ще продължи... Наказателно преследване...”

Леони се отпусна назад с болезнено, гадно усещане в стомаха. В статията се споменаваше за милиони акции и милиони долари печалба — от незаконни продажби.

„Ханк и Боби в съдружие, помисли си тя. И то не само по един начин.“

Тя прокара ръце през косата си и се надигна, оставяйки вестника да се плъзне на пода. Първата ѝ мисъл бе да вдигне телефона и да им се обади, да им изкаже съчувствието си. Знаеше, че техният свят изведнъж се е обърнал с главата надолу, а срамът и за двамата сигурно бе особено силен.

Не се ли чувствах и аз така в не толкова далечното минало, макар и поради различни причини?

Тя протегна ръка към телефона, но бързо я дръпна, вече размислила. Каквото са си надробили, това ще сърбат.

Ханк и Боби я пропъдиха безцеремонно от живота си — изгониха я, припомни си тя — и цялата тази афера, реши, не ѝ влиза в работата. В крайна сметка, те със сигурност преобърнаха нейния свят надолу с главата.

Предполагаше, че би трябвало да почувства някакво удовлетворение от публичното им унижение. Знаеше, че репутацията им, независимо от изхода на делото, ще бъде опетнена до края на живота им, както в деловите среди, така и в елитните социални кръгове, в които те се движеха. Картинката изобщо не беше красива.

Тя въздъхна и преглътна, вкусвайки жлъчта, която се бе надигнала в гърлото ѝ. Ако търсеше отмъщение, не би могла да се моли за нещо по-добро от това. Но не почувства удоволствие от драматичното им публично падение. Не. Напротив, тя още веднъж си напомни как собствените ѝ инстинкти могат да бъдат напълно погрешни. Че любовта и доверието ѝ в другите могат бъдат насочени към хора, които не ги заслужават.

След всичко, което се случи през последните няколко месеца — предателството към тази любов и това доверие от бившия ѝ съпруг и

от някогашния ѝ приятел, — на нея в крайна сметка все още ѝ беше трудно да повярва.

Дали човешката природа, сърцето и съзнанието на човеците винаги са толкова неуловими? Толкова коварни?

Нямаше отговор на този въпрос, нито на толкова много други. Но, ако възмездието наистина е от бога, нека бог го въздаде. Тя щеше да се заеме с живота си.

— Мили боже — възкликна Моси, излизайки от стаята, с голяма бяла кърпа, преправена като саронг^[3], увита около нея. — Изглеждаш така сякаш си видяла призрак.

Леони вдигна поглед и се усмихна едва-едва, болезнено.

— Така е — потвърди тя. — Виж това — тя вдигна вестника от пода и го подаде на Моси, посочвайки към статията.

Моси я прочете внимателно, после погледна към Леони.

— Пада им се на копелетата — изграчи доволна.

После съзря унилото изражение на Леони и седна на леглото до нея. Хвърли вестника настрани, метна ръка през рамото на Леони и я притисна.

— Не се безпокой, скъпа. Ако се тревожиш за онези двама чекиджии, сигурна съм, че те ще се измъкнат от това.

— Да — въздъхна Леони, — вероятно си права.

— Скъпи адвокати, купища пари — обясни Моси. — Ще видиш. Ще си откупят свободата — тя потупа Леони по бузата. — А сега сложи една усмивка на това красиво лице, скъпа. Радвай се само, че си върна моминското име!

[1] SEC — The Securities and Exchange Commission — Държавна комисия за борсова търговия, която осъществява контрол върху дейността на борсите. — Б.пр. ↑

[2] Вътрешна информация — незаконна практика за търговия с акции, при която брокерите ползват информация от вътрешни източници, от служители на фирмите, с чиито акции се търгува. — Б.пр. ↑

[3] Малайски саронг — парче плат, носено от мъже и жени увито около тялото, като дреха. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТ

Леони завърза внимателно голямата шоколадова панделка върху матовия пакет, увит в черно, и го погледна критично.

— Красиво — произнесе бавно тя, особено доволна от това, че Сам щеше да оцени усилията ѝ.

На връщане от Ню Йорк тя остави Моси в къщата ѝ в Чатъм, после се прибра у дома, изгаряща от нетърпение да види какво са направили майсторите докато те двете с Моси бяха в Ню Йорк. Не знаеше какво да очаква, но се развълнува още щом зърна осмоъгълната къща. Не приличаше на къщата, която остави само преди няколко дни.

Зад скелето на бояджиите, което обвиваше част от сградата, тя видя как охрата изведнъж е придала елегантност на къщата, че е подходяща, а искрящо белият перваз и тъмнозелените кепенци си пасваха идеално с всичко останало, както тя си знаеше предварително. Ефектът бе наистина зашеметяващ, защото тъжната, стара, обрулена от времето, някога красива постройка се беше преобразила, сякаш някой особено изкусен пластичен хирург бе порботил върху бръчките и дефектите на застаряваща звезда, възстановявайки някога превъзходното ѝ и непокътното състояние.

Кулата върху къщата блестеше на слънцето като подновена корона, едно напомняне за Сам и за извънредните усилия, които той бе положил, за да свърши работата наистина добре.

Когато отби в алеята, тя въздъхна с облекчение, доволна да види, че решенията ѝ не само са излезли сполучливи, но дори са надминали очакванията ѝ. Отдавна бе открила, че онова, което изглеждаше добре на хартия или напомняше за съвършеното решение в съзнанието ѝ, невинаги се оказваше такова в действителност.

Беше късен съботен следобед и наоколо не се виждаше никой, така че целият имот бе на нейно разположение. Преди да разтовари волвото, тя огледа набързо напредъка отвън. Откри, че докато е била в града строителите са завършили повече отколкото се бе надявала. Но макар и доволна, орловото ѝ око забеляза някои неща — всъщност

работа по подробностите, — които все още се нуждаеха от внимание и реши да напомни за тях на Сам.

След като направи няколко курса с пазарските торби от волвото до все още изтърбушената кухня, тя се помота из къщата, оглеждайки всяка стая. Видя, че тук има още много неща за довършване.

Е, помисли си тя, завърнала се най-накрая в кухнята, отпуснала ръце на бедрата си, оглеждайки хаоса около себе си, просто ще трябва да се усмихна и да го понеса, нали?

Ясно можеше да предвиди бъдещето. Поне през следващите няколко седмици щеше да си похапва консерви и да излиза навън на пица. След лукса на „Гранд хотел Сохо“ в Ню Йорк това повече от всякога щеше да ѝ прилича на къмпинг.

Огледа пазарските торби, които бе оставила върху импровизираната дърводелска маса, и реши по-късно да ги качи на третия етаж. Сега искаше да си почине малко и да се наслади на завръщането си в провинцията след напрегнатата горещина и шума на града.

Но първо се втурна нагоре към големия апартамент и извади чаша и бутилка вино от хладилника в мини бара. Наля си една чаша и прерови пазарските торби докато открие подаръка за Сам, порови още малко, за да намери хартия и панделка, а накрая извади ножици и тиксо.

Сега тя погледна към опакования подарък и започна вътрешен спор дали да му се обади или не. Късен съботен следобед, помисли си тя. Час за коктейл за много хора. Приготвят се да излязат вечерта. Дали да го направя или не? След секунди размишление вдигна телефона и набра номера му.

— Ало? — той вдигна на второто позвъняване, задъхан. Звукът на разкошния му баритон все още я вълнуваше, не по-малко от първия път, когато го чу.

— Сам — обади се тя. — Леони е.

— У вас ли си? — попита той, а вълнението в гласа му се усещаше от километри.

— Аха — отвърна. — Преди малко влязох.

— Да намина ли? — все още дишаше тежко. Какво ли е правил?
— учуди се тя.

— Да, разбира се — тя се наслаждаваше на искрената му, момчешка радост, на необузданото му желание. Никакви игрички със Сам, помисли си тя. Той ми показва какво мисли и какво чувства.

— Тръгвам — обеща и затвори.

Мили боже! — възкликна мислено тя. *Мисля, че и аз съм му липсвала.*

Стрелна се към стаята за тоалет да провери прическата и грима си. Сложи свежо червило Шанхай Експрес на устните си и огледа лицето си. Страхотно, реши без колебание. Макар че го казвам аз. И знаеше, че е вярно, защото се чувстваше страхотно.

Вдигна кристалното шишенце с Каприфолия, наложи щедро парфюма по шията и по гърдите си, вдишвайки тежкото му благоухание на орлови нокти. Аромат, който я отнесе обратно по хълмовете на Капри, аромат, който тя използваше от години, особено през лятото, откак го откри в Милано в древния и почитаем Centro Botanica. Боби винаги го наричаше едно от тайните ѝ оръжия и сега си мислеше, че е бил прав, ако това очарователно благоухание доставяше и на другите такова удоволствие каквото на нея.

Реши, че свободната мини рокля от кремава коприна, с която бе облечена, ще е достатъчна. Вдълбаното ѝ деколте показваше доста от гърдите ѝ и тя усети хладината му по кожата си. Просто трябваше да внимава да не я изцапа в тези стърготини, гипс и всички други мръсотии. Стрелна се обратно горе и взе още една чаша за вино, после грабна нейната и бутилката и ги изнесе на терасата. След като свърши това, донесе големия си подвързан скицник, разпери го на едно кресло и го прелисти.

Той бе препълнен с нейните планове за интериора на къщата. Беше нарисувала прецизно всяка стая, после бе написала размерите на прозорците, стените, дори на мебелите. Даже бе скицирала пробно разположението на мебелите, в различни версии за всяка стая. После бе закрепил с кламери цвета и мостра от платовете, които се канеше да използва. Беше залепила и снимки на всяка стая от различни ъгли. Това бе много работа, но ѝ достави удоволствие. Знаеше, че ще ѝ спести време в дългосрочен план и ще сведе грешките до минимум. Именно този скицник с мерките — подготвен толкова търпеливо и прецизно — тя бе взела със себе си в града. Това улесни много

пазаруването ѝ и бе направо визуален дневник за напредването на работата.

Всички платове и украшения, които бе купила в Ню Йорк, бяха изпратени директно на мисис Милър, чудната шивачка, която бе открила в близкия Чатъм. Тя щеше да изработи всички драперии и калъфите за мебелите. Вече имаше всички мерки и знаеше какво точно иска Леони — след няколко напрегнати консултации. Тапетите и другите дреболии щяха да ѝ бъдат изпратени по пощата другата седмица.

Леони отпи от виното и погледна към двора. Слънцето започваше да залязва и гледката на запад, над река Хъдзън към планината Катскилс, бе изумително красива. Гигантските стари върби на изток бяха окъпани в сребристо от отражението на слънцето. Преди да успее да откъсне очи от величествената гледка, тя чу шума от рейндж роувъра на Сам по алеята.

Леони усети познатия вече и толкова приятен трепет на възлението, което изпитваше винаги, когато разбираше, че той е тук.

Преди да успее да се изправи на крака, той спря, изскочи от колата и се втурна към нея с широка усмивка; зъбите му блестяха на бронзовото му лице.

— Я се виж! — извика тя. — Виж колко е... толкова е страхотно! — и той бе блестящ, помисли си тя, с черно поло, бели бричове и прашни черни ботуши за езда. Боже, помисли си тя. Не е чудно, че ми липсваше!

— Тъкмо се връщах от езда, когато се обади — обясни той — и нямах време да се преоблека.

Тя се изправи и той я пое в обятията си.

— Хей — подвижна ѝ и я целуна нежно по устните.

— Хей — отвърна тя и отвърна на целувката му.

Тя ликуваше, когато той опря крака в нея, наслаждаваше се на твърдите му мускули и на грубата му сила. А каква мъжествена миризма! Опияняваща смесица от природа, слънце, пот и кожа. И дори мъничко миришеше на коне. Тя опря носа си в него, наслаждавайки се на чистото му физическо присъствие.

Прегръщаха се дълго, а Сам просто я държеше притисната близо и здраво до себе си, с лице в косата ѝ, с уста до ухото ѝ, вдишвайки опияняващия ѝ аромат.

— Липсваше ми, Леони — прошепна той. — Повече отколкото можеш да си представиш.

— И ти ми липсваше, Сам. Аз... не мога да повярвам колко много ми липсваше.

Той я прегърна силно.

— Едва дочаках да се върнеш.

Тя се разсмя с буйна стремителност, неспособна да сдържи насладата си.

— Какво има? — попита я, дръпна се назад и се усмихна, а удивителните му синьо-зелени очи потърсиха нейните.

— О — въздъхна тя. — Ти. Аз. Ние.

— Да. Ние — ръцете му се движеха нагоре-надолу по гърба ѝ, трепетно, жадно, притискайки я отново до себе си.

— Хайде — подкани го тя. — Първо трябва да седнеш и да изпиеш чаша вино. Донесла съм ти нещо.

— Какво? — попита той, отпускаяки неохотно прегръдката си.

— Ще видиш — промълви Леони с палаво пламъче в очите. — Веднага се връщам.

Сам си наля чаша вино и седна. Отпи, вдигна скицника и го прелисти.

Леони се върна откън и той вдигна поглед.

— Това е направо удивително — похвали я той и вдигна скицника. — Знаех, че си организирана, но това е феноменално. Истинска работа. Кога го направи, за бога? Не съм те виждал да работиш по него.

— Обикновено вечер, след като всички си тръгнат. И през уикендите.

— Наистина изглежда професионално — кимна Сам.

— Не ми е за пръв път — обясни Леони. — И няма да е за последен — добави тя. Държеше пакета зад гърба си и сега му го подаде. — Ето, това е нещо, което ти взех от града. Заради цялата помощ и... и всичко останало.

— Колко е красиво — усмихна се той, — но все пак ще го разкъсам.

Обаче той свали внимателно панделката и хартията, оставяйки ги на каменната тераса до себе си, после огледа внимателно подаръка, преди да вдигне поглед към нея, изпълнен с дивна благодарност.

— Не знам какво да кажа, Леони — гласът му беше приглушен, почти благоговееен. — Толкова е красиво. Не мисля, че са ми подарявали нещо такова досега.

— Надявах се да го харесаш.

— Александър Фридрих Вернер — прочете той. — Немец, около 1877 година — беше молив и акварел върху хартия, изследване на неокласическа кула, подобна на тази в къщата, върху която той работи толкова упорито и която реставрира съвършено.

— Мислех, че това ще е подходящ спомен за този проект — отбеляза Леони. — След цялата ти работа по кулата. Намирането на стъклото и всичко останало.

Сам стана и я прегърна отново.

— Така е — целуна я. — Благодаря ти, Леони.

— Няма защо — отвърна тя.

— Видя ли какво сме свършили докато те нямаше? — попита той.

Тя кимна.

— Да, и съм възхитена — поколеба се.

— Но? — усмихна се с разбиране той.

Тя се усмихна стеснително.

— Ами, някои дреболии имат нужда да им се хвърли един поглед. Защо не ги огледаме набързо, а аз ще ти ги покажа докато са още свежи в ума ми.

— Винаги си перфекционистка — той я притисна.

— Е — кимна тя. — Обвинявах ме в това.

— Да вървим — предложи той и я хвана за ръката. По-късно, след разходката из имота и обсъждането на работата, те се изправиха в хамбара, наслаждавайки се на театралния ефект от помръкващата светлина във величественния му интериор.

— Наистина е красиво, нали? — попита Сам.

Леони се съгласи.

— Свършил си страхотна работа — похвали го тя.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я притисна в себе си.

— Ние свършихме страхотна работа — поправи я нежно.

Наведе се и я целуна по бузата, Леони отвърна, внезапно зажадняла за него след дни на физическо желание, каквото не бе изпитвала никога преди. Сега физическата му близост превръщаше в

истинско мъчение по-нататъшното чакане до задоволяване на това болезнено желание.

След момент телата им се преплетоха, устните и ръцете му се спуснаха върху нея. Тя се облегна назад в една гредка, а ръцете на Сам проникнаха бавно под роклята ѝ и нагоре по бедрата докато откриха бикините ѝ. Той ги дръпна нежно надолу и ръцете му я погалиха отзад. После ловките му пръсти започнаха да изследват тези задни части и хълмчето ѝ, едновременно разтривайки ги деликатно в началото, после по-твърдо, докато едната ръка откри навлажняването ѝ.

Леони изстена от удоволствие, дишането ѝ се ускори, а Сам изпъшка и започна да дълбае в най-личното ѝ място, вършейки чудеса с пръстите си.

После той коленичи пред нея, смъкна бикините ѝ още по-надолу и вдигна роклята ѝ. Започна да целува бедрата ѝ, устните му си проправиха път нагоре, езикът му също, нагоре до онова меко влажно триъгълниче, което го очакваше с копнееща и разтворена готовност.

Леони отхвърли глава назад с ръце в косата си, когато устата му откри хълмчето ѝ и той се зарови там, поглъщайки я жадно. Ръцете му притиснаха стегнатите ѝ, закръглени задни части към него, а езикът му сътвори магията си, въртейки се, облизвайки, прониквайки.

— О, Сам — въздъхна тя. — О, боже мой, това е толкова чудесно. О... о...

Той спря внезапно, отдръпна лицето си и се изправи, прегръщайки я отново, а устата му потърсиха нейната. Дръпна я към себе си и тя не можеше да сгрее, усещайки ерекцията в брича му, притисната твърдо и в готовност в нея.

— О, не мога да чакам и секунда — въздъхна Леони. — Толкова много те искам. Искам те в мен.

Думите ѝ му подействаха като електрически шок. Без да я пуска, с уста върху нейните, той разкопча колана си и свати ципа на брича си. Смъкна едната ѝ ръка надолу и тя се наслади на пулсиращата му твърдост.

После Сам бръкна под бедрата ѝ с мощните си ръце и я вдигна с гръб, опрян в гредата, и крака, разкрачени от двете му страни. Шепите му бяха под дупето ѝ, повдигаха я нагоре и я отваряха пред него. Леони обви крака около него и той се хвърли целия в нейната влажност.

Тя извика в екстаз, когато той я прикова към гредата с мощната си, издута мъжественост. После, неспособен да чака, започна да се движи веднага, подивял от желание, твърдо и продължително, излизайки почти целия, а после влизайки до края, блъскайки гърба ѝ в гредата.

Леони си помисли, че може да се разцепи, че не може да издържи подобно проникване, но енергичните му движения само засилваха необузданото ѝ желание.

Минаха само няколко кратки момента преди тя да бъде подета от вълна след вълна на чувствено освобождаване, викайки от екстаз, неспособна да контролира трептенето, което преминаваше през нея. Виковете ѝ стимулираха Сам до нови висоти на диви тласъци и в едно финално проникване, когато той експлодира в нея, отново и отново, в спазмите на изумителното си свършване, стенойки в пречистваща радост.

Те пъхтяха, дишаха тежко, останали без дъх, дотолкова, че чак не можеха да говорят, а том продължи да я държи така още дълго, устните му жадно целуваха нейните, докато най-накрая успя да промълви дрезгаво:

— Обичам те, Леони. Обичам те. Обичам те. Обичам те!

— Аз... също... те... обичам — успя да въздъхне тя.

Той отпусна бавно краката ѝ на пода и те застанаха един срещу друг, изтощени от тежките си усилия. Той я държеше в ръце, целувайки я по лицето, шията и ушите, докато дишането им най-после се нормализира и сърцата им престанаха да бият толкова учестено.

— Това е истина, нали? — попита той. — Наистина ли си сигурна? Наистина ли ме обичаш?

Леони го погледна в очите.

— Наистина, Сам. Наистина те обичам.

Той я притисна към себе си по-силно от всякога и я задържа така, притискайки я, сякаш нямаше да я пусне никога.

Най-накрая се разделиха.

Сам вдигна бикините ѝ и ѝ ги подаде, а тя се плъзна в тях. Той вдигна ципа на брича си и си закопча колана. Леони поклати глава.

— Лудост — разсмя се тя.

— Да — съгласи се Сам и се присъедини към смеха ѝ. — Любовна лудост.

Хванати за ръце, те се върнаха на терасата, където седнаха и отпиха от виното, неспособни да откъснат очи един от друг. И двамата не можеха да стъпят здраво на земята след пътешествието им в рая на плътското удоволствие.

Най-накрая Леони проговори.

— Защо не хапнем по нещо и не се изтегнем? Можем да се качим горе, във великолепия ми апартамент. Ако не трябва да си тръгваш, разбира се?

— Не, не, не — отвърна той. — Не трябва да си тръгвам. Довечера има голям купон и братовчедът на Мини, Дърк, ще я води там. Семейно събиране — всичките братовчеди. — Направи гримаса — Аз винаги се измъквам.

Той се изправи на крака, извиси се над нея и ѝ подаде ръка.

— Да вървим — предложи ѝ.

Чинии със сирена, сладко маскарпоне, ароматно чевре, узряло бри; и кремове за мазане: пикантен доматиен сос и сирене фета с босилек, грахово пюре с чесън се мъд्रेха полупразни на подноса. Маслини — консервирани със зехтин, с вино и гръцки — и вафли, извадени от опаковките им, образуваха полукръг около тях. Ботушите за езда на Сам и сандалите на Леони бяха струпани на куп на пода до масата.

Осемте декоративни прозорци и онези в купола бяха отворени, пускайки вътре хладния бриз. Блещукаща свещ осветяваше останките от пиршеството и се отразяваше от чашите им с вино. Върху украсената кушетка Сам прокара пръсти по ръката на Леони докато си лежаха, обърнати лице в лице, докато тя приключваше с разказа си за пътуването до Ню Йорк и за статията в Таймс.

— Не мисля, че трябва да се чувстваш неуверена — успокои я Сам.

Леони въздъхна.

— Май ми е трудно да се справя. Да се отърся от чувството, че нещо не е наред с мен, за да правя такива погрешни избори.

— Не забравяй какво ти казах по-рано през лятото. Човекът, за когото си се омъжила, и днешният Ханк Рейнълдс — човекът, в който той се е превърнал — са много различни. Претърпял е много промени, които нямат нищо общо с теб. Не са заради теб.

Погледна в очите.

— Ако питаш мен — той я целуна по устните, — мисля, че инстинктите ти са се подобрили значително.

Тя се усмихна.

— Мисля, че си малко предубеден. Но ще приема думите ти. Особено що се отнася до теб и мен.

Тя стисна мускулестата му ръка.

— Не виждам как някой може да не вярва в теб, да не ти се довери... да не те обича.

Сам въздъхна и онзи познат изтормозен поглед се върна в очите му.

— Бих искал... — започна той, но легна, втрещен в пространството, далечен, в някакъв свой, по-тъжен свят.

— Какво има, Сам? — попита Леони. — Можеш да ми кажеш. Знаеш го.

Очите му бродеха из тъмните ъгли на сводестата стая, но най-накрая се спряха върху нейните.

— Бих искал винаги да съм тук с теб. Искам го повече от всичко.

Той изпусна силна въздишка.

— Но знам, че макар да не ме обича, Мини ще се бори като тигрица да ме задържи. И ти, разбира се, знаеш защо оставам там с нея.

— Разбирам — кимна Леони.

— Сега тя е обявила сградата Ван Вехтен за продан — продължи Сам. Все още не беше споделил това с Леони. Беше му неудобно да обсъжда все по-враждебното поведение на Мини, може би защото се боеше да не би Леони да се почувства отговорна по някакъв начин. Той я погледна и една иронична усмивка освети чертите му. — И сега си имаш един архитект без офис.

— Какво? — възкликна Леони. — Така изневиделица?

— Всъщност не съм изненадан — продължи Сам. — Тя отдавна се опитва да ме принуди да престана да работя. Предполагам, че това е поредната ѝ отмъстителна тактика за затрудняване на работата ми. Наистина не съм сигурен.

— Изглежда иска да те накаже — предположи Леони.

— Мисля, че си абсолютно права — кимна Сам. — Но стига за това. Просто искам нещата да бъдат различни. Искам винаги да съм тук с теб.

Той направи пауза и я дръпна по-наблизо до себе си, целувайки я страстно и продължително.

— Толкова те обичам...

Леони го погледна в очите.

— И аз те обичам, Сам!

Тя прокара ръка надолу по силния му гръб към твърдите му, стегнати, закръглени задни части, галейки го, ласкаейки го и той се отпусна върху нея, пхна едната си ръка под роклята ѝ, прокара я по задната част на бедрата и стигна до дупето ѝ, дръпна я още по-наблизо до себе си и я целуна още по-настойтелно.

Леони усети как твърдостта му се притиска отново в тялото ѝ и пламъчетата на желанието отново лумнаха в нея.

Сам отметна глава назад.

— Хайде да се съблечем, а?

Леони кимна и се усмихна.

Станаха от кушетката и се съблякоха един друг бавно, благоговейно наслаждавайки се взаимно голотата си.

Без да знаят и без да им пука от това какво ще им донесе утрешния ден.

ЧАСТ ТРЕТА

ЕСЕН

ЕДНО

Зловещи буреносни облаци се събираха на хоризонта. Във въздуха се усещаше щипещ мраз, а през прозорците в стаята за закуска до голямата селска кухня на имението Ван Вехтен се процеждаше бледа сивкава светлина. Ароматите на прясно сварено кафе, на портокалов сок и на ябълковите палачинки на Ерминда не можеха да разсеят мрачното настроение, което се усещаше в иначе весело украсената стая.

Мини мажеше с масло хрупкава филийка пълнозърнест хляб, втренчена през масата в Сам, който дъвчеше енергично и гладно парче палачинка и се взираше в „Ню Йорк Тайм“, разперен на масата до него.

Тя отхапа от филийката, сдъвка я и си прокара с черно кафе, после се окашля.

— Какво направи с нещата си?

Сам вдигна поглед.

— Моите неща? — попита, толкова погълнат от вестника, че за момент не бе напълно сигурен за какво точно го пита. — О — сети се бързо той и отговори спокойно: — Наех един от онези складове до Хъдзън.

— Това ми се струва само прахосване на пари — заключи Мини. — Защо просто не се отървеш от тях?

— Планирам да си намеря друг офис — отвърна Сам и отпи от кафето си. — Ще продължа да работя, нали разбираш?

— Както искаш — тя се усмихна сладко. — Но по-добре внимавай за паричките си, скъпи.

— Винаги го правя. Знаеш това, Мини. Всъщност навремето ти се шегувах с моето скъперничество.

— Е, вече не е шега, скъпи — продължи Мини. — Закрих общата ни чекова сметка.

— Какво си направила? — възкликна той, искрено изненадан. Остави вилницата си и пусна вестника.

— Парите са в нова сметка. Само на мое име — поясни тя. — В края на краищата това са си мои пари. Моят попечителски фонд.

— Това ми е добре известно, Мини — отвърна разгорещено Сам. — Но, ако си спомняш, единствените причини, поради които съм използвал тези пари, са да плащам за прислугата ти и да храня конете ти.

— В бъдеще Дърк ще се грижи за всичко това — заяви Мини. — Ако настояваш да работиш, ще трябва да живееш с онова, което изкарваш.

— Заради това ли изведнъж реши да направиш всичко това? — попита той. — Заради работата ми?

Мини сви рамене.

— Мисли си каквото искаш — заяви неопределено тя. Очевидно не желаше да обсъждат темата.

— Добре, Мини — той взе салфетката от скута си и я хвърли на масата до чинията; търпението му най-после се изчерпи. Не можеше повече да приема обидите ѝ и да запазва самообладание. — Това означава ли, че и аз трябва да се преместя? Това в крайна сметка е твоята къща.

Тя го погледна с усмивка.

— О, скъпи... Няма да прибързвам толкова. Няма да ти дам развод, независимо какво може да ми струва — тя отпи глътка кафе.

— Че кой ти го е искал? — попита Сам с напрегнат от яд глас. Блъсна стола си назад и се изправи на крака.

— Бягаш на работа, нали? — попита Мини. — Е, надявам се да имаш пари за бензин, защото няма да получиш от мен.

Сам се втренчи в нея, без да каже нищо. Не вярваше на себе си, не беше сигурен как ще реагира на подигравките ѝ, така че се обърна и излезе от стаята за закуска, опитвайки се да контролира гнева си, стиснал юмруци и зъби, със замаяна глава след последните ѝ и най-вбесяващи новини досега.

Исусе, не може да стане по-лошо, нали? — помисли той и затръшна вратата.

Пътувайки надолу по магистралата към осмоъгълната къща, отново се зачуди какъв дявол се бе вселил в жена му. Дали просто работата му я вбесяваше чак толкова, че да я принуждава да стига до такива гадни крайности? Никога преди не беше го нападала така.

Първо, обяви за продан сградата „Ван Вехтен“ — част от безценното ѝ семейно наследство. А сега и това. Не му пукаше за парите. В крайна сметка той работеше и изкарваше добри пари от проекта на Леони. Плюс това имаше спестявания от проектите, по които бе работил преди. Не, не беше заради парите. Това бе принципен въпрос.

Защо го правеше така изведнъж? Какво ставаше, по дяволите? Когато се опитваше да го обсъди с нея, тя просто отказваше или даваше някакво неубедително извинение. Сам усещаше, че тук има нещо повече, отколкото личеше на повърхността; нещо, което той пропускаше; нещо, което тя криеше от него. Но какво?

Възможно ли е да бе чула нещо за него и Леони? Не за пръв път се замисляше за това, особено като имаше предвид поведението на Мини. Но от кого? И как? Бяха изключително дискретни, истински интимните им моменти бяха толкова малко и толкова прикрити, че той не можеше и да си представи да е тръгнала приказка за тях.

Какво тогава? — запита се озадачен. Продължи към осмоягълната къща, по-объркан от всякога. В същото време реши, че повече не може да понася унизителното отношение на Мини. Вече бе изчерпал търпението си. Но какво да правя? Как му се искаше да знае.

Ерминда приближи до масата за закуска и тихо започна да прибира остатъците от незавършената закуска на Сам. Погледна към Мини, която отпиваше от кафето си, прелиствайки „Кон и ездач“ и очевидно, без да обръща никакво внимание на слугинята си.

Ерминда се окашля, преди да проговори, но Мини продължи да я игнорира.

— Знам, че не е моя работа, мисис Никълсън — осмели се най-накрая Ерминда, полагайки усилия да запази гласа си спокоен, макар че бе като казан със сгорещени емоции, заплашващи да изкипят всеки момент. — Но защо вдигате скандали на мистър Сам? Той се опитва да ви угоди, да ви ощастливи, през цялото време.

Сега Мини вдигна поглед от списанието си, а сините ѝ очи се опулиха и блеснаха, първо с изненада, после с насмешливо презрение.

— Права си, Ерминда. Не е твоя работа. Ти просто работиш тук, забрави ли?

— Нямах намерение да се меся — продължи Ерминда. — Просто знам, че той е много добър човек. Приятен човек...

Мини направи презрителна гримаса и изгледа Ерминда през цялата дължина на аристократичния си нос.

— Мислех да ти дам един свободен уикенд, Ерминда — заяви тя, прекъсвайки прислужницата, а от гласа ѝ бе изчезнала всяка весела нотка.

Ерминда я погледна и сви вежди от любопитство.

— О?

— Но вместо това те уволнявам — изсъска Мини. — Сега си събери нещата и изчезвай.

— Гадната кучка! — тросна се Моси. — Разбира се, че е обявила сградата при скъпата си приятелка, онази мръсница Андреа Уокър. Това не е изненадващо.

Тя крачеше по сивия килим в дневната с телефон в едната ръка и с вездесъщата си цигара в другата.

— Тогава защо си толкова разстроена? — попита Леони.

— Защо съм разстроена! — кресна Моси. — Това е списък с толкова сгради. Три пъти се опитвах да покажа имота на един много заинтересован джентълмен от Ню Йорк. И знаеш ли какво направиха те?

Не дочака отговор и думите ѝ се понесоха като яростен вихър.

— Всеки път си намираха някакви неубедителни извинения — уж изгубили ключовете или някакви подобни глупости! Те няма да ми позволят да покажа имота! Това ме вбесява!

— Слушай, Мос — предложи Леони, — защо не му позволиш да те изведе на вечеря; тогава ще можем да поговорим. Съгласна ли си?

Леони искаше да изслуша приятелката си, да се опита да я поразвесели, но сега и двете ѝ ръце бяха заети — смесваше различни бои, опитвайки се да постигне точният нюанс на жълтото, който искаше в гостната — и както откри, маслено жълтото не се получаваше лесно. Тениската и старите ѝ шорти бяха изпоцапани с боя — свидетелство за усилията ѝ досега; същото се отнасяше за ръцете и краката ѝ.

— Мили боже! — отвърна Моси. — Хайде да отидем в някой долнопробен бар и да се освиним!

— Нямах предвид точно това — разсмя се Леони, — но каквото ти иска душата. Става ли?

— Адски чудесно е — ентусиазира се Моси.

— Защо не минеш от тук като приключиш с работата — предложи й Леони — и ще решим къде да отидем.

— Ще ти звънна, преди да тръгна натам — обеща Моси.

— Страхотно — одобри Леони. — До скоро.

— До скоро.

Моси затвори слушалката и смачка цигарата си в пепелника. Довечера се очертаваше толкова нужната й почивка от работата. Трябваше да навакса много след престоя си в Ню Йорк. Все още имаше доста работа. А сега, благодарение на Мини Никълсън, Андреа Уокър щеше да й попречи да вземе една много добра комисионна. Действително мно-о-го добра комисионна.

Онази кучка се меси в живота и бизнеса ми за последен път, помисли Моси. Може и да не съм някоя местна скапана богаташка, но си имам своите средства за отмъщение.

И ще си отмъстя, реши тя. По един или по друг начин, все някога.

Ерминда стъгна внимателно последната си дреха бяла памучна блуза — и я остави спретнато в куфара, отворен върху леглото й. После провери всичко внимателно, за да се увери, че не е забравила нещо.

Първо — дрешникът. Празен.

После — чекмеджетата. Всичките празни.

Накрая — банята. Същата както в деня, когато се нанесе.

Доволна, тя окачи униформите си в дрешника и затвори вратата. Добре! Отвратителните, грозни неща принадлежаха на мисис Никълсън и със сигурност нямаше да й липсват. Отиде до леглото да затвори куфара си, но получи внезапно вдъхновение.

Втурна се от стаята си към библиотеката, уверявайки се, че мисис Никълсън не я вижда, нито я чува. Там тя грабна един много ценен спомен и се втурна обратно по стълбите към стаята си.

Изправи се над куфара си, вдигна две-три неща отгоре и благоговейно положи снимката на Сам Никълсън в рамката ѝ от масивно сребро. Дълго се визира с любов в нея, после постави дрехите отгоре и затвори куфара с просълзени очи.

Изправи се и огледа стаята. „Какъв живот можехме да водим тук, помисли си тя. Само аз и мистър Сам, без онази вещица.“

Тя вдигна куфара и излезе от стаята.

„Дори да е последното нещо, което ще направя в живота си, помисли тя аз ще си разчистя сметките с Мини Никълсън заради това, че ми разби живота. Сега трябва да свърша още едно мъничко нещо и работата ми тук е приключена.“

В продължение на часове Мози показва къщи, дори мобилни домове, но днес всичките ѝ усилия се оказаха напразни. Нито един от потенциалните и купувачи не се заинтересува дори от едно от предложенията ѝ. И последното ѝ разочарование за деня бе, когато се обади на Андреа Уокър, за да ѝ поиска ключовете от сградата Ван Вехтен и отново получи отказ.

— О, толкова съжалявам, Мози — извини се провлечено Андреа, — но един мъж разглежда сградата цял следобед. Знаеш как е. С партньори и инспектори и така нататък. Вероятно ще остане там до късно.

— Утре тогава — предложи Мози.

Чу как Андреа ровичка из някакви хартии.

— О, скъпа, изглежда и за утре всичко е ангажирано. Хмммм. Виж какво, Мози. Ще ти се обадя, когато е удобно да вземеш ключовете. Става ли? — после тя затвори рязко.

Мози тръшна слушалката.

— Скапано малко гоено! — изсъска гневно. Грабна цигарите си и запали една, пушейки замислено за момент. После се пресегна, вдигна отново слушалката и набра номера на Леони.

— Ало? — Леони беше останала без дъх.

— Мози е, скъпа — обяви тихо тя. — Ще трябва да отложим вечерята. Аз... аз промених плановете си.

— Кой е той? — попита весело Леони.

— Не, не — отвърна Мози — нищо такова. Само...

Леони изчака.

— Трябва да се погрижа за една работа — обясни Моси, необичайно резервирана.

— Добре — отговори Леони, чудейки се защо Моси е толкова потайна. — Обади ми се, когато имаш възможност.

— Разбира се, скъпа — отвърна Моси и остави слушалката.

Грабна цигарите и запалката си и ги пхна в чантата си, взе си ключовете и изскочи през вратата, понасяйки се към акурата си. Влезе и запали двигателя, плюейки чакъл докато потегляше от алеята.

ДВЕ

Работниците си бяха тръгнали и къщата утихна. Леони изстърга последната боя, която успя да види, и се избърса. Приличам на Джаксън Полък^[1], помисли си тя, оглеждайки се отново в огледалото в банята. Беше покрита с разноцветни петна от главата до петите и бе сигурна, че по тялото ѝ все още има истинска палитра от цветовете.

О, добре, реши тя, ако това е най-лошото, което ми носи денят, аз съм една голяма щастливка. Тя излезе от големия апартамент и слезе в кухнята. Ужасната воня от полиуретановото покритие се бе разсеяла почти напълно — слава богу! — и подът изглеждаше великолепно. Старите му широки борови дъски блестяха до съвършенство на светлината. Големите стари греди отгоре бяха почистени и омаслени и тя благодари на щастливите си звезди, че са били там и само са чакали да бъдат показани.

Мебелите и уредите бяха инсталирани и тя реши, че работят добре. Беше избрала зелено за мебелите; един нюанс с малко маслиново, базиран върху раните американски бои, приготвяни от мляко и използвани често в къщите от тази епоха. Това си пасваше страхотно със слънчево жълтите стени. Дръжките на шкафовете бяха в контрастиращ дървесен цвят, лакиран, за да се запази. Страхотна гледка представляваха плотовете истински месарски щанд. Бяха дебели, масивни, скъпи, но си струваха всяко едно пени.

Колкото до уредите — знаеше си, че ще трябва да хвърли доста пари за уреди, особено след като искаше да продаде къщата на заможни нюйоркчани. Луксозно, скъпо, професионално кухненско оборудване — това бе на мода сега, дори за онези, които щяха да идват само през уикендите и едва ли щяха да готвят. Знаеше, че мнозина от тях почти не стъпват в кухнята, но бе по-добре оборудването да си е там за показ, ако не за нещо друго. И тук имаше огромна редица с газови уреди от неръждаема стомана, с двойна фурна и капак, хладилник от неръждаема стомана и две супертихи миялни машини.

Тя чу почукване на задната врата и излезе от кухнята да отвори. Беше Сам.

— Още си тук — усмихна се тя. — Не видях колата ти и помислих, че си тръгнал.

— Не — отговори той, — реших да се навъртя наоколо и да видя дали има още нещо, с което да ти помогна по къщата.

— Не беше нужно да го правиш. Но се радвам, че си тук. Искам да ти покажа горния етаж. Двамата с Джими свършихме доста работа днес — Джими беше младежа, който Моси откри и който ѝ помагаше из къщата.

— Добре — кимна Сам. — Чудех се какво правите вие двамата. Почти не ви видях.

— Да се качим горе — предложи тя. Хвана го за ръка и го поведе към третия етаж, към голямата спалня.

— Мили боже! — възкликна Сам, когато влязоха в огромната стая. — Ще стане красиво, Леони. Вече е красиво.

— Да — съгласи се тя, — наистина, нали?

— Материята по стените е страхотна. Прилича на нещо като френска селска къща със старите греди.

Тънката материя бе в кремаво, с пасторални сцени, щамповани върху нея в черно и сиво.

— Искях повече цвят — обясни Леони, — но беше много скъпо. Както и да е, това е добро. Цветът ще дойде от аксесоарите — двамата с Джими цял ден рязаха платовете, съшиваха лентите, където бе необходимо, и ги залепваха върху ватата, която тя вече бе поставила по стените.

— Остава да залепя ръбчетата — обясни тя и вдигна един кремав ширит. — Мисис Милър прави драпериите за леглото, както и покривките. Всичко от същия плат.

Леглото бе старо и метално, с балдахин; тя го бе извадила от склада си. От двете му страни бяха разположени френски дървени масички с черни метални лампи и купища книги, списания и малки вази с разцъфнали рози от градината. Вярната ѝ кушетка сега се използваше като диван, опряна в една от стените, отрупана с красиви копринени възглавнички.

— Все още не съм донесла повечето мебели продължи Леони. — Засега могат да останат в хамбара.

Сам я погледна.

— Откъде научи всичко това? — попита той.

Леони се разсмя.

— Най-вече като гледах какво правят хората в апартамента в Ню Йорк и в къщата в Саутхемптън. Сметнах, че мога да го направя и сама. Плюс това Джими ми помогна много. Много е схватлив.

— Хората ми внесоха ли огледалата днес? — попита Сам.

— О, да. Ела да видиш.

Влязоха в баните, две просторни помещения в съседство, целите в бял мрамор и огледала. Единствената разлика бе, че в едната имаше джакузи, а в другата — стъклена душ кабинка.

— Хората са свършили добра работа — кимна Сам, оглеждайки шевовете, където огледалата се срещаха с мрамора.

— Наистина — съгласи се тя. После вдигна поглед към него. — Хайде, да видим останалото.

— Да. Както вървят промените, всичко става невъзвратимо. Така че ако искаш нещо, сега е моментът да ми кажеш.

— Не мисля. Искам само да видиш какво сме направили днес с Джими.

На втория етаж тя го преведе през всичките четири спални и двете бани, за да му покаже къде двамата с Джими бяха пробвали боите по стените и лампериите, както и парчетата плат, които щяха да използват за завесите.

— Това е червената стая, синята стая, зелената стая и нещо като златна стая — обясни Леони. — Макар че нито една от тях всъщност не е изцяло едноцветна. Това са само преобладаващите цветове.

Сам я погледна и се усмихна.

— Виждам къде ти е бил полезен твоят скицник.

— Да, точно така. Да слезем долу.

В библиотеката тя му показва къде е закачила парче зелен филц.

— Това е с цвета на маса за бiliarд. И го взех почти за нищо. Стените ще бъдат покрити с него, а завесите ще бъдат от този плат, който прилича на килим. Виждаш ли?

— Ами шкафовете с книги? — попита Сам.

— Приятелят ми Пиер идва от Ню Йорк да ги боядиса така, че да приличат на махагон. Той работи страхотно. Ще видиш.

— Наистина е впечатляващо. И изглежда много по-скъпо отколкото е в действителност.

— Това е идеята.

В гостната тя му показва жълтото, което най-накрая постигна, опитвайки няколко различни смески.

— Наистина си пасва с жълтата коприна на завесите, не мислиш ли?

— Да — съгласи се Сам. — На мен ми се струва съвършено.

— Тук вътре ще бъде светло и просторно. Библиотеката, разбира се, е доста по-тъмна. По... — мъжествена, предполагам.

Преминаха от гостната към трапезарията, където Леони спря и се намръщи.

— Тази стая беше истинско предизвикателство. Направо си иска стенописи над ламперията. Но...

Сам се усмихна.

— Едно от твоите забележителни „Но“. За какво е всичко това тук?

— Ами — замисли се тя — ще е много скъпо ако се изработят ръчно. Купуването на истински красиви тапети със стенописи също е твърде скъпо. Струва майка си и баща си. А ако купиш евтини, ами, те изглеждат... евтини! Значи трябваше да направя компромис. Най-накрая открих тези китайски имитации, които наистина ще свършат работа. Не бяха евтини, но изглеждат страхотно — тя посочи към лентата, залепена на стената.

Сам погледна към хартията с китайски мотив.

— Одобрявам — усмихна се той.

— Сега — продължи Леони — остава само твоите хора да завършат паркета. Боите и тапетите не могат да се сложат, преди да се завърши подът. Няма да слагаме и повече плат. Не искам да бъде съсипан.

— Няма да трае дълго — увери я Сам. — Но ще ги пришпоря още. Искам да свършат първокласна работа.

— Не искам да ставам безцеремонна — каза Леони, надявайки се, че това наистина прозвуча така. — Просто някои неща не могат да чакат.

— Не мисля, че си безцеремонна — Сам се обърна към нея. Взе я в ръцете си и я погледна в очите, после я целуна по челото.

Леони го прегърна и го целуна по устните, после се дръпна назад.

— Какво ще кажеш за чаша вино? — предложи тя.

— Добра идея — кимна той.

Седяха в кухнята и си пийваха вино. Буреносните облаци от ранната утрин висяха в небето, обещавайки дъжд, но все още не валеше. Сивите облаци и лекият мраз във въздуха създаваха една доста мрачна комбинация, но Сам и Леони бяха безразлични към противното време.

— Започнах да се обаждам на старите си клиенти в Ню Йорк — сподели Леони. — Двама-трима се заинтересуваха много от този имот.

— Вече? — възкликна Сам. — Боже. Бързо, нали?

— Е, знаеш как е. За повечето хора времето е пари, особено за онези мръсни богаташи. За щастие те ми се доверяват достатъчно и знаят, че ще направя един имот така, че направо да се влюбят в него. Знам какво искат, познавам вкуса им и така нататък. И те знаят, че знам; знаят, че могат да се нанесат сутринта и да се забавляват още вечерта. Никакви неудобства, нали разбираш. Особено след като всичко им е готово.

— Невероятно!

— Повярвай — настоя тя. — Както и да е. Впрегнах сериозно Моси да търси друга къща за ремонт. И познай кого ще искам да работи с мен? — тя го погледна с палава усмивка.

— Кого? — пошегува се той. — Не и мен, със сигурност?

— Можеш да се обзаложиш. И може да е скоро. Ще видим.

Сам огледа внимателно лицето ѝ, доволен от смесицата от чисто и неподправено вълнение, радост и... да, помисли си той — от надеждата, която облагородяваше чертите ѝ.

— Дори не мога да се преструвам, че това няма да е най-доброто нещо, което може да ми се случи — сподели Сам. — Можеш ли да си представиш? Ние двамата работим върху друг проект. Заедно.

— Надявах се ти да приемеш идеята с отворени обятия. Мисля, че сме страхотен екип.

Сам протегна ръка през масата и стисна нежно нейната.

— И аз мисля така — промълви той.

Тя го погледна в очите.

— Мислех си също — продължи вече по-сериозно тя, — че можем дори... ами... надявам се да не избързвам с предположенията си — можем дори да започнем съвместен бизнес.

Тя отпи от виното си, преди да продължи.

— Мога да купувам имоти, а ти ще използваш неоценимите си възможности да ги обновяваш.

Тя стисна ръката му.

— Мога също да се справя с интериора, както тук, после да оставя Мози да се заеме с продажбата. Чувствам се доста уверена, че ще успеем да привлечем заможни нийоркчани, особено след като успеем с първите няколко. Нали са от един дол дренки — тя отново спря, вглеждайки се в лицето му, опитвайки се да отгатне мислите му. — Това е само идея, Сам, но какво мислиш?

За момент той просто я гледаше, предвквайки мълчаливо тази новина.

— Понякога съм сигурен, че съдбата ни е събрала, Леони — промълви най-накрая. — Тази наша среща е била предрешена. Сега повече от всякога съм убеден, че това е вярно. Просто е толкова... толкова съвършено.

Облекчение и радост обляха Леони в еднакви дози. Тя не бе абсолютно сигурна, че той ще хареса идеята. Можеше да си помисли, че независимостта му е застрашена или че тя се опитва да се сближи с него прекалено бързо.

Бог знае, че физическата ни връзка е върховна. Никога в живота си не съм правила по-хубав секс. А духовно те бяха на една вълна, поне през повечето време. Емоционално, дълбоко в това мистериозно място, наречено душа, можеше ли да бъде по-добре? Не. Тя не мислеше така.

Но да работят заедно? Много мъже вероятно биха ударили чертата тук. Щеше да заработи някаква мъжка гордост, която тя не познаваше. Сега тя го погледна и кимна в съгласие.

— Чувствам се точно по същия начин. Това е нашата съдба. Нашето предопределение.

И си беше вярно. Тя си помисли, че заедно те бяха една обединена сила, сила, която можеше да прогони тъмните сенки от живота на двамата. После заедно можеха да направят всичко.

Сам не помнеше някога да е бил толкова щастлив, толкова влюбен, толкова изпълнен с надежди за бъдещето. Страхове му от обвързване, от собствените му емоции, от недоверието към себе си — да оставим, че изобщо не можеше да се довери на друг човек — изглежда се разсейваха, превръщайки се в призраци, и той знаеше, че

това е така заради любовта му към тази жена, която седеше толкова ведра пред него.

Това бе любов, която израсна от онова първо физическо привличане през пролетта и лятото и сега бе разцъфнала като неустоима сила.

Има само едно петно в пейзажа, помисли си той. Една злобна и могъща сила, застрашаваща съвършенството, което постигнаха двамата с Леони: Мини.

Когато свършиха виното си и той стана да си тръгва се почувства окрилен от нова решителност, от ново решение: Знаеше какво трябва да направи и щеше да се върне бързо до имението и да го стори.

[1] Джаксън Полък — (1912–56) — американски художник експресионист. — Б.пр. ↑

ТРИ

Тялото плаваше, обърнато по корем в плувния басейн.

Светлата руса коса се движеше покрай главата, помръдвайки едва-едва, когато водата, потрепваща от вятъра, се вълнуваше почти незабележимо. Инвалидната количка, в странно положение, лежеше празна върху тесния каменен парапет до ръба на басейна.

Освен свистенето на вятъра в дърветата, една зловеща тишина обгръщаше обстановката в саван от спокойствие. Дори ранните есенни щурци изглежда бяха спрели хора си от уважение към мъртвата.

Той се втренчи мълчаливо в тялото, вкаменен като статуя, и това сякаш продължи цяла вечност, но бяха минали едва няколко секунди. Не знаеше. На това място времето бе спряло, фокусирано върху ужасната картина.

Той усети, че сякаш се носи над сцената, поглеждайки надолу към нея, виждайки тялото в басейна, количката на ръба и собствената си самотна фигура, застанала там безмълвна и неподвижна, втренчена в тялото, прикована от инертната му безжизненост.

Най-накрая, в неземеен транс, той се обърна и тръгна обратно към оранжерията, където вдигна телефона. Набра 911 и изчака, оглеждайки помещението, виждайки го в различна светлина, сякаш за пръв път.

Луксозните цъфнали растения и лозите, някога толкова красиви в зеленото си изобилие, сякаш му се подиграваха, а ластарите им като че ли се пресягаха към него заплашвайки да го задушат, сочещи с пръсти вината и срама му.

— Обажда се Сам Никълсън — изрече той на операторката, когато тя най-накрая вдигна.

Даде ѝ адреса.

— Жена ми — обясни, спокойно и тихо, контролирайки се напълно. — Мъртва е. В плувния басейн.

Когато обаждането приключи, той отиде до масичката с питиетата и си наля малко скоч. Гаврътна го целия, после си наля още един, смесвайки го с лед и малко вода. Стана и се втренчи в празното пространство за няколко минути, после седна да чака, контролирайки

отчаяния си импулс да се обади на Леони, да ѝ каже какво се е случило.

Изведнъж той скочи на крака и отиде до антрето. Не можеше да седи повече в оранжерията, не и с тази гледка в басейна. Трябваше да се отдалечи от сцената. От тялото — нейното тяло.

Той се отпусна тежко върху изящните стълби, водещи нагоре, с лакти на колене, с глава в шепите, а очите му бяха приковани във входната врата, сякаш там щеше да намери отговорите на въпросите, които се въртяха в съзнанието му като множество отровни змиорки.

След дълги, непоносими минути — цял живот чакане — интеркомът от портата звънна. Сам стана и натисна бутона, с който се отваряше портата, без да си прави труда да види кой е.

— Кога се прибрахте у дома, мистър Никълсън? — попита полицаят, а очите му обходиха библиотеката, поемайки тъмното ѝ и разкошно величие, после се спряха като лазери върху Сам.

— Към седем и трийсет — отговори Сам. — Някъде там. Не съм напълно сигурен.

— Къде бяхте?

— Работех на един строителен проект, една къща надолу по реката. После минах покрай офиса си... бившия си офис — коригира се той — да взема някои документи, които бях оставил там.

Въпросите се влачеха и влачеха неумолимо и често се повтаряха, докато съдебният лекар и фотографът работеха около басейна, а другите полицаи се тълпяха в къщата и на двора.

След известно време детективът се извини и отиде да поговори със съдебния лекар, а Сам влезе в оранжерията да си налее още едно питие. Басейнът се виждаше ярко осветен през стъклото и в това крещящо сияние той наблюдаваше тези хора — напълно непознати — докато закопчаваха чувала с тялото, а аристократичната елегантност на Мини сега изглеждаше безлична, нечовешка в неговата грозота, в черния му цвят. В неговата безвъзвратност, помисли си той.

Беше отвратен от гледката, но не можеше да откъсне очи от нея докато мъжете, с тялото в ръце, не изчезнаха зад къщата.

Най-накрая той се обърна и се върна в библиотеката, където видя, че детективът от отдел „Убийства“, казваше се Бийнър, го наблюдава. В ръката му се клатеше чиста найлонова торбичка.

— Тук може да имаме истински проблем, мистър Никълсън — заяви той.

Сам се втренчи в него.

— Какво има? — попита, без да изпитва особено любопитство, просто действаше машинално. Веднага им бе дал разрешение да претърсят къщата и двора, както се съгласи и да отговори на въпросите им.

— Това е бележка, мистър Никълсън. Предполагам, че е с почерка на съпругата ви. Беше на бюрото в онзи офис до кухнята.

Сам чу думите му, но не ги осмисли.

— Тук се казва, че някой я мразел. Той я мразел и искал да я отстрани от пътя си — погледна към Сам през уморените си, подпухнали очи. — Вие не знаете нищо за това, нали?

— Не — отговори Сам. — Не знам нищо за това.

— Казахте, че слугинята трябва да е била тук, нали? — продължи Бийнър.

— Да — отвърна Сам. — Ерминда. Тя живее тук. Не знам къде е.

— Добре — Бийнър се почеса по главата, — защо не ме заведете в нейната стая? Да хвърлим един поглед.

Сам го поведе нагоре към изоставената вече слугинска стая. Той се огледа и погледна озадачен към детектива.

— Ха — Бийнър изпъшка, чешейки се по главата.

— Изглежда се е изпарила.

— Не знам какво става, по дяволите — възкликна Сам. — Ерминда беше тук сутринта, когато тръгнах и доколкото знам не е планирала да напуска.

— Някаква идея къде може да е? — попита Бийнър.

— Не — поклати глава Сам. — Знам, че има роднини в Ню Йорк. Но не знам кои са или къде точно живеят.

Той изведнъж осъзна колко малко е знаел за Ерминда; как всъщност тази жена, която живееше в една и съща къща с него и жена му, бе почти напълно непозната.

Но едно нещо знаеше със сигурност: Тя *мразеше* Мини.

— Искаш ли да дойдеш тук? — попита Леони. Гласът ѝ беше загрижен, но спокоен. Полагаше усилия да запази самообладание. Не

искаше да разстройва Сам още повече. Знаеше, че и без това е достатъчни разстроен.

Първоначалният ѝ шок премина до известна степен, но все още не бе осмислила напълно новината — тя беше толкова ужасяваща, че просто не можеше да я приеме. Все още изглеждаше твърде невероятно, за да е вярно.

Това се случва във филмите, помисли си тя. Не и в реалния живот. Определено не и в моя живот.

Знаеше, че Сам се нуждае от нея повече от всякога и отчаяно искаше да бъде с него, да го успокои, доколкото бе възможно при тези обстоятелства.

— Може би трябва да се махнеш от там — допълни тя.

Сам се поколеба.

— Не знам дали трябва да изляза от тук — звучеше объркан и несигурен в себе си. — Имам предвид, разбира се, че искам да дойда. Просто не знам дали това е най-доброто при тези обстоятелства.

— О, Сам! — извика с негодувание Леони. — Мили боже! Те и за миг не могат да си помислят, че имаш нещо общо с това.

— Не знам — смотолеви разтревожено той. — Но ми казаха да се навъртам тук. И то съвсем ясно. Този човек, Бийнър, мисля, че е детектив от отдел „Убийства“, каза, че утре вероятно ще имат още въпроси към мен. Правят аутопсия.

— Колко ще продължи това? — попита Леони.

— Вероятно няколко дни — отговори Сам. — Бийнър каза, че съдебният лекар бил твърде зает и че като се има предвид коя е Мини — коя беше — коригира се Сам, — те вероятно ще действат бързо.

— Добре — продължи Леони, — ти вече си им казал всичко, което знаеш. Не се безпокой. Боже, ти беше тук, когато това се е случило!

— Вероятно — съгласи се Сам.

— Какво имаш предвид, как така вероятно! — попита Леони. — От тук си отиде у вас.

— Отбих се в сградата Ван Вехтен да взема един кашон с папки, който бях оставил там — обясни Сам. — Бях прибрал всичко друго, но тези неща ми трябваха за счетоводителя ми. Така че не исках да ги прибирам в склада. Оставих ги там, за да ги взема по-късно.

— Добре, това не може да ти е отнело много време — предположи Леони. Въпреки непоколебимата ѝ вяра в него, тя усещаше как я обзема ужас, как малките иглички на тревогата пробождат подсъзнанието ѝ.

— Не — отвърна Сам. — Не съм стоял там повече от петнайсет-двайсет минути. По някакъв начин се сбогувах с мястото. Това е единственият офис, който някога съм имал.

— Знам какво имаш предвид — рече меко Леони. Сега главата ѝ се въртеше, тя започваше да проумява новината, а грозната глава на действителността се натрапваше съвсем ясно. Може би всичко това не бе толкова просто както си помисли в началото.

— Ами прислужницата? — попита тя. — Имаш ли някаква представа какво може да е станало с нея?

— Не — отговори Сам. — Прибрала си е всичко — въздъхна. — Полицията се занимава с това. Имам разпечатки от телефонните сметки от последните няколко месеца и намерих някакъв номер в Куинс или Бруклин, на който тя се е обаждала. Поне предполагам, че тя се е обаждала. Никой от нас не познаваше някого с код седем-едно-осем.

— Добра мисъл — подхвърли Леони.

— Предполагам. Цялата дяволска история е направо лудост, не знам какво да си мисля. Никаква следа от взлом. Нищо! А това място е като една шибана крепост.

Той спря за момент и продължи.

— Не мисля, че изглежда много добре за мен, Леони. Изобщо не е добре. Особено с тази бележка — гласът му беше адски изморен.

— Не си вади прибързани заключения, Сам — посъветва го Леони. — Ти дори не знаеш какво точно пише в бележката. И не вярвам това да може да докаже нещо.

— Предполагам, че си права. Просто не разсъждавам трезво. Не знам какво ми става.

— Сам! — повиши глас Леони. — Мили боже! Изобщо не е чудно. Току-що си намерил тялото на жена си в плувния басейн. Вероятно си в шок. Защо не наминеш насам или аз да дойда там? Сега наистина не трябва да оставаш сам.

— Оценявам това, Леони. Знаеш, че е така. Но мисля, че трябва да остана тук, където полицията да може да се свърже с мен, в случай

че открият нещо. Ще се оправя. Освен това ченгето каза, че е най-добре да се навъртам тук.

— Може би трябва да се обадиш на лекар. Имаш ли успокоителни? — попита тя. — Или сънотворни?

— Тук има разни неща. Ще взема нещо ако потрябва, но не мисля, че се нуждая от лекар. Просто се чувствам толкова... странно. Толкова... вцепенен. Сякаш всичко е нереално... като че нищо не се е случило в действителност.

— О, Сам — повиши глас Леони. — Как ми се иска да съм с теб. Можеш ли да се обадиш на някого?

— Няма на кого, не искам — въздъхна той. — Ти си единственият човек, с когото искам да разговарям — пак въздъхна. — Неприятно ми е да те товаря с това, но аз... аз...

— Престани веднага! — възпря го енергично Леони. — С нищо не ме товариш. Разбра ли? Обичам те, Сам! И това означава, че каквото и да ти се случи, то засяга и мен. Аз съм част от това и е напълно правилно и естествено да ми се обадиш.

— О, боже, обичам те! Караш ме да се чувствам толкова по-добре... Само като чуя гласа ти!

— Е, можеш да го чуваш по всяко време. Можем да говорим цяла нощ ако искаш.

— Ще ти се обадя сутринта. Май че е най-добре да затваряме. Струва ми се, че ще имам посетители от полицията още в ранни зори.

— Мислиш ли, че ще можеш да поспиш? — попита Леони, знаейки, че това сигурно бе невъзможно.

— Не знам — отговори Сам. — Но ще опитам. Вероятно ме чака един дълъг, дълъг ден.

— Сам, не се колебай да ми се обадиш по всяко време през нощта. Обещавах ли?

— Обещавам. Обичам те, Леони! Повече от всичко на света. Надявам се, че го знаеш.

— Да, Сам — прошепна тя. — Знам го.

Затвориха и Сам започна да се шляе безцелно из къщата, от стая в стая, без да знае какво търси, без да вижда нищо. Накрая се опъна на големия кожен диван Честърфийлд в библиотеката с питие в ръка и се опита да затвори очи, да забрави за днешните събития.

Но сънят не идваше. Вместо него той виждаше тялото — тялото на Мини, напомни си той — да се носи грозно по повърхността на басейна.

В мига, в който, когато Леони затвори телефона, пронизителното му чуруликане се извиси и я стресна.

Вдигна слушалката. *Сам*, помисли си тя. Обажда ми се отново.

— Ало?

— Леони, скъпа — беше Мози, чийто глас бе лишен от характерната ѝ весела ирония.

— Здравсти, Мос — отговори Леони с изморен глас. Физическото и емоционалното изтощение бързо вземаха своето.

— Не бих ти звъннала толкова късно — продължи Мози, — но чух новината.

— Вече — възкликна Леони. — Светът е малък, нали?

— Нищо не може да се сравни с местните клюкарки — отговори Мози. — Както и да е, звъннах да видя дали не искаш компания.

— Добре съм, Мози — отговори тя. Но си помисли: *Не съм добре. Не. Всъщност изобщо не съм добре.*

— Сигурна ли си, скъпа? — настоя Мози. — С радост бих дошла веднага.

— Не, Мози — отблъсна предложението ѝ Леони. — Наистина просто искам да остана сама и да си почина. Изтощена съм. Беше един много дълъг ден, а двамата със Сам затворихме точно преди да се обадиш.

— Как е той? — попита Мози, а любопитството ѝ се изостряше. Макар да си беше обещала, че няма да си пъха носа в това, изкушението бе неустойимо.

— Мисля, че е в шок — обясни Леони. — Все още не го е поразило истински. Също така е малко нервен, може би дори уплашен. Мисли, че полицията го подозира.

— Не е чудно — подхвърли Мози. — Всички мислят, че той го е направил.

Леони се вбеси моментално и всички защитни инстинкти в тялото ѝ се наостриха.

— Къде чу тези... тези мръсотии? — избоботи предизвикателно тя.

— Пийнах едно бързо в Киндърхук — отговори Моси. — Някои от местните младежи вече бяха чули всеки кървав детайл от ченгетата. Знаеш как е в малките градчета.

— Да — съгласи се Леони. — Знам. Или поне със сигурност откривам. Знам и колко е гадно.

— О, зарежи това скъпа. Само ти докладвам какво съм чула — опита да се защити Моси. — В нищо не те обвинявам.

— Но ти също си мислиш, че е виновен, нали, Моси? — извика Леони с треперещ глас, без да полага усилия да прикрие враждебността си.

— Не си мисля такива неща — отрече Моси, опитвайки се да я успокои. — Исусе!

— Добре! Защото той е неспособен да направи нещо толкова... толкова отвратително. Божичко, Моси — продължи тя, — той беше тук с мен докато стане време за вечеря! После се е отбил в стария си офис да вземе някои неща.

— Чакай една минута — прекъсна я Моси. — Не е нужно да доказваш невинността му пред мен, скъпа. Онези скапани момченца от полицията си мислят, че той го е направил — тя спря за момент и дръпна от цигарата си. — И, разбира се, някои от тези, които го познават, или си мислят, че го познават.

— Какво имаш предвид! — попита Леони, все още ядосана.

— О, ти знаеш — отвърна Моси. — Същите стари празни клюки — от повечето празни хора. Той се оженил за нея заради скапаните ѝ пари. Тя била инвалид. Той искал да се отърве от нея. Обичайната помия.

Леони си пое дълбоко дъх. Искаше да изкрещи от отчаяние и гняв, макар да знаеше, че Моси просто повтаря зловните клюки. Но, помисли си тя, зловни клюки като тази могат да бъдат опасни. Много опасни.

— Мисля, че е най-добре да сменим темата, Моси — предложи тя. — Такива разговори ме влудяват напълно. Все едно че някой ми скубе косата.

— Съжалявам, скъпа. Виждам, че те разстроих, а определено нямах такова намерение. Това е последното нещо, което съм искала.

Сигурно съм толкова пребита, че не мога да разсъждавам трезво.

— Какво има? — попита Леони. — Какво си правила?

— Това-онова. Всъщност нищо важно — гласът ѝ внезапно звънна с фалшиви нотки в ушите на Леони, леко и безгрижно, което тя веднага разпозна като измъкване.

Приемайки, че Моси няма да продължи, че тя вероятно крие нещо, Леони реши да не упорства по този въпрос.

— Слушай — каза най-накрая тя, — най-добре да затварям, Моси. Наистина съм уморена и трябва да опитам да поспя малко. А и искам да оставя телефона свободен, в случай че Сам опита да се обади отново.

— Разбира се. Само не забравяй, скъпа — настоя Моси, — ако се нуждаеш от мен, винаги можеш да ми звънеш.

— Благодаря, Моси. Оценявам това.

След като затвориха, Леони си помисли: „Бог да те поживи. Мос, но не мисля, че тази вечер имам нужда от приятелка като теб, макар да си добронамерена. Не. Нуждая се от някой, който да ме утеши в това нещастие.“

Беше посред нощ и Леони най-накрая задряма в едно от покритите с балдахин легла горе, с копринен халат увит около голото ѝ тяло. Изведнъж тя се стресна в лекия си сън от някакъв шум в къщата. Чу се шум, нали?

Тя подскочи, вече напълно будна, и всичките ѝ сетива се наостриха. Опипвайки за ключа на лампата до леглото, ѝ се стори, че вижда движение в тъмнината, през вратата, водеща към стълбите и долния етаж.

О, мили боже! Не е от въображението ми!

Сърцето ѝ заби лудо, а пулсът ѝ се ускори, биейки шумно в тъпанчетата ѝ. Но преди да помисли какво да прави, преди дори да успее да изкрещи, тя чу как някой извика нежно името ѝ.

— Леони?

Беше Сам. Дали? Шепнеше в сенките?

— Сам? — извика тя. — Сам!

Той се втурна в стаята и я взе в обятията си, обсипвайки я с целувки.

— О, боже — извика тя. — Уплаши ме до смърт.

— Съжалявам. Толкова съжалявам. Не исках.

— Всичко е наред — успокой го тя, потупвайки го по гърба, сякаш беше дете.

— Трябваше да бъда с теб — промълви дрезгаво Сам. — Просто трябваше да бъда с теб.

По-късно, в тъмната стая, докато лежаха изтощени, Сам дремеше на рамото ѝ, а Леони размишляваше за иронията на любовенето им. Изправени срещу тъгата и смъртта в живота им, помисли си тя, любовенето им изведнъж се оказа весело и жизнеутвърждаващо.

Но това бе радост, която нито веднъж не я накара да се усмихне.

И тя се чудеше, не за пръв път — О, боже, дали това е началото на края?

ЧЕТИРИ

Уикендът сякаш продължи вечно, влачейки се едва-едва, измъчено чакане за — какво? Сам и Леони нямаха представа какво да очакват.

В събота и неделя Леони работи трескаво из къщата, опитвайки се да не мисли за натрапчивите тревоги, които постоянно я гризяха някъде точно под повърхността на съзнанието ѝ. Тя закачаше плат, лепеше корнизи, смесваше още боя и плевеше градината. Но колкото и усилия да полагаше, тези тревоги се натрапваха отново, отказвайки да я оставят на мира, заплашвайки да разрушат новосъздадената ѝ увереност и усещане за собствената ѝ стойност.

Дали нейният свят — техният свят — свят, изпълнен с много щастие и надежда преди толкова кратко време, щеше да се разпадне около тях? Тя все повече и повече се насилваше, робски, диво, правейки всичко, за да държи на разстояние паническите искрици на тревогата и съмнението. Нощем, когато той идваше при нея, съмненията и страховете се разсейваха, за да се съживят отново, когато той си тръгваше сутрин.

Сам прекарваше деня в имението Ван Вехтен и му бе трудно сам в тази огромна къща — къщата на смъртта, така си мислеше за нея сега, — отговаряйки послушно на телефонните обаждания от приятелите и роднините на Мини и очаквайки информация от полицията. Но тя не идваше. Само мъчението на реалността, която той бавно осъзнаваше, почти го съсипваше с тъга, вина и все попарализиращ страх и запълваше празнината, оставена от смъртта на Мини и отсъствието на Леони.

Вцепенението, което притъпяваше усещанията му, след като откри тялото на Мини, бе изчезнало. Сега на негово място се настани една глождеща тревога, от която той не можеше да се отърси, която доминираше всеки негов буден час, а сънят му бе труден и непостоянен.

Сутрин той беше в осмоъгълната къща, карайки хората си да започнат, оглеждайки свършената вече работа, а после се връщаше в

имението.

Така минаха дни преди полицията най-после да пристигне, около обед. Когато се чу звънецът на входа, в ушите на Сам той прозвуча като пронизителен вой, който не вещае нищо добро. Бийнър детективът, влезе сам, със същото изморено изражение като в петък вечерта.

— Вече имаме предварителните резултати от аутопсията — съобщи разсеяно той.

Отново седнаха в библиотеката. Сам все още не можеше да се осмели да излезе в оранжерията, която построи с толкова любов и с която толкова се гордееше някога. Заради гледката към басейна сега атмосферата ѝ бе заразена с потенциална злоба, която той не можеше да игнорира.

— И какво открихте? — попита. Огледа лицето на Бийнър, но не можа да разчете изражението му.

Детективът му отговори с въпрос.

— Жена ви пиеше ли много? — попита.

Сам го погледна с изненада.

— Не. Ами... имам предвид... пийваше по едно от време на време — отговори той. — Нали знаете, сред хора. Понякога едно-две питиета преди вечеря, но това е всичко. Защо питате?

Бийнър не обърна внимание на въпроса и му отговори с друг въпрос.

— Гълташе ли хапчета? Успокоителни, такива неща?

— Не! — заяви определено Сам, а в гласа му прозвуча раздразнение. Започваше да губи търпение от въпросите на този човек. Те изглеждаха безцелни и неуместни. — Хей, вижте какво. За какво, по дяволите, е всичко това?

Бийнър го погледна гузно.

— Кръвните проби показват, че тя е погълнала смъртоносна комбинация от алкохол и фенотербитал, успокоително, което се дава с рецепта. Това, и много оксикодон. Това е перкодан, болкоуспокояващо.

Сам бе потресен и за момент само се взираше в детектива.

— Аз... аз не мога да повярвам — изломоти най-накрая той. — Това е невъзможно. Никога не съм виждал Мини да пие толкова много — Сам се намръщи. — Е, не и от години. Не и откакто... не и откакто бяхме гаджета. Можете да питате всичките ѝ познати.

— Ами хапчетата? — попита Бийнър.

— Няма начин — отвърна Сам. — Тя почти не вземаше нищо. Не и след катастрофата ни преди години. Мини мразеше всякакви лекарства. Дори аспирин не вземаше ако не ѝ се налагаше много.

Той спря и погледна напрегнато към детектива.

— Трябва да има някаква грешка.

— Няма грешка, мистър Никълсън — отговори Бийнър. — Съдебният лекар каза, че е щяла да умре от свръхдоза. Ако не се е удавила преди това.

Удавила.

Тръпки побиха Сам от тази дума. Чувайки как причината за смъртта бе редуцирана до тази мъничка, противна дума, изречена толкова направо, всичко изплува пред него много по-реално и ужасяващо. Той си представяше как дробовете ѝ се пълнят с вода, виждаше как ръцете ѝ бият във водата, как крещи за помощ.

Изведнъж в гърлото му се надигна жлъч и за момент си помисли, че ще повърне. Скочи на крака и хукна към банята, но в този момент телефонът до него звънна. Той спря на място, после се върна малко и вдигна слушалката.

— Ало? — послуша малко, после стана и подаде безжичния телефон на детектива. — За вас е.

Бийнър кимна с благодарност.

— Да — изръмжа в телефона. После той слушаше, а Сам наблюдаваме.

— Доведи я тук — нареди Бийнър. Натисна бутона и подаде телефона на Сам.

— Жената, която е работила за вас... — обясни кратко.

— Ерминда Гомес — уточни Сам.

— Да. — Бийнър въздъхна. — Водят я тук.

Леони взе предпазливо вестника от полицата на шкафа, където го бе оставила, за да е далеч от погледа ѝ. Това бе големият неделен вестник, но тя и Сам решиха да не го поглеждат. Докато бяха заедно не искаха нищо да им напомня за случилото се и със сигурност не искаха да четат спекулациите на жадната за скандали преса.

След като остана сама — работниците бяха спрели, за да обядват: някои от тях си отидоха, други седяха на сянка и си хапваха. Леони се изкуши да прегледа статията, за която бе сигурна, че е там.

Остави вестника на кухненската маса и го погледна с трепет. Не бе нужно да търси статията. Заглавията крещяха:

„НАСЛЕДНИЦАТА НА ВАН ВЕХТЕН УДАВЕНА В ЛУКСОЗНО ИМЕНИЕ“

Голяма снимка на Мини Никълсън придружаваше статията.

Леони си пое дълбоко дъх, за да се успокои и огледа снимката отблизо. Мини бе облечена в красив бална рокля и носеше бижута колкото едно кралско съкровище. Не крещящо. Не. Дискретно, с вкус. Но все пак блестеше много скъпо пред камерата.

„Мили боже! — помисли си тя. Направо ти спира дъхът от нея. Сам не бе преувеличавал.“ Тя бе поразително красива, а снимката във вестника само потвърждаваше думите му. Светлорусата коса на Мини и елегантните ѝ черти бяха подчертани до съвършенство на снимката. Тя бе седнала, но не си личеше, че е в инвалидна количка ако човек не знаеше.

Леони въздъхна и прокара нервно ръка през косата си. Явно какво бе видял Сам в това прекрасно същество. И макар да знаеше, че външният вид е измамен, на Леони ѝ бе трудно да повярва, че една толкова красива и фина жена — направо ангел — може да таи в себе си и грам подлост или жестокост.

Изведнъж Леони усети, че ѝ е непоносимо да гледа повече снимката, не можеше и да се насили да прочете историята. Грабна бързо вестника и го изхвърли в кошчето. После го покри със стари хартии. Искаше да я прогони напълно от погледа си — и от съзнанието си. Сякаш това бе възможно!

Тя закрачи нервно по кухненския под, поемайки си дълбоко дъх. Погледна си часовника. Мамка му! Минаваше обед. Сам обикновено се обаждаше по това време, информирайки я какво става в имението. Защо не се е обадил все още? Какво ставаше? Тя започна да се тормози, представяйки си дузина различни сценарии, а сцените

препускаха в съзнанието ѝ като зловеща анимация. Най-силната и най-прашната бе разбира се, че полицията е намерила доказателства, свързващи Сам с убийството на Мини. И така Сам бе обвинен в убийство.

Тя поклати глава. „Не. Това е невъзможно. Не може да съм сгрешила за Сам.“

Спря за момент да крачи. „Не е възможно той да има нещо общо е това. Имам му пълно доверие. Пълно и непрекословно доверие.“

Тя поднови нервното си крачене, спомняйки си разговора им от предната вечер. Обсъждаха смъртта на Мини надълго и нашироко, но не стигнаха абсолютно до нищо, решавайки, че никоя от възможностите, които обсъждаха, не е правдоподобна.

— В петък аз тръгнах с решение от тук — сподели Сам. — Реших, че щом се върна в къщата, ще съобщя на Мини, че ще поискам развод.

Той погледна към Леони и мъка замъгли блясъка в синьо-зелените му очи.

— Бях решил да приключа с това независимо какво щеше да каже тя.

— О, моят добър Сам — възкликна Леони, осъзнавайки думите му. — Сега чувстваш вина за това, нали?

Той кимна сериозно.

— Стигнах до заключението, че любовта ни е толкова силна, че не можем да я отхвърлим, Леони — продължи той. — Мислех — и все още мисля, — че заслужаваме шанс. Че въпреки всичко трябва да бъдем заедно.

Тя го притисна към себе си, знаейки, че това е болезнено за него, желаейки отчаяно да прогони болката му.

— Когато си тръгнах от тук, знаех какво трябва да направя. А останалото ти е известно. Когато стигнах там, аз... аз я открих. Открих я... как се носи в басейна — той погледна към Леони.

— Почувствах се така, сякаш аз я бях убил. Знам, че това е безсмислено. Това е... това е лудост. Дори не бях ѝ казал още.

Очите му се просълзиха.

— Сега мога само да се чудя — кой е направил това? И защо!

Леони повярва на думите му предната вечер и все още му вярваше... дали!

Тя се обърна и тръгна през трапезарията, стигна до гостната, чупейки ръце.

„Трябва да престана с това още сега. Абсурдно е дори да обмислям подобна възможност. Как бих могла да предам Сам, дори в съзнанието си?“

Ами ако той някак си...

Не. Не би могъл. Не би го направил.

Тя се стрелна нагоре към спалнята. Искаше да се увери, че е далеч от любопитните очи на работниците. Там погледна към разхвърляното легло, където двамата със Сам се любиха толкова скоро, и сълзите започнаха да изпълват очите ѝ, заплашвайки да се разпилеят.

Боже, моля те, помоли се тя. Не ми позволявай да сгреша отново.

Ерминда се усмихна нервно на Сам, когато той я посрещна на входната врата, а очите ѝ се стрелнаха встрани, с едва прикрит страх и презрение към двамата полицаи, които я бяха довели тук.

— Ерминда... — Сам постави ръце на раменете ѝ. — Слава богу, че си добре. Тревожех се за теб.

Тя сви рамене.

— Добре съм, мистър Сам — увери го тя. — Тези полицаи, доведоха ме чак до тук, за да отговарям на някакви въпроси.

— Къде беше? — попита Сам.

— В Куинс, при брат си — отговори Ерминда. — След като мисис Никълсън ме уволни...

— Уволни те? — възкликна Сам.

— Да се върнем там и да поговорим за това — намеси се Бийнър. Той посочи с глава към библиотеката, после се обърна към полицаите, които доведоха Ерминда. — Вие, момчета, изчакайте отвън.

В библиотеката Сам видя, че Бийнър наблюдава с любопитство Ерминда. Детективът очевидно не знаеше какво да прави с тази латино красавица, работила като прислужница у Никълсън, и изражението му бе смесица от подозрение и объркване.

Не е чудно, помисли си весело Сам. Самият той едва позна Ерминда днес, без обичайната ѝ старомодна униформа. Тя бе облечена изцяло в черно — тясна плетена блуза, прилепнали джинси и обувки

на високи токове; на шията и на двете ѝ китки блестяха тънки златни синджирчета, а от ушите ѝ висяха големи златни обръчи. Лъскавата ѝ кехлибарено черна коса се спускаше свободно по раменете и тя си бе сложила доста грим, който, макар и наложен изкусно, бе малко стряскащ тук, в провинцията.

— Казвате, че мисис Никълсън ви е уволнила? — започна Бийнър, когато всички седнаха.

— Да — Ерминда кимна. — Тя ме уволни — погледна към Сам. — Вие не знаехте ли?

— Не — Сам поклати глава. — Не знаех.

— В петък сутринта — продължи Ерминда. — След като вие тръгнахте на работа.

— Защо ви уволни... а... мис Гомес? — попита Бийнър.

— Мистър Сам и тя имаха скандал на закуска — обясни Ерминда.

Сам стрелна Бийнър с поглед, но не успя да разчете изражението по лицето на детектива. О, Исусе, помисли си той. Дупката за гроба ми става все по-дълбока и по-дълбока.

— След като мистър Сам излезе — продължи Ерминда, — аз ѝ казах, че не трябва да се държи толкова гадно с мистър Сам. Казах ѝ, че той е добър човек и че се опитва да ѝ угоди. Тя побесня и ме уволни.

— За какво се караха? — попита детективът.

— Тя му каза, че е закрила чековата им сметка — поясни Ерминда. — Каза, че няма да му дава повече пари.

Бийнър стрелна Сам с поглед като лазер, сякаш бе научил нещо важно.

Сам отвърна на погледа с печално изражение. *Мисля, че е време да се откажа от сътрудничеството и да се обадя на адвокат, помисли си той.*

— Какво стана после, мис Гомес? — попита детективът, фокусирайки отново вниманието си върху прислужницата.

— Просто си събрах дрехите и нещата — отговори Ерминда. — После извиках такси да ме закара до гарата в Хъдзън. Наложих се да чакам повече от час за следващия влак — тя погледна презрително към детектива, сякаш той бе виновен за неудобствата ѝ.

— Кой влак хванахте? — попита Бийнър.

— В два и двайсет и девет — отговори Ерминда.

— Мисис Никълсън беше ли добре, когато си тръгнахте от тук?
— попита той.

— Да — отвърна тя. — Беше добре, предполагам.

— Не се ли държеше някак странно? — попита той.

Ерминда поклати глава.

— Не.

— Нищо необичайно? — настоя Бийнър.

Тя завъртя златното синджирче около китката си, обмисляйки въпроса, а силно начервените ѝ устни се нацупиха.

— Нееее — отговори най-накрая тя. — Нищо различно. Просто си събрах нещата и повиках такси, както вече казах. После нагласих видеокамерите и алармите, точно преди да тръгна.

Сам изведнъж подскочи в стола си и удари с юмрук по ръката си.

— Исусе! — извика той. — Как не помислих за това!

Бийнър го погледа озадачено.

— Какво?

— Видеокамерите — обясни Сам и скочи на крака. — Те реагират на движение — погледна към детектива. — Скрити са навсякъде из имението. Включително в басейна. Ще ни покажат кой е убил Мини.

ПЕТ

— Готов ли сте? — попита Сам.

Бийнър кимна. Започна да конфискува касетите като доказателство, за да ги изгледа в управлението, но реши, че след като Сам толкова желае да ги види, може да ги изгледат още тук. Да приключат с тях.

В затъмнената библиотека Сам пхна касетата във видеото и седна до Бийнър с дистанционното в ръка. Преди това двамата с детектива слязоха в мазето, където се намираха всички охранителни конзоли, и извадиха касетата от камера шестнайсет, която покриваше района около басейна.

Бийнър каза на Ерминда да изчака в антрето докато те прегледат записа, но тя не се подчини и отиде в кухнята, където, съдейки по шума, който вдигаше, очевидно приготвяше нещо за ядене.

Сам си пое дълбоко дъх, а ужасните му предчувствия се подхранваха както от известното, така и от неизвестното. Поколеба се за момент, после натисна бутона на дистанционното.

Големият телевизионен екран оживя, сив и зърнест. После, след миг, сензорите за движение на камерата се включиха от забележимо движение в района.

Внезапно Мини се появи на екрана, съвсем жива, а камерата автоматично увеличаваше и фокусираше движенията ѝ. Инвалидната ѝ количка се изтърколи и спря рязко до парапета на басейна, отстрани до трамплина. Движенията ѝ бяха резки, като на марионетка, защото камерата отрязваше автоматично междинните кадри, свързващите движения. Получената картина бе като серия от неподвижни кадри, съшити заедно.

Сам внезапно усети студени тръпки по целия си гръб, после по врата и още по-нагоре, чак до темето. Изби го студена пот, за втори път в живота му. Първият бе, когато научи за парализата на Мини. Повторението бе като смътен спомен за някакво незабравимо зло.

Той стисна дръжките на стола, за да прикрие треперенето на ръцете си, и се втренчи напрегнато в екрана, хипнотизиран от гледката

на жена си там, съвсем жива и...

Какво, по дяволите?

Мини беше сама.

Не се виждаше добре, но той можеше да се закълне, че изражението на лицето ѝ бе пусто, лишено от всякакви емоции, отразяващо — нищо.

Тя се наведе леко напред и настрани, стисна с две ръце трамплина и се измъкна от количката. Ръцете и раменете ѝ, заякнали от годините, през които ги използваше с количката, компенсиращи безполезните ѝ крака, сякаш го направиха лесно, особено с резките движения на записа. Но Сам знаеше, че въпреки силата ѝ, това не е било чак толкова лесно. Той разпозна стоманената решителност, проблеснала в очите ѝ, замествайки предишния ѝ вцепенен, тъп поглед.

Тя се измъкна от количката, завлече крака до парапета с едно-единствено, синхронизирано усилие, после пусна трамплина. Чу се плясък.

Като счупена кукла, помисли си Сам.

Камерата моментално се фокусира върху тялото ѝ под водата, после картината помътня и посивя. Движението, което я бе включило — движението на Мини — бе престанало. Но мина само миг преди сензорите да се включат отново.

Сега на повърхността се появи очевидно безжизненото тяло на Мини, носещо се по очи върху развълнуваната от вятъра вода. Камерата веднага се фокусира върху него — само за миг — после отново угасна.

Сам се хвана за главата — шокът от ужасните образи, подобни на марионетки, бе почти непоносим.

След минута Бийнър погледна към него и поклати бавно глава.

— Исусе! Никога не бих повярвал — той въздъхна тежко. — Дори за милион години.

Сам седеше като ням, неспособен да каже нищо.

Детективът стана, приближи до Сам и взе дистанционното от ръката му. Натисна бутона за връщане назад, изчака един момент — записът продължи само около минута, — после натисна бутона за изваждане. Извади касетата от видеото и се втрени в нея.

— Ще трябва да взема това с мен. Момчетата няма да повярват. Самоубийство.

Сам вдигна поглед към него.

— Не разбирам — промълви той.

— Е, Никълсън, виждал съм го и преди — обясни детективът. — Когато човек иска да се самоубие, може да извади сила за пет души. Все едно да арестуваш някой откачен. Виждал съм четиридесет и пет килограмов мъж да се опира на пет-шест ченгета. И да ги отблъсква. Като някакъв сумо борец — той спря и погледна към касетата в ръката си. — Жена ти е била решена да го направи.

— Нямах това пред вид — отвърна Сам. — Имах предвид защо? Защо? Исусе! Тя имаше почти всичко на света, заради което си струваше да живее.

— Може би й е писнало да бъде инвалид — изтърси безцеремонно детективът. — Кой знае? Не разбирам обаче защо се е опитала да ви натопа за това.

— Имате предвид бележката? — попита Сам.

— Да — въздъхна Бийнър. — Беше с нейния почерк, така че със сигурност не говореше във ваша полза.

— Не знам — отвърна Сам. Беше потънал в мислите си. — Сигурно е сметнала, че охранителната система е изключена — реши най-накрая той. — Не е знаела, че ще бъде записана. Не е взела предвид това, че Ерминда е включила системата, преди да излезе. Аз просто не разсъждавах трезво. Сметнах, че е била изключена, защото Ерминда бе тук преди това. Исусе, ако Ерминда не беше...

Изведнъж Сам се почувства напълно изцеден, сякаш в него не бе останал и грам живот. Точно сега не искаше да обсъжда това. Какво се бе случило и защо. Не искаше да обсъжда Мини и историята им заедно, не и с този непознат. Отношенията им не му влизаха в работата.

Детективът потупа с касетата по ръката си.

— Най-добре да тръгвам. Вие ли ще се погрижите за мис Гомес или искате моите хора да я върнат?

— Не се безпокойте за това. Аз ще се погрижа за нея.

Той изпрати полицаите и изтича до офиса в кухнята. Искаше да се обади на Леони веднага.

Набра номера ѝ, все още толкова разтреперан, че сгреси три пъти. Чакайки я да вдигне, той прелисти пощата на бюрото. Беше я трупал тук в продължение на дни, без да я погледне. Сметки, брошури, каталози, списания, още каталози, няколко писма.

— Ало? — Леони вдигна.

— Аз съм.

— Мили боже — възкликна тя. — Направо се побърквах от тревога. Добре ли си?

— Да и не. Полицията беше тук. Най-накрая.

— И? — попита тревожно Леони.

— Няма да повярваш.

— Какво — попита тя, по-развълнувана от всякога.

— Мини се е самоубила.

— Какво? — извика Леони. — Откъде знаеш, Сам?

Той ѝ разказа за записа.

— Не мога да повярвам, че не съм проверил. Но ти знаеш колко мразех цялата тази параноична охранителна система тук. Просто никога не ѝ обръщах внимание.

— Сигурно си съсипан. Да разбереш, че е била толкова нещастна, за да се реши на това.

— Да — въздъхна той. — Просто не мога да си го представя.

— Но поне сега, въпреки всичко, надявам се, че чувстваш известно облекчение. На чисто си.

— Да — съгласи се Сам. — Наистина съм на чисто. Слава богу. Но си остава загадката за това защо Мини е поискала да се самоубие. Изобщо не разбирам. Никога не бих повярвал, че точно Мини би се самоубила. Тя не беше такъв тип.

— От онова, което си ми казвал — започна Леони, — и от онова, което знам от Моси, аз също не бих повярвала. Както каза, тя не изглеждаше такъв тип.

— Не — заяви решително Сам. — Тя беше много силна дама. Боец — той спря и отново разрови пощата.

— Просто не знам какво да мисля, Леони. Както и да е, ще трябва да се погрижа за Ерминда, Бог да я благослови. Макар да е била ядосана, а и както ненавиждаше Мини, тя все пак се е сетила да включи охранителната система, преди да излезе.

— Тя в Ню Йорк ли се връща или остава тук? — попита Леони.

— Не знам — отвърна Сам. — Ще трябва да си поговоря с нея. Мислех да приключа с това и да тръгна към теб.

— Добре — съгласи се Леони.

— Как върви? — попита Сам. — Хората ми държат ли се добре?

— Невероятно е — информира го Леони. — Ще отнеме не повече от седмица. Може би малко повече. Боядисването почти приключи, залепиха и някои от тапетите. Започнаха сутринта. Сега мис Милър е тук, подготвя калъфите, а аз ѝ помагам. Опитвам се да почистя след всеки възможно най-бързо. Отварям всички врати и прозорци, за да прогоня вонята на полиуретан. Наистина е ужасно.

Сам се разсмя.

— Няма да е за дълго. Нека всичко е добре проветрено, за да не вземе някой да припадне.

— Ще се погрижа. Значи ще те видя след малко?

— Да. След малко съм при теб. И... Леони?

— Хmmm?

— Обичам те!

— Аз също те обичам, Сам...

Сам затвори телефона и се захвана да изхвърля каталозите и брошурите в кошчето до бюрото. После подреди сметките на куп и ги прегледа отново. Изведнъж погледът му се спря на едно писмо. Беше адресирано до него и отбелязано като лично, със старомоден на вид черен шрифт.

Какво, по дяволите? — учуди се той. Разкъса го и видя, че е върху канцеларската хартия на доктор Натансън, лекарят на Мини в Манхатън. *Защо до мен?* — учуди се Сам. Той винаги изпращаше сметките си до Мини.

Но после видя, че това изобщо не е сметка.

„Уважаеми мистър Никълсън,

Пиша ви с голяма загриженост и може би нарушавам медицинската етика, но трябва да споделя с вас състоянието на жена ви, Мини Ван Вехтен Никълсън, макар че тя ми каза да не ви информирам за последната ѝ диагноза при никакви обстоятелства.

След много размишления аз реших, че трябва да ви съобщя неприятната новина за това, че Мини е диагностицирана с раков тумор на гръбначния стълб и не ѝ остават повече от шест месеца живот, макар че може и да е въпрос само на няколко седмици.

Технически...“

Сам продължи да чете, а писмото трепереше в ръцете му. Когато приключи, той седна изумен, невярващ на очите си, за втори път този ден, с хиляди въпроси, които се въртяха в съзнанието му, но в същото време мистерията за смъртта на Мини — за нейното самоубийство, припомни си той — най-накрая бе разрешена.

Сърцето му се изпълни със скръб. Макар че отношенията им бяха станали толкова отвратителни, Сам не можеше да се отърси от мисълта, че Мини Ван Вехтен, красивата и богата наследница, е получила лоши карти в живота. Катастрофата, която я осакати, нещастният брак и накрая ужасният рак, който буквално пречупваше гърба ѝ. Нямаше как да получи по-лоши карти.

Не е честно, помисли си той. Изобщо не е честно.

И се зачуди дали ще може да устрои живота си след всичко това? Дали няма да бъде преследван вечно от мрака на последните няколко години?

Очите му се просълзиха. Дали няма да бъде някакъв ужасен талисман, носещ лош късмет и за Леони?

ШЕСТ

Червено, златно, розово, оранжево, пурпурно, жълто. Като паун с напълно разперени пера на опашката, долината бе пламнала от зарята на цветовете, каквито сякаш не бе показвала поне от десетилетие. Минаваха ден след ден, все по-опияняващи, разкриващи разкошни нюанси, радващи окото с великолепната си палитра. Сега дъгата бе на върха си, а лекият мраз във въздуха се бе превърнал в отчетлив студ. Зимата чакаше зад ъгъла.

Светлината — същата онази светлина, която привличаше в долината поколения художници — бе необикновено свежа и изчистена, разкриваща пейзажа като непокътното и съживено платно след лятната горещина и влажност.

Беше време за бране на ябълките и дърветата бяха натежали от плод, въздухът бе изпълнен със сладък, замайващ аромат. Тиквите, закръглени и тлъсти от летния си растеж, изчакваха мълчаливо съдбата си на вечерната трапеза и на предните веранди.

Леони разстилаше нещата за разкошния пикник, който бе подготвила за Сам и за себе си на обраслото с листа балконче на осмоъгълната къща. Тя стана и огледа царството си с ръце върху бедрата. Къщата се издигаше, оживена наскоро и величествена, като неосквернено бижу в съвършената подредба на природата.

О, Небеса! Наистина е като рай, облечен в есенната си премяна. Толкова бе красиво сега, когато всичко бе завършено — тя не за пръв път си помисли, че може би трябва да пусне корени на това място. Да открие магазин в хамбара и да си остане на мястото.

Излезе на балкончето и падналите листа започнаха да хрускат в краката ѝ докато се връщаше към кухнята. Тя се изправи на терасата и се втренчи в река Хъдзън, блеснала ярка и сребърна на слънцето, погледна и към могъщите хълмове на планината Катскилс отвъд реката.

„Никога не съм си представяла, че ще изпитвам такива собственически чувства, помисли тя. Че ще бъде толкова привързана към имота, емоционално и — дали моят практичен ум може дори да го

допусне?“ — духовно. Защото именно това бе думата, която изскочи в ума ѝ, макар да нямаше представа откъде се е взела. Беше чужда за нея дума, толкова странна, че едва я превъртя на езика си.

Пое си дълбоко дъх, вдишвайки ободряващия есенен въздух. Нямаше представа какво ще се случи тук, на тази благословена земя, защото точно така я възприемаше сега. За толкова кратко време тук бяха изживени толкова неща, случиха се толкова промени. Леони се усмихна.

Когато видя за пръв път тази порутена гранд дама, тя веднага се идентифицира с нея, много силно. Нуждаеше се от помощ. Всъщност от спасение. И, обръщайки се назад, Леони се досети, че част от тази силна връзка с къщата бе собствената ѝ нужда от някакво спасение, от изцеление. Тя имаше нужда да излекува раните, останали от пропадналия ѝ брак, от приятелството, превърнало се в предателство. Нуждаеше се от пречистване на духа след години на надежда, че нещата ще се оправят от само себе си.

Чак сега осъзна, че работата по къщата бе нещо като терапия за ума и за тялото, както и за самата ѝ душа. Както къщата се върна към предишното си величие, така и тя поднови връзката със себе си, с ценностите и убежденията, за които буквално бе забравила, с вътрешния живот, който бе изместен на заден план.

Сега се чудеше дали щеше да се чувства по същия начин ако не бе срещнала Сам Никълсън тук. Може би, помисли си тя, но наистина не знаеше и не можеше да предположи. Защото срещата със Сам наистина засенчваше всичко останало.

Никога, дори и в най-дивите си фантазии, тя не беше си мечтала, че тук, в тази вълшебна земя, почти забравена от времето, ще срещне и ще се влюби в един мъж, когото наистина чувстваше като сродна душа, като своя съдба. Сякаш някоя орисница бе решила да ги събере в часа на най-голямата ѝ нужда. И Леони знаеше без никакво съмнение, че същото се отнася и за Сам.

Тя още веднъж бе поразена от това чудо. Каквито и сили да има, те наистина са неведоми.

Продължи към кухнята, спирайки да се възхити на вече завършените си и красиви борови подове, на могъщите стари греди и на красиво боядисаните мебели. Дори на страхотното си оборудване, което приличаше на произведение на изкуството. Все още изпитваше

усещане за удовлетворение от постигнатото, когато се огледа и осъзна, че, с много помощ, тя е причината за трансформацията на това порутено грозно пате в сегашния елегантен лебед, топъл и приканващ. Кое то не бе малък подвиг.

Тя обиколи из трапезарията, с китайските мотиви по стените в червено, зелено и жълто, с простата, но елегантна маса в стил Джордж Втори, столове, бюфет и шкаф за порцелан. На масата в есенната светлина блестеше руски неокласически свещник водопад.

Прекося трапезарията и влезе в масленожълтата гостна, развълнувана от гледката на освежения паркет и на прясно полираната мраморна полица над камината с огромното ѝ позлатено огледало. Бледо златните копирени драперии се помръдваха едва-едва от вятъра, влизащ през отворения прозорец. Столовете и канапетата тук вътре бяха английски — големи и удобни, покрити със светъл, но здрав и издръжлив лен. Имаше антикварни маси, лампи и столове от различни епохи и произход — английски, френски, италиански, австрийски, — но цялостната картина бе хармонична и привлекателна. Дървесината, боядисана в слонова кост тук, в коридора, в трапезарията и в почти всички спални, бе чиста и свежа, но не и ослепителна и крещяща. Сякаш имаше някакво покритие, подходящо за къщата и за мебелите.

После влезе в библиотеката, превърната в тихо убежище, тъмна и красива с фалшивите си махагонови полици и мебели, с великолепната си светлина като в зала за бiliarд и със зеления филц по стените. На пода бе постлан многоцветен килим от Табриц и той си пасваше великолепно с удобните стари кожени кресла от епохата на Едуард, с канапетото и с огромното махагоново бюро.

„Да, помисли си тя, постигнах онова, което бях замислила, правейки къщата елегантна, но и удобна. Нещо официално, но не сковано или превзето.“

Тя се качи горе, бродейки из спалните на втория етаж. Червената стая — не много скъпа червена дамска по стените, завесите и драпериите над леглата. Изглеждаше разкошна и царствена. Усмихна се, спомняйки си как Сам я нарече „Папската спалня“. „Синята стая“ — светла, ефирна, може би малко дамска, в слонова кост и най-бледите розови и златисти акценти. Златната стая — с брокатовите си стени,

завеси и драпериите над леглата, както и с много дървени мебели в слонова кост, също царствена, но изключително удобна.

Внезапно тя чу рейндж роувъра на Сам върху чакълената пътека, обърна се и се втурна надолу към кухнята. Грабна от плота един поднос, отрупан с храна, и излезе отвън.

Сам изскочи от джипа, очите му бяха по-ведри от всякога, а зъбите му блестяха в холивудско бяло на загорялото му лице.

— Хей — извика ѝ той. — Чакай точно там.

Леони се разсмя, развълнувана да го види, както винаги.

— Какво има? — попита.

Той скочи на терасата.

— Ето, пусни ме — и за миг я целуна по устните и взе подноса от ръцете ѝ.

Двамата прецапаха през листата надолу към балкончето, където Леони бе подредила масата и бе започнала да разтоварва храната. Сам остави претрупания поднос на масата и се обърна към нея.

Взе я в обятията си и я целуна страстно, втрещвайки се в тъмните ѝ очи. Тя ликуваше, усещайки го до себе си, надявайки се това да не свърши никога, но най-накрая прокара ръце през косата му, целуната от слънцето, и се дръпна назад.

— Искам първо да чуя всичко за сутринта ти — заяви тя, седна и се настани удобно. — Има малко бяло вино и ябълков сайдер.

— Сайдер, моля — Сам седна на стола до нея. Леони напълни две чаши с пресен сайдер и подаде едната на Сам.

Той чукна чашата си в нейната.

— За нас — поздрави той, погледна я в очите и се усмихна.

— За нас — повтори Леони и отвърна на погледа му. Докато отпиваше от сайдера си, тя си помисли, че той изглежда по-добре от всякога. Въпреки ужасите през последните няколко седмици, чертите му най-накрая се бяха отпуснали, сияещи от щастие и удовлетворение.

„Като мен, помисли си тя. Все едно, че се оглеждам в огледалото.“

— Как мина? — попита, отрупвайки една чиния с пържено пиле, пикантна ябълкова туршия и други доказателства за кулинарните ѝ умения.

— Беше... интересно — отвърна Сам. После погледна към чинията. — Уха! Тази храна изглежда фантастично. Какво е това?

— Торта със сладки картофи — отговори Леони и изсипа малко на чинията му. — Гарантирам, че ще излекува всичките ти болки. И на вкус е точно толкова добро, колкото ухае.

Той се разсмя.

— Като каза пикник, помислих, че имаш предвид малко сирене и вино.

Леони си сервира и го погледна.

— Искаш ли да ми разкажеш? — напомни му.

Сам сдъвка храната си и преглътна.

— Това пиле е страхотно — похвали я с усмивка.

— Благодаря — кимна Леони. — Готвачът на Боби Чандлър, Уили, ме научи как да го приготвям.

Сам изтри ръце в салфетката.

— Накратко — започна той. — Мини ми е оставила два долара в завещанието си.

Леони го погледна с недоверие.

— Два долара? — възкликна тя.

На лицето му се появи усмивка.

— Пише, че само толкова съм имал в джоба си, когато сме се запознали — той се разсмя искрено и сърдечно.

Леони се разсмя с него, мислейки си, че трябва малко да са полудели, за да намират това за смешно.

— Напълно в нейния стил — извика весело Сам. — А, добре. Знаеш ли какво?

— Какво? — попита тя.

— Наистина съм облекчен.

— Така ли? — попита Леони и забодя малко див ориз с гъби портобела^[1]. — Наистина?

— Да. Определено. Ако не бях отрязан от завещанието, все още щях да се чувствам обвързан с нея и семейството ѝ — замисли се Сам. — Така си е една хубава, чиста раздяла. Не съм задължен на никого.

Той се пресегна и приглади един непослушен косъм от лицето на Леони, радвайки се на това как слънцето се е отразило на червеното и пурпурното в косите ѝ. Тя му изпрати въздушна целувка.

— Адвокатите смятат, че мога да оспоря завещанието — продължи той, — и наистина можех, ако исках. Адвокатът ми казва, че

имам добри шансове. Но... — той погледна в очите ѝ — уверих ги, че няма да го направя. Просто искам да оставя всичко това зад гърба си.

— Напълно съм съгласна с теб — подкрепи го искрено Леони. „Колко си приличаме, помисли си тя. Оставяме всичко така. Било каквото било.“

— И кой наследява цялото имане на Ван Вехтен? — попита тя.

— Дърк, братовчед ѝ — отговори Сам. — Не го харесвам много, но смятам, че ще се погрижи за всичко, точно както искаше Мини. Както и да е — продължи той, — казах му, че ще изнеса всичките си неща от къщата още идната седмица. Ще ги оставя на склад.

— Не е нужно да го правиш. Сам — настоя Леони. — Можеш да ги донесеш тук.

— Ще видим — отговори уклончиво Сам и отпи от сайдера си. — Двамата с Дърк отидохме заедно до къщата след срещата ни в адвокатската кантора. Той помоли Ерминда да остане.

Леони едва не се задави със сайдера си.

— Какво?

Сам се усмихна.

— Мисля, че между тях двамата прехвърчаха няколко искри. Не е пресилено да кажа, че може да пламне голям огън.

— Не вярвам! — възкликна Леони. — Че тя подскачаше след теб като влюбена ученичка!

— Е, нали знаеш, че си поговорих с нея след смъртта на Мини. Изясних ѝ, че съм влюбен в теб.

— Наистина ли мислиш, че има нещо между нея и Дърк? — попита Леони.

— Можеш да се обзаложиш. Познавам Дърк — увери я той — и повярвай ми, той е готов — Сам се разсмя. — Ерминда усеща вниманието му. Наистина го оценява — той се усмихна на Леони. — Няма ли да е чудесно Ерминда да стане следващата господарка на имението Ван Вехтей!

— Какъв хепиенд — разсмя се Леони.

— Както и да е, тръгнах от там, взех една саксия с хризантеми от разсадника и я занесох до гроба на Мини.

Леони спря да се храни и го погледна.

— Много мило от твоя страна, Сам. Само се надявам, че не си го направил, защото си се чувствал отговорен. Все едно че вината за

всичко това е твоя?

— Не — отвърна той. — Не е така. Чувствам, че съм изпълнил дълга си по възможно най-добрия начин. Може и да не съм бил съвършен, но направих всичко възможно. Мисля, че смъртта ѝ бе извън моя контрол — той спря и се замисли. — Предполагам, че отидох до гробището, за да... се сбогувам. Заради... нещо като приключване.

— Толкова се радвам да го чуя — усмихна се Леони. Наведе се и го целуна.

По алеята се чу кола и двамата се обърнаха да видят кой идва. Лъскаво бялата акура на Моси влезе и тя паркира до рейндж роувъра на Сам.

Когато излезе от колата и тръгна към задната врата, Леони ѝ извика:

— Моси, ние сме тук, отзад.

Моси се обърна, а електриково оранжевото гнездо на главата ѝ блесна ярко и доста неестествено на слънцето.

— Ооооо, колко божествено и романтично изглеждате вие двамата — извика тя и скрита листата, докато си проправяше път през градината към тях.

Сам и Леони станаха и я целунаха.

— Хайде — предложи ѝ Леони, — захващай се. — Има достатъчно за цяла армия.

— Скъпа моя — възкликна Моси, — ще си пийна само от това вкусно на вид винце. Време е за сериозно отслабване. Няма да ям до Нова година — тя кацна на един стол и веднага разрови чантата си за цигара; после Сам ѝ я запали.

— Благодаря, Сам.

— Няма защо — той наля чаша вино и ѝ я подаде.

— Много благодаря, Сам — кимна Моси. — За ваше здраве.

— Какво те води в този пущинак? — попита Леони.

— Хммм — Моси изглеждаше решена да си остане мистериозна.

— Трябва да си поговоря с теб.

— С мен? — попита Леони.

— Разбира се — Моси издиша облак дим. — Мисля, че и с двамата.

— Какво има? — попита Леони, влудена от мистерията.

— Ами — поколеба се Моси — едно божествено място излиза на пазара. Вярно, нуждае се от доста работа, но е абсолютно приказно. Стара мелница. На потока Киндърхук. Уединено. Евтино. И... мисля, че мога да ви го взема дори... още по евтино.

Сам и Леони се спогледаха. Бяха обсъждали възможността да работят заедно в бъдеще, но не бяха стигнали до окончателно решение. Плюс това Леони вече бе изяснила на Сам колко силно е привлечена от осмоъгълната къща споделила бе намеренията си да пусне корени тук. Нещо повече, беше му казала също, че не е сигурно дали иска да преживее още един ремонт в скоро време. Боже не...

Сега острият поглед на Моси, който рядко пропускаше нещо, огледа първо Леони, а после и Сам.

— По дяволите! — възкликна тя. — Това ли получавам за всичките си усилия? Мълчание?

Леони и Сам се разсмяха.

— О, Мос — възкликна Леони. — Съжалявам. Просто не знаем какво ще правим. Поне все още.

— Писна ви да живеете на къмпинг отвън, а? — предположи Моси и сбърчи чело.

— Малко, да бъдем честни — отговори Леони. — Така е от месеци, а това място е завършено... и е толкова... красиво.

— Но какво ще правите? — попита Моси. — И какво стана с плановете ти да направиш пословичната пачка от този имот?

— Ами, все още не съм получила оферта за имота — замисли се Леони. — Така че... винаги мога да започна да търгувам с архитектурни елементи и антики, да си отворя магазин в хамбара. Нали знаеш... Да инвестирам в няколко неща после да уведомя старите си клиенти в Ню Йорк, че съм се върната в бизнеса.

— Ами ако има оферта? — попита Моси.

— Мос — изгледа я Леони. — Накъде биеш? А?

— Е, скъпи мои, има едни неприлично богати нюйоркчани; та те ми се обадиха преди няколко седмици — поясни Моси. — Бивши твои клиенти, Леони.

— Кой са? — попита тя.

— Семейство Карсън. Клаудия и Ричард Карсън — информира Моси.

— Охо — възкликна Леони. — Те наистина са богати.

— Показвах им имот след имот. Всичко това започна, когато Мини почина.

— Ето защо постоянно изчезваше! — обясни си Леони.

— Да — отвърна Моси. — Искях да видя какво ще стане, преди да ти съобща за това. Както и да е, тези абсолютно полудели хора огледаха почти всичко в района. Показах им дори онова приказно място на Киндърхук. Направо го намразиха. Искат нещо готово, в което да се нанесат. Абсолютно перфектно. Знаеш какви са. Както винаги казваш, те искат да се нанесат сутринта и да му се наслаждават следобед. Така че... — тя дръпна от цигарата си.

— Така че какво? — попита Леони.

— Така че... ги доведох тук — обясни тя. — Вечерта, когато вие двамата отидохте на вечеря в ханчето.

— Така ли? — възкликна Леони. — Дори не ми спомена за това!

— Сега го правя, скъпа моя — заяви Моси с неоспорима логика.

— О, Мос, наистина — изписка Леони. — Защо си толкова лукава?

— Искях да те изненадам. Както и да е, доведох ги отново онзи ден. Ти беше заминала на художественото шоу в Института Кларк.

— Какво стана? — попита Сам.

Моси отпи глътка вино, наслаждавайки се на напрежението, което създава.

— Мос! — кресна Леони. — Стига вече!

— Е, скъпа моя, няма да повярваш! — обади се най-накрая Моси. — Искаха да я купят веднага. Веднага. В брой! Включително и всички мебели!

— Шегуваш се! — възкликна Сам.

— За какви пари говориш? — попита Леони, тъй като практичният ѝ ум вече се беше задействал.

Моси ги погледна с триумфално изражение.

— Почти четири пъти повече отколкото ти плати за нея — обяви тя.

— Какво! — ахна Леони.

— Повече от два пъти, отколкото си инвестирала в нея, заедно с ремонта — заяви Моси.

— Исусе — Сам се хвана за главата. — Не вярвам.

— Вярно е — настоя Мози. — Реших да рискувам истински с тези глупаци и да изпробвам лимита им. Те със сигурност изпитаха моя. И започнах да им искам слънцето, луната и звездите. Бяха готови да подпишат веднага, но аз не позволих докато не обсъдя нещата с вас двамата.

Леони погледна озадачено към Сам. Мози отпи още една глътка от виното.

— Направо се влюбиха в къщата — продължи тя, — адски си паднаха по обновяването и направо полудяха от декора.

Леони притисна Сам до себе си и той я целуна по бузата.

— Казах им, че може би ще искате да се разделите и с някои от старите мебели — продължи Мози, — но че цената все още не е определена.

— Добре, Мози — усмихна се Сам. — Мисля, че даде на Леони малко информация за размисъл — той я притисна здраво, а Леони вдигна поглед към очите му.

— Какво мислиш, Сам? — попита. — Не смяташ ли, че трябва да погледнем мястото край потока?

— Може да е добра идея — кимна той. — Ако сделката е толкова добра както казва Мози, тогава... добре, струва си да погледнем.

— А и купувачи като Карсън не се срещат всеки ден — допълни Леони.

Мози остави чашата си и стана.

— Трябва да се изстрелвам, скъпи мои — заяви тя. — Днес следобед вкъщи ще идва новият ми личен треньор и не трябва да закъснявам.

— Нов треньор? — попита Леони.

— Оооооо, разбира се — отвърна Мози. — Трябва да го видиш. Млад! Висок! Як! И...

— Мос! Спри точно тук! — разсмя се Леони.

— Мамка му — възропта Мози, ровичкайки в чантата си. Най-накрая извади връзка ключове и ги пусна на масата. — Ето. Ключовете от старата мелница — после поровичка още малко, извади лист хартия и го подаде на Сам. — А това е упътването към мястото.

— Благодаря, Мози — Сам кимна.

— Сега наистина трябва да се изстрелвам — тя се обърна към колата си. — Не трябва да го карам да чака. Този младеж е толкова

изпълнителен! — и с това тя тръсна подходящата си за есента
оранжева глава и изчезна.

Сам се обърна към Леони и двамата се разсмяха.

— Тя е голяма работа — подхвърли той.

— Така е — съгласи се Леони.

Сам хвана ръката ѝ.

— Наистина ли искаш да погледнеш мелницата? — попита той.

— Разбира се — отвърна тя, — нямам търпение.

— Но предполагам, че е най-добре първо да приключим с
доизпитването на нещата тук — допълни Сам. — Не мислиш ли?

— Да — въздъхна Леони и стисна ръката му. — Прав си. Но
наистина се чудя какво ни чака.

— Ще видим — успокои я той и я целуна по устните. — Кой
знае какво му готви бъдещето?

[1] Вид култивирани гъби (*Agaricus bisporus*). — Б.пр. ↑

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ЗИМА

ЕДНО

Снегът падна на големи парцали, сякаш, Мама Гъска, заедно с всичките си приятели и със семейството си ръсеше меките си бели пера от небесата. Започна предишната нощ, а сега долината бе истинско зимно чудо, покрита с девствена бяла красота, която подканваше да пламнат огньовете в топли, удобно сгушени стаи с горещи напитки и храна до насита. И с някой, когото обичаш много, да е наблизно до теб.

Тя я гледаше с благоговение, красотата и драмата на Майката Природа я впечатляваха по нов начин, както никога не можеше да ѝ въздейства в града. Нагоре по пътя забеляза три сърни, две кошути и едно голямо еленче, които спряха и се втренчиха в рейндж роувъра, преди да прескочат пътя и да хукнат към гъстака от другата страна, където най-накрая се скриха от погледа ѝ.

— Не са ли красиви? — обърна се тя към Сам.

— Разбира се — усмихна се Сам. — Но много ми се иска да се научат да избягват пътищата.

— Да — съгласи се Леони. — Не са много разумни, нали?

Най-накрая те бяха тръгнали да видят имота, за който Моси им бе дача ключове. Стара мелница, бе обяснила тя, която се нуждае от нежна любов и грижи. Държаха ключовете почти месец, докато Моси показваше мястото използвайки друг комплект, но никой не бе заинтересован да го купи. С неизбежните довършителни работи по осмоягълната къща и оправянето на документите за собствеността на Мини, те просто нямаха време досега.

— Това е то — обади се Сам. — Пътят, където трябва да завием надясно. Имотът е надолу в тази посока, според указанията на Моси — той намали и зави в един път, водещ в гората.

— Добре че колата е с двойно предаване — обади се Леони. Всички главни пътища вече бяха изринати добре и посипани с луга, но второстепенните, като този, в който завиха, буквално не съществуваха, заровени под половин метър сняг.

Сам отпусна голямата кола на пътя. Покрай него имаше огромни стари дървета, приведени почти до земята, отрупани със сняг.

— Това е като леден тунел — усмихна се Леони. — Мили боже, толкова е красиво.

Те продължиха, бавно и внимателно, докато стигнаха до задънена улица. Наляво и напред имаше само гъсти гори, а надясно се виждаше сечище, открито към нещо като парк. Сам влезе там, надясно, покара из сечището и спря.

Леони изскочи от рейндж роувъра в мига, в който Сам натисна спирачките, очарована от гледката, която ги посрещна. Сам се присъедини към нея, плъзгайки ръка около кръста ѝ. Целуна я нежно по врата, поглъщайки спектакъла на старата мелница.

Тя бе разположена директно върху потока Киндърхук и бе заобиколена от няколко акра поля и гори от двете страни на потока. Самият поток бе широк тук, вероятно петнайсет метра и осеян с речни камъни и по-големи скали. Постоянното му бълбукане бе хипнотизиращо докато той ромолеше през имота.

Мелницата се издигаше на три етажа и бе една грамада от небоядисани греди, няколко малки прозорчета и тенекиен покрив. Отдясно, на около деветдесет метра от мелницата, се намираше къщата.

Леони стисна Сам и посочи.

— Виж — прошепна тя. — Перфектно. Гръцко възраждане.

И наистина беше така. Двуетажна бяла структура в стил Гръцко възраждане с класически пропорции, но и с крещяща нужда от помощ; същото се отнасяше и за мелницата. Навсякъде се виждаше олющена боя, висящи кепенци, счупени прозорци и хлътнали веранди. Ливадата, поне онова, което се виждаше под снега, бе осеяна с гигантски дъбове и кленове, борове, ели и смърчове, всичките отрупани със сняг и приведени до земята. Брези, любимките на Леони, се издигаха до небето в групи от по три и повече, а сребристите им кора отразяваше почти ефирната светлина от снега.

Те затропаха ръка за ръка, в ботушите си за сняг, из имота, възприемайки тихо околността, после Сам извади ключовете.

— Готова ли си да влезеш? — попита той.

— Да — съгласи се нетърпеливо Леони и погледна към него. — Дори не мога да чакам повече.

— Аз също.

Той отвори вратата на къщата и те прекрачиха прага. Леони зяпна.

— О, мили боже — възкликна тя, оглеждайки просторното антре с красивата му вита стълба, ламперия и избледнели стенописи. — Виж стенописите! Стълбите! Това е фантастично!

Сам застана до нея, мълчалив, развълнуван колкото нея от това, което видяха.

— Виж, Сам! — извика Леони. — Дървесината е все още непокътната. Поне тук вътре.

— Проклет да съм — отвърна той. — Май че никой не я е подобрявал. Никога. Само няколко слоя боя.

Тръгнаха заедно из къщата, наслаждавайки се на широките дъски по пода, на камините, на неокласическата ламперия и на щедрите и елегантни пропорции на стаите.

— Прав си — обади се Леони, след като приключиха с инспекцията си. — Сякаш не е била докосвана.

— Което ще ни спести необикновено много време и пари — отбеляза Сам. — Няма да е нужно да я връщаме в предишния ѝ вид.

После той се обърна и погледна към Леони с иронична усмивка.

— Освен кухнята и баните — допълни той. — Те ще струват майка си и баща си.

— Да — Леони се разсмя. — Мисля, че и с тях не са правили нищо. Поне не през този век. Всъщност май че не е било почиствано поне от няколко десетилетия.

— Искаш ли да погледнеш мелницата? — попита Сам.

— Аз съм готова, ако и ти си готов — кимна Леони.

Отидоха до старата мелница и Сам отвори вратата.

— Уха! — въздъхна той, влизайки след Леони. Това бе огромно пространство, цялото с дялани греди и широки борови дъски на пода.

Леони се обърна към него, съзирайки искреното удивление на лицето му.

— Великолепно е нали? — потърси мнението му тя. — Поне съм сигурна, че е, под всички тези пластове мръсотия. Напомня ми за първия път, когато видях втория и третия етаж на осмоъгълната къща. Само че тази е поне двайсет пъти по-голяма.

— Тук могат да станат най-прекрасните офиси, които са се виждали наоколо — обясни Сам. — Какви огромни пространства. Достатъчно за... — той погледна Към Леони. — ... и за двама ни — завърши той.

Тя стисна ръката му.

— Радвам се, че го формулира така.

— Не бих си го и помислил по друг начин, Леони.

Те се разходиха из старата мелница, после се върнаха отвън и тръгнаха по бреговете на потока Киндърхук, заплени от движенията му и от непрестанното му ромолене около скалите. Днес той бе пълноводен, мощен и шумен. Сам я прегърна през раменете, а Леони плъзна ръка около кръста му.

— Какво мислиш? — попита го най-накрая Леони.

— Мисля, че мястото е фантастично — заяви той. — И освен това е практично. Ще бъде страхотно както за работа, така и за живеене, нали? — той се наведе и докосна косата ѝ с устни. — Какво мислиш? — попита.

— Точно същото — отвърна Леони. — Ще използваме мелницата за офиси. Архитектурното съхраняване и реставрациите ще бъдат едната част от това... а моят магазин и услугите по вътрешно декориране ще са другата. А къщата ще бъде чудесно място, където да се настаним и да живеем.

— Ще трябва да поговорим с Мози за сделката — напомни ѝ той.

— Мога да ѝ се обадя като се върнем — предложи Леони. — Трябва да действаме ужасно бързо. Карсън искат да се нанесат в осмоъгълната къща за Коледа.

— Добре — отвърна той и разтърка брадичката си, — как си мислиш, че ще изглежда една коледна елха в празна, прашна, стара къща в стил Гръцко възраждане, молеща за някоя от специалните ни техники, за нашата грижа и любов?

— Сериозно ли говориш? — попита Леони, останала почти без дъх.

— Можеш да се обзаложиш. Но ако направим това — продължи Сам, — ще го направим заедно. Всичко по равно. Нали? — той я погледна.

Леони отвърна на погледа му, виждайки решителността в тези бездънни тюркоазни вирове. Тя кимна, внезапно завладяна от емоции.

Той говори сериозно. Истинско партньорство. Ние двамата се захващаме здраво за работа. Тя се учуди дали са готови за това, дали две души, наранени като техните, наистина могат да тръгнат заедно напред. Дали могат да преодолеят миналото си и да живеят с настоящето — и да градят за бъдещето.

Сам сложи ръка под брадичката ѝ и обърна нежно лицето ѝ към себе си. Целуна я невинно по устните.

— Прекалено бързо ли се движат нещата за теб? — попита той.

Леони поклати глава.

— Не... — започна тя. — Поне не мисля така.

Той я притисна към себе си.

— Мога да разбера ако си се уплашила. Но мисля, че сме страхотен екип, Леони — в бизнеса и в живота.

— Аз също го мисля, Сам — отговори тя, пламвайки от думите му. — Искам го повече от всичко на света — и го погледна в очите.

— Не е нужно да се обвързваме ако се боиш — додаде той. — Можем да почакаме. Няма да те притискам. Но искам да знаеш, че съм... ами, че съм готов, когато кажеш.

Леони кимна, почти се боеше да проговори, така се задушаваше от емоциите си. Той ѝ предлагаше всичко, което бе искала някога, за което си бе мечтала, и сега, когато го виждаше в реалността, то бе почти изумително и невероятно.

— Знаеш ли, не вярвам, че животът е една репетиция, Леони — продължи Сам. — Това е една възможност — може би единствената ни възможност — за щастие и аз мисля, че трябва да я сграбчим здраво.

Леони погледна към далечния бряг на потока, към красивите дървета, покрити със сняг, толкова великолепни в тази обстановка, като в стара гравюра. Макар че снегът продължаваше да пада, тя знаеше, че пролетните пъпки са вече там, събират енергия и сила за бавното си прераждане след дълбокия зимен сън.

Ние сме част от това, помисли си тя. Безкрайният цикъл на смъртта и прераждането. И изведнъж сърцето ѝ се изпълни с благодарност. Чувстваше се благодарна, че е част от цялото това великолепие и не се боеше от нищо.

Обърна се бавно към Сам.

— Ти искаш да използваш тази възможност, нали? — попита го тя.

— Да — отвърна той, — с теб. Поисках го още първия път, когато те срещнах, но сега го искам повече от всякога — той я прегърна отново. — Това място — махна с ръка около себе си — ще бъде страхотно, за да създадем новия си дом... и семейство. Това е страхотно място да си изградим живот, Леони, а когато построя нещо, аз очаквам то да изтрае вовеки веков.

Леони отново усети прилив на емоции да преминава мощно през нея. Мислеше си, че последният ѝ брак ще продължи вовеки веков, че ще издържи изпитанията на времето. Но се оказа, че греши, нали? „Защо да вярвам на себе си — и на Сам — сега? — запита се тя. Защо този път да е по-различно?“

Защото, отговори си веднага, ние споделяме не само цели и амбиции, но и стойности и убеждения. И двамата имаме вътрешен живот, който таим съкровено в себе си, живот на душата.

И двамата се пробудихме, обобщи тя. Да, пробудихме се. И тя наистина не знаеше как да го формулира по-нататък, защото тези чувства бяха толкова нови, толкова чужди за нея. Обаче знаеше със сигурност, че ще позволи на тези чувства да я понесат навсякъде. И това включваше да изпробва късмета си със Сам. Накрая тя вдигна поглед към него.

— Сериозно ли говориш, Сам? — попита. — Че когато изградиш нещо, очакваш то да изтрае вовеки веков?

— О, да — отвърна той. — Знаеш, че е така. Надявам се и ти да го искаш все още.

— О, да — откликна Леони. — Да и да, и да! Искам да сме заедно! Искам твоите деца... нашите деца!... Толкова много. Толкова дяволски много!

Устните на Леони потърсиха неговите и те се целунаха дълбоко, страстно. Тя помисли, че този следобед на брега на потока в сребристо бялата зимна светлина със сигурност няма да изгуби лъчистата си святост в съзнанието им. Всеки момент, тя бе сигурна в това, щеше да се очертава ясно и красиво и някак си вечно значим.

Времето, прекарано с този мъж, независимо колко величествени или колко тривиални са били техните моменти заедно, независимо колко щастливи или тъжни, я впечатляваше със странната си

жизненост и интензивност и тя си спомни какво си мислеше толкова често преди: че те двамата заедно са сила, която може да отблъсне мрака в душите им.

Погледна го в очите — онези очи, които вече не бяха изтерзани, вече не бяха тъжни.

— Обичам те — промълви тя.

— Аз също те обичам и ще те обичам винаги — отвърна той. Усмихна се широко. — Знаеш ли, ако не искаш да чакаш, можем да започнем семейството си още сега.

— Идеята ми харесва — усмихна се Леони. — Много ми харесва. А аз си мислех, че никога няма да попиташ...

Издание:

Джудит Гулд. До края на времето

ИК „Компас“, Варна 2007

Редактор: Любен Любенов

ISBN: 978-954-701-205-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.